விசா பப்ளிகேஷன்ஸ்

பாலகுமாரன்

காமதேனு

காமதேனு

விடியல் நேரத்தில் இடிமுழக்கத்தோடு மழை பெய்ய ஆரம்பித்து தூக்கம் கலைந்து போயிற்று.

ஜன்னலுக்கு வெளியே சோடியம் விளக்கொளியில் தாரையாய் மழை பெய்வது பார்த்து அகிலா சந்தோஷப்பட்டாள்.

இது இயற்கையின் கொடை, கடவுளின் அன்பு. மேகத்தின் முத்தம். வருணனின் காதல். வாயுவின் பூஜை. பூமிக்கு கிடைத்த சீதனம், விதம் விதமாய் வார்த்தைகள் உள்ளுக்குள் பொங்கி எழுந்தன.

மழை இன்னும் பலக்க ஆரம்பித்தது. காற்று சுழன்று அடித்தது. உள்ளுக்குள் சில்லென்று நீர் கலந்த காற்று முகத்தை மூடியது.

எழுந்து அவசரமாய் ஜன்னல் நோக்கி நகர, புடவை நழுவிக் கிடந்தது. குனிந்து புடவையை வாரி நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு அவள் ஜன்னலின் ஒருகதவை சார்த்தினாள். இன்னொரு பக்கம் சார்த்த மனமில்லாமல் அங்கிருந்தபடியே தெருவை வேடிக்கை பார்த்தாள்.

தெருவில் எந்த நடமாட்டமும் இல்லை. தெருவின் இரண்டு பக்கமும் நீர் வேகமாக சுழன்று கலங்கலாக ஓடிக் கொண் டிருந்தது. மறுபடியும் மின்னிற்று. சத்தம், வீட்டிற்குள் தூங்கு பவர்களுக்கு தொந்தரவாக இருக்குமோ.

அவள் சட்டென்று கதவைச் சார்த்தினாள். கதவைச் சார்த்துவதற்காக நெஞ்சில் வைத்திருந்த புடவையை நழுவவிட்டாள். இந்த முறை சரியான இடி. தரையைத் தட்டி, கண்ணாடிக் கதவுகளை அசைத்து, எங்கோ அடுத்த தெருவில் இடிவிழுந்தது போன்ற ஒரு சப்தத்தை ஏற்படுத்தியது.

கட்டிலில் மல்லாந்து படுத்திருந்த அகிலாவின் கணவன் செல்வராஜ் திடுக்கிட்டு வந்திருந்தான்.

"என்ன இவ்வளவு பெரிய சத்தம்."

"இடி இடிக்குது."

"மழையும் பெய்யுதோ?"

"ஆமாம். மழையும் பெய்யுது."

அகிலா மிருதுவான குரலில் பதில் சொன்னாள்.

இந்த முறை அவன் ஒருக்களித்து படுத்து கொண்டான். சட்டென்று திரும்பி எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

"நீ என்ன பண்ணிகிட்டிருக்க அங்க."

அவளைப் பாரத்துக் கேட்டான்.

"மழையை வேடிக்கை பார்த்துகிட்டிருந்தேன்."

"நல்ல மழையா?"

"ஆமாம்"

அவனும் கீழிறங்கி இடுப்பிலிருந்து விழுந்த லுங்கியை உதறி கட்டி இடுப்பில் சுருட்டியபடி அருகே வந்து நின்றான். எட்டி தெருவைப் பார்த்தான்.

மழை வெகு வேகமாக பூமியைத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

"அடடா... சரியான மழை. மாசம் மூணு தடவை பெய்ஞ் சுதுன்னா பூமி குளிர்ந்திடும். நல்லா பயிர் பச்சை விளையும். அதான் மும்மாரி பெய்யணும்கறாங்க."

"எங்க... மழை காலத்துலயே மழையக் காணோம்."

"இப்போ மழை காலமா."

"மழை பெய்யுது இல்ல. அப்புறம் ஏன் அலுத்துக்கறீங்க இப்படி மழை பெய்யறபோது அலுத்துகிட்டா, வரமழையும் வராத போயிடுவோம்."

"இப்போ என்ன பண்ணணும்கற."

"கும்பிட்டுக்கோங்க."

"எதை."

"மழைய." சொல்லிவிட்டு லேசாக அகிலா சிரித்தாள்.

அவன் ஆவலாக, கூர்மையாக மழையைப் பார்த்தான். கும்பிட்டுக் கொள்வது அவசியமோ என்று சில கணங்கள் யோசித்தான்.

அவன் யோசிப்பு அவன் முகபாவனையிலிருந்து அகிலாவுக் குப் புரிந்தது.

அவள் வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். அவள் புருஷனின் இந்தக் குழந்தைத்தனம்தான் அவளுக்கு அவனில் மிகவும் பிடித்த விஷயம். அந்தக் குழந்தை சுதாரித்து கேலியை கேலி என்று புரிந்து கொள்ள சில நிமிடங்கள் ஆகும். அந்தக் குழந்தைத்தனம் ஒன்று அல்லது இரண்டு நிமிடங்கள்தான். அதற்குப் பிறகு அவன் முழு வீச்சில் தன் பலம் காட்ட ஆரம்பிப்பான். கேலிக்கு கேலி படுசுவாரஸ்யமாக சிலசமயம் கூர்மையாகவும் வந்து விழும். இந்த முறையும் அவன் வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு கும்பிடுவதா, வேண்டாமா என்று யோசித்து விட்டு, ஓரக் கண்ணால் அவள் சிரிப்பதைப் பார்த்து விட்டு, அந்தச் சிரிப்பு அறை முழுவதும் எதிரொலிப்பதைக் கேட்டுவிட்டு கை கூப்பினான். கண்மூடினான்.

"மழையே... மழையே... எங்க ஊருக்கு வந்ததுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். எங்க ஊர்ல கற்பில்லாத பெண்கள் நிறைய பேர் இருந்தும் கருணை கொண்டு வந்திருக்கிறாயே. வா அம்மா... வா. புருஷனும் இருக்கும்போதே அமிதாப்பச்சனையும்,

கமலஹாசனையும் மனதிற்குள் பூட்டி வைத்துக் கொள்கின்ற பெண்கள் இங்கே வாழ்ந்தாலும் இங்கு வந்து பொழிகிறாயே. உன் கருணைதான் என்னே"

வசனம் சொன்னான்.

அது அவளைச் சொல்கிறது என்று அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது.

அவளுக்கு கமலஹாசனைப் பிடிக்கும். அமிதாப்பச்சனைப் பிடிக்கும்.

"குரோர்பதி முடிஞ்ச பிறகுதான் சோறு. அதுக்கு நடுவுல யார் கூப்பிட்டாலும் நான் பொல்லாதவளாயிடுவேன்"

அவள் சோபாவில் சம்மணமிட்டு உட்கார்ந்து கொள்வாள். அமிதாப்பச்சன் சிரித்ததும் சிரிப்பாள். புருவம் நெறித்தால் புருவம் நெறிப்பாள். கூர்மையாகப் பார்த்தால் கூர்மையாகப் பார்ப்பாள்.

"ஏம்மா... குரோர்பதின்றது பொது அறிவுக் கேள்வி. உனக்கு புடவை அறிவே இல்லை. பொது அறிவு எங்கேயிருந்து வரும்." என்று சொல்ல, அவள் கையில் கிடைத்ததை எடுத்து புருஷன் மீது வீசி எறிவாள்.

"ஏய்... யாரைப் பார்த்து சொல்றீங்க. நான் கமலஹாசனை நினைச்சா மழை பெய்யாதா. அமிதாப்பச்சன் பிடிக்கும்னா கெட்டுப் போனவள்னு நினைப்பா. எங்க்ளுக்காகத்தான்யா மழையே பெய்யுது."

"நான் ஒத்துக்கவே மாட்டேன்."

"ஏன் ஒத்துக்க மாட்டே."

"இங்க பத்தினி எவ இருக்கா."

"நான் இருக்கேன். நான் பத்தினி."

"எனக்கு நம்பிக்கையில்லை."

"நீ என்னத்த நம்பறது. எனக்குத் தெரியும்."

"நீ உண்மையிலயே பத்தினின்னா அதுக்குண்டான வேலைய செய்ய வேண்டாமா."

"என்னா... என்னா செய்யாத போயிட்டேன். பூஜை பண்ண லையா. புனஸ்காரம் பண்ணலையா. விரதம் இருக்கலையா."

"அது யார் வேணாலும் இருந்துடலாம். அதுக்கு பத்தினியா இருக்கணும்னு அவசியமில்லை. நீ உண்மையிலேயே பத்தினியா இருக்கணும்னா..."

"என்னா... என்ன பண்ணணும்னு சொல்லு."

"வா இப்பவே வா."

அவள் இடுப்பில் கைகொடுத்து இழுத்தான்.

அந்த அழைப்பு, வேட்டை துவங்கிவிட்டது என்று அந்த புள்ளிமானுக்குத் தெரிந்தது. விலகி ஓட முயற்சித்தபோது மூலையில் மடக்கப்பட்டது. இழுத்து அணைக்கப்பட்டது. கழுத்தோரம் கடிக்கப்பட்டது. மான் தப்பிக்க பல வழிகளில் முயன்று பார்த்து முடியாமல் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தது. கட்டிலுக்குக் கீழேயுள்ள கம்பளம் விழுங்கியது. விரிந்தது நாலுவிதமாயும் இழுபட்டது. மறுபடியும் மிகப்பெரிதாக மின்னல் ஒளி வெளியே வீசப்பட அவள் புருஷனின் கழுத்தைத்தாண்டி ஜன்னலைப் பார்த்தாள். இடி இடித்து பூமியைத்தாக்க அவள் இறுக்க புருஷனைத் தழுவிக் கொண்டாள்.

காற்று சுழன்று அடித்தது. நீர் தூசுகளை உள்ளே கொண்டு வந்தது. அவள் குளிர் தாங்காமல் இன்னும் இறுக்கிக் கொண்டாள்.

அந்தப்புருஷன் சந்தோஷமானான். அதற்குப் பிறகு மழை மட்டுமே இடையறாது அமைதியாய் பெய்து கொண்டிருந்தது.

"கண்ணு, போய் கட்டில்ல படுத்துக்கடா." புருஷன் தலையைத் தடவி மெல்ல அவனை விலக்கி கட்டிலுக்கு

அனுப்பி தன்னை சரிசெய்து கொண்டாள். இருட்டில் புடவையை தேடினாள். உதறி மடித்து உடுத்திக் கொண்டாள்.

மறுபடியும். ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்த்தாள். இம்முறை மழையைப் பார்க்காமல் பூமியைப் பார்த்து புன்னகை செய்தாள். பூமி குளிர்ந்திருப்பது போலவே தானும் குளிர்வாய் இருப்பதாக நினைத்தாள். தன்னைப்போலவே பூமியும் குளிர்ந்திருக்கிறதென்றும் அவளுக்குத் தோன்றியது.

"என்ன... நல்லா அனுபவிக்கறியா... அனுபவி. அனுபவி."

நட்போடும், ஆசையோடும் பூமியைப் பார்த்துச் சொன்னாள். தான் சந்தோஷமாக இருப்பதைப் போலவே தன்னைச் சுற்றியிருக்கின்ற அத்தனை விஷயங்களும் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு உன்னதமான எண்ணம் அகிலா வுக்குத் தோன்றுகிறது.

மழை இன்னும் கனத்து பூமியைத் தாக்கியது. பூமி திடமாக மழையை எதிர்கொண்டு தாங்கியது.

தன்னுடைய தலையை, முகத்தை, நெற்றிப்பொட்டை சரிசெய்துகொண்டு மெல்ல... ஓசைப்படாமல் கதவு திறந்து ஹாலை எட்டிப்பார்த்தாள். ஹால் காலியாக இருந்தது. ஹாலைத் தாண்டி வாசற்கதவு திறக்க, வராண்டா முழுவதும் சாரலால் நனைந்திருந்தது. கதவிலும் சாரல் அடித்து வழிந்திருந்தது. விளக்குப்போட தோட்டத்துச் செடிகள் மழையிலும், காற்றிலும் தலைவிரித்து ஆடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள்.

எதிர் வீட்டு விளக்கு போடப்பட்டது.

"அகிலா பால் வந்திருக்குமா."

எதிர்வீட்டு அம்மாள் விளக்குக்கு நடுவே நின்று உரத்த குரலில் கேட்டாள்.

"தெரியலையே மாமி. நானும் அதான் பார்த்து கிட்டிருக் கேன்" என்று இவளும் பதிலுக்கு உரக்கக் குரல் கொடுத்தாள்."

"எதிர் வீட்டு ஐயர் மாமி பாகீரதி நூத்திபத்து ரூபாய் தர வேண்டும். ஆயிரத்து ஐநூற்று நாப்பது ரூபாய்க்கு புடவை வாங்கிவிட்டு பர்ஸைக் கவிழ்த்து எல்லாக் காசையும் கொடுத்துவிட்டு, நூத்திபத்து ரூபா குறையறது அப்புறம் தரேண்டி என்று கெஞ்ச, அதனால என்ன மாமி என்று அகிலா கம்பீரமாக ஏற்றுக்கொண்டாள்.

சரி வீட்டிற்குப் போய் காசு அனுப்புவாள். அல்லது அடுத்தவாரம் பார்க்கும்போது கொடுத்துவிடுவாள் என்று நினைக்க, மூன்று மாதம் அதுபற்றி ஒன்றுமே பேசவில்லை. நூத்திபத்து ரூபாய் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டதுபோல அவள் எடுத்துக் கொண்டாள்.

"இதான் தப்பு அவங்க அந்த மாதிரி சொன்னாக்க, நீ என் மூஞ்சிய பார்க்கணுமே தவிர, அதனால் என்ன மாமின்னு சொல்லக்கூடாது. கடையில வந்தியா புடவை மடிக்கிற வேலைதான் உனக்கு. வியாபாரம் பேசக்கூடாது. பார் இப்போ... நூத்திபத்து ரூபா எடுக்க வேணாங்கறமாதிரி உட்கார்ந்திருக் காங்க பார். ரூபா முக்கியமில்லை. நூத்திப்பத்தா, ஆயிரத்துப் பத்தா, லட்சத்துப்பத்தா அது முக்கியமில்லை. ஆனால் தரேன்னு சொல்லிவிட்டு தராம இருக்கறதுருக்கே, அது நம்மள உறுத்திகிட்டிருக்கும் வியாபாரம் பண்ணவிடாது."

"இருங்க நான்போய் கேட்டுகிட்டு வரேன்."

அகிலா சரக்கென்று இடுப்புப்புடவையை சொருகிக் கொண்டு எழுந்திருந்தாள்.

"தப்பு. அதுவும் தப்பு. இப்போ போய் எங்க அந்த நூத்திப்பத்து ரூபா அப்படின்னு கேட்டீன்னா அந்த கஸ்டமரை நாம இழந்துடுவோம். வாடிக்கையாளரை அப்படி இழக்கறது ரொம்ப தப்பு. நூத்திப்பத்து ரூபாயைவிட வாடிக்கையாளர் ரொம்ப முக்கியம். அடுத்தத் தடவை புடவை வாங்கறபோது அந்த நூத்திப்பத்து ரூபா ஞாபகம் பண்ணுவேன். கொடுக்கணுமா

அப்படின்னு கேட்டா, வேணாம்மா அப்படின்னு நானும் சொல்லிடுவேன்."

"அப்போ என்மேல ஏன் பாயறீங்க."

"நான் பாயலை அகிலா. அந்த நூத்திபத்து ரூபாயை எப்படி வாங்கறதுன்னு எனக்குத் தெரியும். ஆனால், உள்ள புகுந்து, 'அதனால என்ன மாமி' அப்படின்ற போதுதான் இந்த விரிசல் ஏற்பட்டுப்போச்சு."

"நான் என்ன சொல்லியிருக்கணும்"

அகிலா கூர்மையாகப் பார்த்தபடி கேட்டாள்.

"இன்னும் புது டிசைன்ஸ் எல்லாம் வந்திருக்கு மாமி. லேட்டஸ்ட் சேரீஸ் வந்திருக்கு மாமி அப்படின்னு சொல்லு. சொல்லிட்டு உத்துப்பாரு. அந்த நூத்திப்பத்து ரூபா ஞாபகம் வருதான்னு. 'ஆமாண்டி... உனக்கு நானும் நூத்திப்பத்துரூபா கொடுக்கணுமே. அதை எடுத்துகிட்டு வந்துடறேன்' அப்ப டின்னு சொன்னா, ரொம்ப அன்பா 'நிச்சயமா வரணும் மாமி' அப்படின்னு சொல்லிடு. இல்ல, டபாய்க்க பார்த்தாங்க, என்னால எப்படி ஸாரி வாங்க முடியும்னு சொன்னாங்கன்னா, நூத்திபத்து ரூபா பத்தி பேசலைன்னா, பேசாத விட்டுடு. அவங்க எதுக்காகவாவது வருவாங்க. அப்போது அவங்களை ஏதாவது வாங்க வச்சுடுவேன். வாங்க வைககறதுல கரெக்டா நூத்திபத்துரூபா ஜாஸ்தி தாளிச்சுடுவேன். வாங்கவே இல்லை. வரவேயில்லை. என்னா பண்றது அப்படின்னு கேட்கறியா. எனக்கு வரவேண்டிய நியாயமான நூத்திபத்துரூபா நீ ஏமாத் திட்ட இல்ல. போ, அதுக்குண்டான பலனை நீ அனுபவின்னு அடிவயித்துலேர்ந்து ஒரு நெருப்பு எழுந்து அந்தம்மா மூஞ்சி யில வந்து விழும். ஒரே வாரத்துல அந்தம்மாவுக்கு எங்கயாவது பிடுங்கிட்டு போகும். இதுல எனக்கு என்ன லாபம் அப்ப டின்றியா. எனக்கு லாபம் இல்லைதான்."

"ஆனா, இனிமே எந்த கடைக்காரனையும் பத்து பைசாகூட ஏமாத்தக்கூடாதுன்ற புத்தி அந்தம்மாவுக்கு வரணும். இதுல

ஒண்ணு கவனிச்சியா. அவங்க காசு கொடுக்கறாங்க, கொடுக் கலை அது முக்கியமில்லை. அவங்களை நான் இழக்கத் தயாராவே இல்லை. அந்தக் கஸ்டமர் எப்படியும் எங்கிட்ட வந்தாகணும்கறதுதான் என்னுடைய முக்கியமான நோக்கம். ஒரு முட்டைக்கு... ரெண்டு முட்டையா வாங்கிப்பேனே தவிர, அது கழுத்தை அறுத்துடமாட்டேன். எங்கேயாவது போய் கால் உடைச்சுக்கோ அப்படின்னு சொல்வேனே தவிர, என் கடைக்கு வராதன்னு சொல்லவே மாட்டேன்.

வாடிக்கையாளர்தான் தெய்வம். வாடிக்கையாளர்தான் தேவன். வாடிக்கையாளர்தான் முதலாளி. வாடிக்கையாளர்தான் சொந்தம். வாடிக்கையாளர்தான் வழிகாட்டி. வாடிக்கையாளர் தான் குரு. இதுல ஒருத்தரைகூட நான் விடறதுக்கு ஆசைப்படலை. ஒண்ணு நூறாகி, நூறு ஆயிரமாகி, ஆயிரம் லட்சமாகி அத்தனை பேரையும் பார்க்கற போதெல்லாம் பேர் சொல்லி கூப்பிட்டு நல்லாயிருக்கீங்களா. உங்க பொண் குழந்தை எப்படியிருக்கு உங்க மருமக நல்லாயிருக்காளா. அப்படின்னு விசாரிக்கறதுதான் என் வேலை. வெறுமனே விசாரிக்கறதோட நிக்கமாட்டேன். நல்ல புடவைங்க வந்திருக் கும்மா. லேட்டஸ்ட் டிசைன் வந்திருக்கு. முடிஞ்சபோது கடைக்கு வாங்கம்மா. 'இல்லைங்க, நான் அந்த கடையிலதான் போய் வாங்கறேன்'. அந்தம்மா வேற ஏதாவது ஒரு கடையை சொல்லுவாங்க. 'நல்லா போயிட்டு வாங்கம்மா. அவங்க நல்ல சரக்கு வச்சிருக்காங்க. அவங்க மாதிரி வியாபாரி யாரும் இல்லை. ஆனா, அவங்களை விட லேட்டஸ்ட் சரக்கு எங்கிட்ட வந்திருக்கும்மா. சும்மா வந்து பாருங்களேன். நீங்க வாங்கவே வேணாம். என்ன டிசைன் கடையில இருக்கு. மார்க்கெட்ல இருக்குன்னு பார்த்துக்கோங்களேன். ஏன்னா நீங்க நல்லா பார்த்து பர்த்து பொறுக்கறவங்க. நல்ல டிசைன் கட்டறவங்க. அதனால சொல்றேன். ஏதோ ஒரு புடவை கட்டற லேடி இல்லையே நீங்க அப்படின்னு சொல்வேன். இவங்ககிட்ட மட்டுமில்லை. பார்க்கற அத்தனை லேடிகிட்டயும் அப்படித்

தான் சொல்வேன் அவங்களுக்கு அதுல ரொம்ப சந்தோஷம் வந்துடும்."

அகிலா திகைப்போடு புருஷனைப் பார்த்தாள்.

"நான் என்ன பண்ணணும்னு சொல்லவேயில்லை."

கொஞ்சம் கோபத்தோடு கேட்டாள்.

"போ. போய் பேசு. இனிமையா பேசு. நல்லாயிருக்கீங்களான்னு கேளு. உங்களுக்கு என்னென்ன விஷயங்கள் பொதுவா உண்டோ அதெல்லாம் வச்சு பேசு. குழந்தைகளை விசாரி. வீட்டுக்காரரைப் பற்றி விசாரி. மழை, வெய்யில், காத்து, சமையல், சாக்கடை எதுபத்தியாவது பேசு. பேசறபோது, அடடே... இந்த நூத்தி பத்து ரூபா இவளுக்கு கொடுக்கணுமே. இன்னும் கொடுக்காத இருக்கோமே அப்படின்னு அந்தம்மா உள்ளுக்குள்ளே லேசா ஒரு அமிலம் உருவாகும். அப்போவும் நாம நூத்திபத்து ரூபா கொடுன்னு கேட்கக்கூடாது."

"நீங்கதானே சொன்னீங்க மெல்ல கொடுங்கன்னு. இதுக்கு ஒண்ணும் காலவரையறை இல்லை... இல்ல, மெல்லங்கறது மூணு மாசமாவும் இருக்கலாம். முப்பது மாசமாவும் இருக்கலாம். நான் என்ன சொல்லியிருக்கணும்."

"ஆங்... இது நல்ல கேள்வி. உங்கிட்ட எனக்கு பிடிச்ச விஷயமே, நீ கத்துக்கணும்கற ஆசை இருக்கற பொம்பளை. இது ரொம்ப அபூர்வம். அப்புறம் கொடுங்கம்மா நான் பையனை அனுப்பறேன். வீட்டுக்கு அப்படின்னு சொல்லியிருக்கணும். அந்தம்மா தயங்கியிருப்பாங்க. அந்தப்பையன் என்ன நானே வரேனே அப்படின்னு சொல்லியிருக்கணும். அப்போ அந்தம்மா சரின்னு சொல்லியிருக்கணும். அப்போ அந்தம்மா சரின்னு சொல்லியிருப்பாங்க. வியாபாரத்துல அதுதான் நம்முடைய லாபம். அதை நாம இழந்துடக் கூடாது."

"ஆயிரத்து நானூத்தி சொச்ச ரூபாய்க்கு நூத்திப்பத்து ரூபாதான் லாபமா."

"அந்தம்மா எடுத்த புடவையில அவ்ளோதான் லாபம். அது அதிகம் போகாத புடவை. அதனால ரெண்டாம் தடவை விலை குறைச்சு வித்தேன். சில புடவையில இருபது பர்சென்ட். சில புடவையில முப்பது பர்சென்ட். எப்போவாவது சில புடவையில நாப்பது பர்சென்ட். இந்த நாப்பது பர்சென்ட் வச்சு போகலைன்னா சட்டுனு குறைச்சு இருவது பர்சென்ட் ஆக்கிடுவேன். எந்தப் புடவையில எவ்வளவு பர்சென்ட் லாபம் இருக்கும்னு உனக்கு தெரியுமா."

"நம்மகிட்ட ஏகப்பட்ட ரகம் இருக்கே."

"ஆங்... அதான் வியாபாரி புத்தி. நீ எந்த ரகத்தை எடுத்து போட்டாலும் நான் என்ன விலைக்கு வாங்கினேன். என்ன விலைக்கு விக்கறேன். அதுல என்ன லாபம்னு எனக்கு தெளிவாத் தெரியும். தெரிஞ்சாகணும். தெரியாட்டி நான் வியாபாரி இல்ல."

"நூறு ரகம் இருக்குமா நம்மகிட்ட."

"நூத்தியேழு ரகம் இருக்கு. உள்பாவாடை, பெட்டிகோட் சேர்த்து."

அவன் பேச அவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது. ஆனால், அவன் சிரிக்காமல் இருந்தான்.

"என்னா... என்ன சிரிக்கிற."

"நீங்கபோய் உள்பாவாடை, பெட்டிகோட்டுன்னு சொல்றீங்களே."

"அது என்ன வியாபாரம், அதுல சிரிக்கறதுக்கு என்ன இருக்கு. நீங்க உடுத்தற துணிதானே இது."

"இல்லை. எனக்கு வேற ஒண்ணு கேட்கணும்."

"கேளு."

"இப்படி புடவை வியாபாரம் பண்றீங்களே. உங்களுக்கு கஷ்டமா இல்லையா."

"இது என்னாடி. இன்னிக்கு இருக்கற வியாபாரத்துலயே பிரமாதமான வியாபாரம், துணி வியாபாரம்தான். இதுல என்ன கஷ்டம் இருக்கு. என் பொருள் அழுகாது. தேயாது. என்னா. கொஞ்சம் மடிப்பு கசங்கும். தூசு படியும். அதை உதறி சரி பண்ணி கொஞ்சம் குறைச்ச விலையில் வித்துடலாம்."

"அதை சொல்லலைங்க. இத்தினி லேடீஸ் நடுவுல உட்கார்ந்துகிட்டு அவங்களுக்கு ஏத்தாமாதிரி பேசிக்கிட்டிருக் கீங்களே. உங்களுக்கு கஷ்டமா இல்லையா."

"இந்த... கஷ்டமா இல்லையான்ற கேள்வி எனக்குப் புரியலை."

"இந்த பொம்பளைங்க உங்க ஆசையை தூண்டிவிட மாட்டாங்களா."

தயங்கித்தயங்கி அகிலா கேட்டாள்.

அவன் யோசித்தான். சிரித்தான். தயங்கி தலையை சொரிந்து கொண்டு ஆரம்பித்தான்.

"உங்கிட்டயே நான் பொய் சொன்னேன்னா அது தப்பு. நான் சாதாரண மனுஷன்தானே. துணி நெகிழ எதிரே ஒரு பொம் பளை உட்கார்ந்திருக்கும்போது, உள்ளுக்குள்ள லேசா ஒரு ஆட்டம் ஆடும். ஆனா சட்டுனு சரி பண்ணிப்பேன். டேய் சும்மாயிருடா செல்வராஜ் அப்படின்னு அதட்டுவேன். என் கண்ல இருக்கற மாற்றத்தை எதிரே இருக்கற லேடி கண்டு பிடிச்சிட்டாங்கன்னா அது படுபயங்கரமா போயிடும் ஐய்யய்ய. அந்தக்கடை ஆம்பளை சரியா இல்லை. அவன் தப்பா பார்க் கறான். அப்படின்னு சொல்லிட்டா. பொம்பளைங்க வரமாட் டாங்க. பயப்படுவாங்க. அந்த பேர் ஒரு புடவை கடைக்காரர் மாதிரி எடுத்துடவே கூடாது. அதே நேரத்துல அவங்க எல்லா ரும் எனக்கு அம்மா மாதிரி. சொந்த சகோதரி மாதிரி அப்படிங்கற பொய்யும் நான் சொல்லத்தயாரா இல்லை. சிலர் வேணும்னா லும் பார்க்கட்டுமே அப்படின்னு ஒரு மாதிரியாத்தான் உட்காரு வாங்க. நான் உஷாராயிடுவேன். விலை ரொம்ப ஜாஸ்தி.

குறைச்சு கொடுன்னு கேட்பாங்க. பட்டுனு என் முழங்கைமேல கை வைப்பாங்க. நான் ரொம்ப கட் அண்ட் ரைட்டா பேசுவேன். அடுத்த கஸ்டமர் முக்கியம்கற மாதிரி இவங்களை லேசா புறக்கணிப்பேன். அதுல வெறுத்துப்போய் எழுந்து போயிடு வாங்க. அது வியாபாரம் அகிலா. உள்ளுக்குள்ள ஆடினாலும் அதை சரி பண்ணிகிட்டு அவங்க நடுவுல உட்கார்ந்திருக் கணும். இது சாப்பாடு. இது கௌரவம். இது மரியாதை. இதான் நம்ம வீடு. இதான் நீ. இதான் நான். இதான் நம்ம குழந்தைங்க. இங்க நான் தப்பே பண்ணமாட்டேன் அகிலா. எனக்கு ஆசை இருக்கும். ஆனா, என் குதிரை மேயாது. இது கடிவாளம் போட்ட குதிரை. நில்லுன்னா நிற்கும். போன்னா போகும்."

கட்டித்தழுவி புருஷனை முத்தமிட வேண்டும் என்று தோன்றியது.

ஆனால், அகிலா புருஷனோடு வெறுமே கை குலுங்கினாள்.

இப்பொழுது பாகீரதி மாமியை பார்த்ததும் அந்த நூத்திப் பத்து ரூபாய் ஞாபகம் வந்தது. ஆனால், காலங்காலையில் போயா கேட்பது அல்லது ஞாபகப் படுத்துவது. காசு முக்கியமில்லை, வாடிக்கையாளர் முக்கியம். அதேசமயம் வாடிக்கையாளளரை இழக்காத காசு எப்படியாவது வாங்கி விடுவது உத்தமம். வழக்கமாக பால் எடுத்து வரும் கிழவி இருட்டில் தள்ளாடி, தடுமாறி வந்தாள். பெரிய அலுமினிய பாத்திரத்தை இறக்கி வைத்தாள். குளிரில் அவள் உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. மூச்சு இரைத்தது.

"என்ன இவ்வளவு கஷ்டப்படற நீ. ஏன் மழையில நனையற."

"வேற வழி."

கிழவி அலுப்போடு சொன்னாள்.

"பால் இல்லைன்னா காலங்காலையில கன்னா பின்னான்னு கத்துவாங்களே. மழை பெய்யுதுன்னு நிக்க முடியுமா. எனக்கு முடியலை. தள்ளாமை. ராத்திரி சரியா சாப்பிடலை. மழையில நனைஞ்சவுடனே உடம்பெல்லாம் ஆடுது."

"காலையில என்ன சாப்பிட்ட."

"ஒண்ணுமில்லை."

"ஒரு டீயாவது குடிக்கறது."

"டீ கடைக்காரனுக்கு நான்தான் பால் கொடுக்கணும். இப்போதான் கொடுத்துட்டு வந்தேன். அவன் இப்போதான் கிழிச்சு பாலைக் கொட்டறான். அது கொதிச்சு டீ போட்டு கொடுக்கறதுக்குள்ளேயும் இவங்க கத்த ஆரம்பிச்சிடுவாங்க. போய் சுத்திட்டு வந்து டீசாப்பிடலாம்னு கிளம்பினேன். இப்போ முடியலை. நெஞ்சு அடைக்குது."

"வேணாம். போவாத. உட்கார்."

"ஐயோ, ஐயரம்மா கத்துவாங்க."

"இரு. நான் கொடுத்துடறேன். எத்தினி பால்."

"ஒன்றரை."

அவள் ஒரு பெரிய கவரையும், ஒரு சிறு கவரையும் எடுத்துக் கொண்டு மழையில் புடவைத் தலைப்பை தலையில் போர்த்திக் கொண்டு புடவையை இடுப்பில் தூக்கி சொருகிக் கொண்டு தண்ணீரில் கால் வைத்து இரண்டு கையிலும், இரண்டு பால்கவராக மெல்ல நடந்து எதிர்வீட்டு காம்பவுண்டு சுவரை சுண்டுவிரலால் தள்ளித்திறந்து உள்ளுக்குள் போய் "மாமி" என்று குரல் கொடுக்க, தடேரென்று கதவு திறந்தது.

"என்னடி நீ வந்து நிக்கற."

மாமி பதட்டத்தோடு வினவினாள்.

"அவளுக்கு வரமுடியலை மாமி. அதனால் நானே வாங்கிட்டு வந்துட்டேன்."

"அப்போவே சொல்லியிருந்தா நான் வந்திருக்க மாட்டேனா."

"அப்படி கிடையாது மாமி. நீங்க மழையில நனைஞ்சு மூச்சு திணறும். அதனால நானே வாங்கிட்டு வந்தேன்."

மாமிக்கு பரிதாபம் பொங்கியது.

"வாடி. உள்ள வா."

"வேணாம். அந்தக்கிழவி வாசல்ல சுருண்டு படுத்துண்டிருக்கா. நான் போய் அவளுக்கு மருந்து கொடுத்து காபி கொடுக்கறதுக்கு ட்ரை பண்றேன்."

அவள் எந்தப் பதிலும் எதிர்பார்க்காமல் திரும்பி தெரு கடந்து தன் வீட்டிற்குள் நுழைந்து திரும்பிப் பார்த்தாள்.

மாமி கையில் பால்பாக்கெட்டை வைத்துக் கொண்டு அவளையே பாரத்துக் கொண்டிருப்பது போல் தெரிந்தது.

"இன்னிக்கு சாயந்தரத்துக்குள்ள உங்கிட்ட நூத்திபத்து ரூபா வாங்கிடறேன் பார்."

அகிலா மனசுக்குள் சபதம் போட்டாள்.

'நம்ம காசை நாம வாங்கறதுக்கு என்ன பாடுபட வேண்டியிருக்கு பார். நாம சுலபமா ஆம்பளைங்ககிட்ட போய் இதை வாங்கிக் கொடு. அதை வாங்கிக் கொடுன்னு கேட்கறோம். அம்பது ரூபா, நூறு ரூபாயா பேசிப்பேசி காசு வாங்கி நிறைய சம்பாதிக்கறாங்க. நாம இஷ்டத்துக்கு செலவு செய்யறோம்.'

உள்ளுக்குள் செல்வராஜைப் பற்றிய மரியாதை அதிகரித்தது.

அவள் தன் வீட்டிற்குண்டான பால் கவரோடு, உள்ளே போனாள். அடுப்பு பற்ற வைத்தாள். பாக்கெட்டைக் கிழித்து பாலை பாத்திரத்தில் கொட்டினாள். அடுப்பில் வைத்தாள். உடம்பு சில்லிப்பு தாங்காமல் பின்பக்கம் போய் வந்தாள். கோல மாவு டப்பாவுடன் வாசற்பக்கம் போய் மடமடவென்று சிறிய தாகக் கோலம் போட்டாள்.

கிழவியைப் பார்த்து. "ஒரு அஞ்சுநிமிஷம் காபியோட வந்துடறேன்." என்றாள்.

பால் கொதித்து பாத்திரம் விசில் அடித்தது. அவள் டம்ளருக்கு மாற்றினாள். காபி கலந்தாள். டபராவின் வைத்து

உயர ஆற்றினாள். சர்க்கரை போட்டு இன்னும் மூன்று முறை ஆற்றினாள். நுரைபொங்கக் கொண்டு போய் வராண்டாவில் படுத்துக் கிடந்த கிழவி எதிரில் வைத்தாள்.

"எழுந்து சாப்பிடு."

உலுக்கினாள்.

கிழவி தள்ளாடி எழுந்திருக்க, அவள் எதிரிலேயே சின்ன நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள்.

கிழவி இரண்டு மூன்று முறை ஆற்றி சாப்பிடுவதை ஆவலுடன் கவனித்தாள்.

"இந்தக் குடையை வச்சுகிட்டு தூக்க முடியாதுன்னா ரெயின்கோட் வாங்கிக்க வேண்டியதுதானே."

"வாங்கணும். அது எங்க விக்குதுன்னு தெரியலை."

"எங்க கடையில விக்குதே."

"புடவைதானே விக்கும்."

"இதுவும் வாங்கிட்டு வந்திருக்காங்க."

"ஒண்ணு வாங்கி கொடும்மா. நான் அப்புறமா காசு தரேன்."

கிழவி இறைஞ்சலாய் கேட்டாள்.

சட்டென்று அகிலாவுக்கு உள்ளுக்குள் ஒருவிழிப்பு வந்தது.

"அப்புறம்னா எப்போ."

கிழவி எந்த பதிலும் சொல்லாது மௌனமாக இருந்தாள்.

எப்போது என்று அவளுக்குச் சொல்ல முடியவில்லை.

"இதோ பார். நூத்தி நாப்பதோ, நூத்தி அம்பதோ அதனோட விலை. ஆனால், உனக்கு வாங்கற விலைக்கே தரச் சொல்றேன். ஆனா எப்போ காசு கொடுப்ப..."

"கழிச்சுக்கோம்மா."

அந்த பதிலைத்தான் அகிலாவும் எதிர்பார்த்தாள்.

"சரி, மழை நாலஞ்சுநாள் நல்லா பெய்யும்னு நினைக்கிறேன். மத்தியானமே வந்து எங்கிட்ட ரெயின்கோட் வாங்கிக்கோ. என்ன விலையோ அதை உன் சம்பளத்துல கழிச்சுக்கறேன்."

"மத்தியானம் எடுத்தாந்துடறீயா இன்னிக்கு முழுக்க மழை இருக்கும் போலிருக்கு. சாயந்தரம் நான் மறுபடி பால் வாங்கப் போகணும்."

கிழவி பலமுறை திரும்பத் திரும்ப ஒரே விஷயத்தைச் சொல்லி அவளை கேட்டுக் கொண்டாள். அவள் உறுதி கொடுத்ததும் மெல்ல பெரிய பாத்திரத்தை தலையில் வைத்துக் கொண்டு படியிறங்கினாள்.

தன் புருஷனிடம் ரெயின்கோட் பற்றி பேசவேண்டும் என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டாள்.

மணி ஏழாயிடுச்சு. புருஷனை எழுப்ப வேண்டும் என்று சட்டென்று ஞாபகம் வர வேகமாக படுக்கை அறைக்குப் போனாள். இடுப்பு லுங்கி நெகிழ பிருஷ்டம் தெரிய புருஷன் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"கடவுளே... எப்படி தூங்குது பாரு. எட்டாங் க்ளாஸ் புள்ள மாதிரி."

உரக்கச் சொன்னாள்.

இடுப்பு லுங்கியை மேலேற்றிவிட்டு முதுகில் கை வைத்தாள்.

"எழுந்திருங்கப்பா. மணி ஏழாகப் போகுது."

மிருதுவாய் கிசுகிசுத்தாள்.

அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்து அவளைப் பார்த்தான்.

"மணி ஏழாகுதுப்பா. இப்போ எழுந்தீங்கன்னா சரியா இருக்கும்."

"ஒரு பத்து நிமிஷம் தூங்கறேன்."

"பத்து நிமிஷம் பத்து நிமிஷம்னு கடைசியில லேட் பண்றீங்க. என்மேல பாய்வீங்க."

"வீணா பேசாத. முதுகு பிடிச்சு விடு."

"ஏன்."

"வலிக்குது."

"எந்த இடத்துல."

"நடு முதுகுல."

"வகைதொகை தெரியாத பேயாட்டம் ஆடினா முதுகு நோகாத என்னாகும். சின்னப் பையனா. நாப்பது வயது ஆகுதுல்ல பதினாறு வயசு பொண்ணு இருக்க சொல்ல இந்த ஆட்டம் தேவைதானா. உடம்பு முடியாதபோது அமைதியா இருக்கணும். இப்படி வாடி. அப்படி வாடின்னா இடுப்புதான் பிடிச்சுக்கும்.

அவள் வலிபோக்கும் கிரீமை பிதுக்கி எடுத்து வந்து நடு முதுகில் பரபரவென்று தேய்த்து விட்டாள். அழுத்திப் பிடித்து விட்டாள்.

"ஆஹா... சூடேறுது. நீ தொட்டாலே உடம்பு என்னமோ மாதிரி ஆயிடுது. கொஞ்சம் பக்கத்துல படுத்து கட்டிக்கயேன்."

"விளையாடறீங்களா."

"தே... சரிதான் வாம்மே."

அவன் அடிக்குரலில் அதட்டினான்.

"இதுக்கெல்லாம் வேற ஆளப்பாருங்க. படுத்தாதானே இந்த திமிர்தனமெல்லாம். எழுந்து உட்காருங்க."

அவள் புருஷனை எழுப்பி உட்காரவைத்தாள். அவன் எழுந்து உட்கார்ந்து அவளை இறுக்கத் தழுவிக் கொண்டான். விரல்களால் பற்றிக் கொண்டான்.

அவளுக்கு வலித்தது.

"என்ன இது," மெல்ல புருஷனிடமிருந்து விடுபட்டாள்.

"வேலைக்கு பேறதா எண்ணமில்லையா."

"போகணும். இன்னிக்கு நிச்சயமா போயே ஆகணும். சரக்கு வந்து குடோன்ல இறங்கியிருக்கு. வண்டி போட்டு எடுத்திட்டு வந்து பிரிச்சு பார்க்கணும்."

"நம்மகிட்ட ரெயின்கோட் இருக்குல்ல."

"இருக்கே. ஆமா ஒரு பத்து வாங்கிவிட்டு வந்தேன்."

"நம்ம பால்கார கிழவி கேட்டுது. சரி தரேன். ஆனா, காசை கொடுத்துடணும்னு சொல்லியிருக்கேன்."

"எவ்வளோ காசு சொன்ன."

"நான் சொல்லலைப்பா. நூத்தி நாப்பதோ. நூத்தி அம்பதோ இருக்கும். ஆனா என்ன விலைக்கு வாங்கணமோ அதே விலைக்கு தரச் சொல்றேன். மத்தியானம் வந்து வாங்கிக்கோ அப்படின்னு சொல்லியிருக்கேன். மழை பெய்ஞ்சுகிட்டே யிருக்கில்ல. அவ சாயந்தரம் பாலுக்கு போகணுமே."

"என்னாத்துக்குடி அவகிட்ட போய் அப்படி பேசற."

"நீங்கதானே சொல்லியிருக்கீங்க. கரெக்டா காசு பேசி லாபத்துல வாங்கிடுன்னு."

"முட்டாளே."

அவன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். மனைவியைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

அகிலாவிற்கு லேசாய் கோபம் வந்தது.

"என்னா. ஏன் முட்டாளேன்னு சொல்றீங்க."

"எதிர்வீட்டு மாமி நூத்திபத்து ரூபா கொடுக்காத இருப்பதற்காக நான் பேசினதை வச்சு இவகிட்டயும் கேட்டியா.

"ஆமாம்."

"இது தப்பு அகிலா."

"ஏன்."

"அந்த மாமி நம்ம வாடிக்கையாளர் அவ கொடுக்காம போனா அந்த தப்பு. இந்த கிழவி நம்ம வாடிக்கையாளரா. அவளால காசு போட்டு ரெயின் கோட் வாங்க முடியுமா. இந்த ரெயின்கோட் விலை நூத்தி முப்பது ரூபா. நான் அதுக்கு இருவது ரூபாதான் லாபம் வச்சுருக்கேன். இந்த விலையை கொடுத்து ரெயின்கோட் வாங்கினா அவளுக்கு தாங்குமா. மறந்து எங்கேயாவது வச்சுட்டு வந்து உங்கிட்ட தான் அழும். அந்த ரெயின்கோட்லயே ஒரு பீஸ் டேமேஜா இருக்கு. அதை கொண்டு வந்து தரேன். அவகிட்ட ஃப்ரீயா கொடுத்திரு."

"நாம காசுல கறாரா இருக்கணும்னு சொன்னீங்க. இப்போ எனாமா கொடுத்துடுன்றீங்க.

"யார்கிட்ட கறாரா இருக்கணும்னு இருக்குல்ல. இந்த மாதிரி ஏழை பாழைங்ககிட்டயா கறாரா இருக்றது. தெருவுல மேளம் அடிச்சுகிட்டு அம்மன் சிலை எடுத்துகிட்டு வருவாளே... கூடையில அம்மன் முகம் கொண்டாருவாங்களே... அந்தப் பொம்பளை முந்தா நேத்து வந்தது. ஒரு புடவை கொடுக்கய்யான்னு கேட்டுது. நான் சுத்திமுத்தி பார்த்து கிழிச்சு துடைக்க வச்சுக்கலாம்கற ஒரு புடவையை எடுத்து கவர்ல போட்டு கொடுத்தேன். என்னா சந்தோஷம். பத்துவயசு பொண்ணும் அந்தம்மாவும் மேளம் போட்டுகிட்டு ஆட்டமான ஆட்டம் ஆட்டினாங்க. அந்த மாதிரி ஆளுங்ககிட்ட போய் காசு வாங்கக் கூடாது கண்ணு. சொல்ற விஷயத்தை சரியா புரிஞ்சுக்கோ. அதான் முக்கியம்."

சட்டென்று அகிலாவிற்கு தான் செய்த தவறு புரிந்தது.

"ஆமாம். அவகிட்ட போய் நான் ஏன் பேரம் பேசினேன். முட்டாளா இருக்கேனே."

"இல்லை. வாழ்க்கையில உனக்கு எந்தப்பிரச்சினையும் இல்ல. உன் பிரச்சினையெல்லாம் வேற யாராவது சமாளிச்சு உங்கிட்ட நல்லதா கொடுத்திட்டிருக்காங்க. நீயா ஒரு பிரச்சினைக்குள்ள இறங்கவேயில்ல. உனக்கு இன்னும் யுத்தம் தெரியாது அகிலா. வேற வழியில்லை. இனி எதிராளி கொன்னுடுவான், அப்படின்னு யுத்தத்துக்கு இறங்கறபோது தான் கத்தி எடுக்கத் தோணும். வெட்டத்தோணும். உனக்கு எதிரியே யாரும் கிடையாது அகிலா. அதனால உனக்கு போராட்டமே இல்லை. உன் பக்கமே எதிரி வராம நான், உன் உறவுக்காரங்க எல்லாரும் பார்த்துக்கறோம் பதினெட்டு வயசு வரைக்கும் உங்கப்பா பார்த்துகிட்டார். அப்புறம் நான் கவனிச்சுக்கறேன். உனக்கு எங்கேயிருந்து நல்லது கெட்டது தெரியும்."

"நல்லது கெட்டது தெரியணும்னா நேரடியா பிரச்சினையில மாட்டிக்கணும்னு சொல்றீங்களா."

"ஆமாம் அகிலா. ஆனா... உனக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் வராம இருக்கட்டும். நான் பார்த்துக்கறேன்."

"இல்லீங்க. எனக்கு தெரியணும். ஒண்ணும் தெரியாத மக்கு முண்டமா நான் இருந்துடக் கூடாது."

"தெரிஞ்சு என்ன பண்ணப் போற."

"தெரிஞ்சுக்கறது ஒரு சந்தோஷம்தானே. நான் கெட்டிக்காரின்னு எனக்கு நானே சொல்லிக்கறது ஒரு நம்பிக்கைதானே. அதுல ஒரு திருப்தி இருக்கு இல்ல. எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது... ஒண்ணும் தெரியாதுன்னு உட்கார்ந்திருக்கவா. அது அசிங்கமா இருக்கே."

"கண்ணு நல்லா பேசறடி. ஆனா, உள்ளுக்குள்ள இறங்க மாட்டேங்கற. சரி. அது உன் தப்பில்ல. என் தப்பு.

நான் காபந்து பண்ணி ஓரமா வச்சுருக்கேன். அதனால உனக்கு சரியா வரலை இல்லியா. சரி... வா. உனக்கு சொல்லித் தரேன். என்னென்ன பிரச்சினைகள் கடையில வருதுன்னு உங்கிட்ட எல்லாம் சொல்றேன். நீ கவனிச்சுப் பாரு."

"நான் கடைக்கு வந்து உட்காரதே உங்களுக்கு பிரச்சினை ஆயிடுமோ."

"அப்படி ஒண்ணும் ஆவாது. அப்படியே ஆனா என்ன அந்தப் பிரச்சினையும் சமாளிப்போம்."

"ஆமாம் சமாளிப்போம்."

அவள் இந்தமுறை முன்னேறி புருஷனைத் தழுவிக் கொண்டு அவன் கன்னங்களில் முத்தமிட்டாள்.

"என்ன திடீர்னு உனக்கு மூடு வந்துடுச்சா."

"சீ... அதெல்லாம் இல்லை. இவ்வளவு பிரியமா. சொல்லித் தரேன் சொல்லித்தரேன்னு எந்த புருஷன் சொல்வான். அவன அவன் ஆ... ஊ...ன்னு மிரட்டிகிட்டு சர்வாதிகாரி மாதிரி நடத்திகிட்டிருக்கான். பொம்பளைய மனுஷியாவே நினைக்கறதில்லை. என் கூட வா நான் சொல்லித்தரேன்னு சொல்ற புருஷன் எனக்குத் தெரிஞ்சு யாருமே இல்லை."

"உங்கப்பா இருந்திருக்காரு. எங்கப்பா இருந்திருக்காரு. ஏன் யாருமே இல்லைன்னு சொல்ற. உங்கப்பா உங்கம்மா மேல எவ்வளவு பிரியமா இருந்திருக்காரு. எவ்வளவு கவனமா உங்களையெல்லாம் வளர்த்திருக்காரு. அதே மாதிரி எங்கப்பாவும், உங்க குடும்பத்துல நெறைய பேர் சரியாதான் இருக்காங்க. ஏதோ ஒரு அஞ்சாறுபேர் முன்ன பின்னயா இருப்பாங்களே கண்டி ரொம்ப இழிவு படுத்தற ஆம்பளை நம்ம குடும்பத்துல இல்லை."

"வெளிய இருக்காங்க பார்த்திருக்கேனே. எதிர்வீட்டு பாகீரதி மாமி. அவங்க வீட்டுக்காரர் அந்தம்மாவை மதிக்கறதே இல்லை. இவங்க நூத்திப்பத்து ரூபா கொடுக்கணும்கறத அவர் கிட்ட சொல்லியிருக்கவே மாட்டாங்க. சொல்றதுக்கு பயம். அப்படித்தான் இருக்கும் பாருங்களேன்."

"என்ன செய்யறது சில குடும்பம் அப்படித்தான் இருக்கு. மணி என்ன..."

"ஏழு இருவத்தஞ்சு."

"ஐயோ இவ்வளவு லேட்டாகிப் போச்சே. முன்னாடியே எழுப்பக் கூடாதா. என்னடி நீ..."

"தோடா. உலுக்கி உலுக்கி எழுப்பிகிட்டிருக்கேன். உட்கார்ந்து ஊர்பட்ட கதை பேசிட்டு இப்போ என்மேல பாயறீங்களா. பார்ட்னர் முன்னாடியே கதவு திறந்து கற்பூரம் காட்டி வியாபாரம் ஆரம்பிச்சுப்பாரு. நீங்க அவசர அவசரமா உள்ள போய் உட்கார்ந்திருக்கறவங்களைப் பார்த்து கூவப் போறீங்க தப்பு. அதைப் பண்ணவே கூடாது."

"பல்லை தோய்ச்சு குளிச்சுட்டு நேர போயிடறேன்."

"பூஜை பண்ண வேணாமா."

"நீ பண்ணிக்கயேன்."

"பூஜை பண்ணாமே போறீங்களே நல்லதா அது."

"செய்யும் தொழிலே தெய்வம்."

புருஷன் எகிறிக் கிளம்பினான்.

பல் தேய்த்தான். அவள் நீட்டிய காபியை வேகமாகக் குடித்தான். முன்னும் பின்னும் நடந்து பரபரத்தான். எட்டு முப்பத்தைந்து... உடுத்தி எட்டு நாற்பத்தைந்து... ஸ்கூட்டர் உதைத்தான்.

"என்னமோ கத்து கொடுக்கறேன்னீங்க. நீங்க மட்டும் புசுக்குனு கிளம்பறீங்க."

"உன்வேலைய முடிச்சுகிட்டு கடைக்கு வா. உட்கார்ந்து பாரு. வாடி கண்ணு."

அவள் கன்னத்தை வருடி தன் விரல்களை முத்தமிட்டு சரட்டென்று வண்டியைக் கிளப்பினான்.

அவன் தெருமுனை திரும்பும் வரை எட்டி பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை பாகீரதி மாமி பார்த்தாள். புன்னகை செய்தாள்.

அகிலா உள்ளே திரும்பி வந்தாள்.

அவர் செய்யாத பூஜையை தான் செய்ய வேண்டும். தனக்காகவும் ஒரு பூஜை இருக்கிறது. அதையும் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தாள். குளிப்பதற்கு ஓடினாள்.

தலைமுடியை அவிழ்த்து ஷவர் திறந்து சில்லென்று நீர் உடம்பெல்லாம் பாய அமைதியாக நின்றாள். அவள் மனதில் சந்தோஷம் மேல் நோக்கி பொங்கும் ஊற்றாக பொங்கிக் கொண்டிருந்து.

பாண்டி ஆடுகிற போது பார்த்த புருஷன் என்ற ஒரு வரி ஓடிற்று.

அவள் வாய் விட்டுச் சிரித்தாள்.

அழுகுணி ஆட்டம் ஆடின அடிச்சே கொன்னுடுவேன்.

பதினேழு வயது அகிலா இடுப்பில் கை வைத்துக் கொண்டு தம்பியைப் பார்த்துக் கத்தினாள்.

சுரேஷ், சித்தப்பார் மகன். ஒல்லியாய் குள்ளமாய் இருப்பான். ஆனால், தந்திரசாலி. ஏகப்பட்ட பொய் சொல்வான். எல்லாம் தெரிந்தது போல் நடிப்பான். இந்த் கபடி ஆட்டத்தில் அவன் எவ்வளவெல்லாம் பொய் சொல்ல முடியுமோ, எப்படியெல் லாம் ஏமாற்றமுடியுமோ ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தான். கோபத்தை கிளறிக் கொண்டிருந்தான். அவளை மாடு என்று சொல்வதற்காக ஓ... பப்பா என்று ஒரு பாட்டு பாடிக் கொண் டிருந்தான்.

ஒரு கர்ச்சீப்பை விரித்து அவளை முட்டவரும் மாடு போல பாவித்து நெளிந்து நெளிந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். அகிலாவின் உயரத்திற்கும், அகலத்திற்கும் அவளை மாடு என்று சொல்வார்கள். அவளைப் போல திண்மையான உடம்பு தனக்கு இல்லையே என்ற கோபத்தில் அவளை இளிவாகப் பேசுவார்கள். அவர்கள் சொன்னதாலோ அல்லது திண்மையி னாலோ அகிலாவினுடைய செயல்கள் சற்று முரட்டுத்தன மாகத்தான் இருந்தன. அவள், முதுகில் ஒரு அறை வைத்தால் எழுந்திருக்க மூன்று நாள் ஆகும். அப்படியொரு அறை வேறு

ஒரு பையன் வாங்கியிருக்கிறான். ஒரே அறையில் சுருண்டு மூச்சுத்திணறி கண்கள் பிதுங்க மல்லாந்து கிடந்தபோது அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

யாராவது கடப்பாரையால் அவன் முதுகுல அடிச் சுட்டாங் களா என்று டாக்டர் கேட்க, இல்லை கையால்தான் அடித்தார்கள் என்று சொன்னார்கள். அப்படியா அந்தப் பெண்ணை நான் பார்க்க வேண்டுமே என்று டாக்டர் கேட்டபோது அவள் பயந்து போய் தன் பெரியப்பாவின் ஊருக்கு ஓடிப்போய் விட்டாள். ஒரு மாதம் தங்கியிருந்து மறுபடியும் தன் ஊருக்கு வந்தாள்.

அவள் இளமையைப் பார்த்து எட்டாவதோடு அவள் படிப்பை வீட்டில் நிறுத்தி விட்டார்கள்.

"கல்யாணம் கட்டப் போற பொண்ணு. ஒரு பிடி உசரமா நிக்கறா. என்னாத்துக்கு ஊர்கண் பட பள்ளிக்கூடத்துக்கு போகணும். போறவர பசங்க ஏதாவது சொல்லுவாங்களோன்னு பயந்துகிட்டிருக்கணும். வீட்டோட இரு. நல்லா சமைக்க கத்துக்கோ. பூவேலை, தையல் வேலை அப்படின்னு ஆயிரம் விஷயங்கள் இருக்கு பொம்பளைங்க தெரிஞ்சுக்கறதுக்கு. அதையும் தவிர என்னால அவ்வளவு முடியலைடா. நீ கூடமாட இருந்தா நல்லாதான் இருக்கும். சொல்லு நீ படிச்சு டாக்டராகப் போறியா. வக்கீலாக போறீயா. இன்ஜினீயராகப் போறியா. வெறுமனே பி.ஏ. படிக்கறது என்னாத்துக்கு. இங்கிலீஷ் பேசணும். ஆசையிருந்தா லூயிஸ்மேரி அம்மாகிட்ட போய் பேசிக்க. நல்லா கத்துகொடுப்பாங்க.

அவள் வீடு அவளை பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து சுழற்றி சமையல் அறையில் உட்கார வைத்தது.

பள்ளிக்கூடம் போகின்ற சுதந்திரம் போனதுபோல் இருந்தா லும் பள்ளிக்கூடம் இல்லாததும் ஒரு சுதந்திர மாகத்தான் இருந்தது. காலை ஏழு மணிவரை தூங்க முடிந்தது.

"ஏண்டி இப்படி தூங்கற."

"காலையில என்ன தூங்க விட்டுடு. மத்தியானம் நீ நல்லா தூங்கு. நான் பார்த்துக்கறேன்."

அம்மாவும் பொண்ணும் வேலையை பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள்.

"நீயா செய்து பழகு. என்னம்மா என்னம்மான்னு கேட்டுகிட்டிருந்தா என்னிக்கும் சமையல் வராது. தப்பா போனா பரவாயில்ல. குப்பையில கொட்டிடலாம். நீயா. என்ன செய்யப் போறோம். எப்படி செய்யப் போறோம்னு யோசனை பண்ணி ஒவ்வொண்ணா செய். முதல்ல தடுமாற்றமா இருக்கும். தப்பா பண்றமோன்னு பயம் இருக்கும். வேர்த்து ஊர்த்தும். பயப்படாத. நான் என்ன உங்க மாமியாரா. இது நம்ம வீடு. நாம் இஷ்டத்துக்கு செய்த நாலு பேருக்கு கொடுக்கலாம். வா. பண்ணு. என்னா செய்யப்போற."

"இடியாப்பம்."

"எடுத்தவுடனே சிக்கலா ஆரம்பிக்கறியே. செய். இடியாப்பத்துக்கு என்ன பண்ணலாம்."

"அவள் சொல்லச் சொல்ல அம்மா தலையாட்டினாள்.

"எல்லாம் கரெக்டா இருக்கு. உன் சூட்சுமம் இடியாப்பத்துல இல்லை. இடியாப்பத்துக்கு என்ன வெஞ்சினம் பண்ணப் போற. அதுல இருக்கு. முதன் முதல்ல இடியாப்பம் பண்ணப் போற. அது பண்ணிடலாம். ரெண்டு வெஞ்சினம். ஒண்ணு குருமா. இன்னொண்ணு தேங்காய்ப்பால் ரெண்டுமா பண்ணு."

அம்மா தேங்காய் குருமா எப்படிச் செய்வதென்று சொல்லிக் கொடுக்க அவள் எழுதிக் கொண்டாள்.

பூஜையறைக்குப் போய் தலையில் சூட்டிக் கொண்டு சுவாமியை விழுந்து வணங்கி பிறகு சமையல் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அம்மா அங்கே யாரோடோ சிரித்து பேசிக் கொண்டிருக்க இவள் உள்ளுக்குள் போராடினாள். இடியாப்பம் பிழிந்தாள்.

வேகவைத்தாள். கொண்டு போய் அம்மாவிடம் காண்பிக்க, "அட.... நல்லா செய்துட்டியே பத்துப் பதினஞ்சு போட்டு எடுத்துடு."

அம்மா அறிவுரை சொல்ல, அவன் பதினைந்து இடியாப்பம் பிழிந்தாள். பிறகு குருமா செய்ய ஆரம்பித்தான். குருமாவில் உப்பு குறைவாக இருந்தது. இன்னும் ஒரு அரை ஸ்பூன் போடுடி என்று அம்மா சொல்ல உப்பு முகத்தில் அடித்தது.

"அறிவு கெட்ட முண்டம். உப்பை போடுன்னா போட்டுட்டு வந்துடறதா. ஒரு கலக்கு கலக்க வேண்டாமா."

"முதல்ல போட்ட உப்பே போதும் மாதிரி இருந்தது. அடுத்த அரைஸ்பூன் போட்டு மூஞ்சியில் அடிக்குது."

"முதல்ல போட்டதை சரியா கலக்கணும். மேலாட்டமா தூவிவிட்டு ஸ்பூன்ல எடுத்து நக்கினா அது எப்படி டேஸ்ட் சரியா வரும்."

அம்மா உரக்கக் கத்தினாள்.

"இப்போ என்னம்மா பண்றது. உப்பை எடுத்துட முடியாதா."

"சோத்து உருண்டையை போட்டா உப்பை எடுத்துடலாம்."

"தே... அசிங்கமா சோத்துருண்டைய போட்டு உப்பை எடுக்கறதுன்னா எத்தனை நேரம் ஆகும்."

"இப்போ பத்து நிமிஷத்துல வரமாட்டாங்களா. அவங்களுக்கு கொடுக்க வேணாமா டிபன்."

"என்னம்மா செய்யறது. சொல்லேன்."

அகிலா கெஞ்சலாகக் கேட்டாள்.

"மறுபடியும் பண்ணிடுடி. இப்போ பண்ண தப்பையே மனசுல வச்சுகிட்டு எப்படி கரெக்டா பண்ணனுமோ அப்படி பண்ணிடு."

மறுபடியும் தரையில் உட்கார்ந்து மடமவென்று காய்களை நறுக்கினாள். கடலை மாவை குழப்பினாள் பதினைந்து

நிமிடத்தில் குருமா கொதித்து இறங்கியதும் உப்பைப் போட கைதூக்கிய போது சட்டென்று வேறு ஒரு எண்ணம் உதித்தது.

அந்த உப்பு குருமாவை இந்த உப்பு போடாத குருமாவோட கலந்துட்டா என்ன. சரியாயிடும்ல. சரியா வருமா. தப்பா வருமா.

அகிலா யோசித்தாள்.

உப்பு அதிகமுள்ள குருமாவை துணிந்து உப்பில்லாத குருமாவில் கலந்தாள். கரண்டி போட்டு சுழற்றினாள். மறுபடியும் ஒரு கொதி ஏற்றி இறக்கினாள். இடியாப்பமும் குருமாவும் கொண்டு போய் அம்மாவிடம் கொடுத்தாள். "டக்கரா இருக்குடி. ஏ கிளாஸா இருக்கு. ரெண்டாந்தரம் பண்ணது நல்லா வந்துடுச்சுப்பா."

"ரெண்டாந்தரம் பண்ணது இல்ல. முதல்தடவை பண்ணதேதான்."

"என்ன... முதல் தடவை பண்ணதுல உப்பு ஜாஸ்தியா இருந்துதே."

"அதைத்தான் சரி பண்ணேன்."

"எப்படி சரி பண்ண."

"இன்னொரு குருமா பண்ணும் போது அதை உப்பில்லாத பண்ணிட்டு உப்பான குருமாவ உப்பில்லாத குருமாவோட கலந்துட்டேன்."

"அடி ராஜாத்தி அப்படிப் போடு."

அம்மா பாராட்டி முதுகு தட்டிக் கொடுத்தாள்.

வெளியே போயிருந்த ஆண்கள் வீட்டிற்கு வந்ததும் பதினைந்து இடியாப்பங்களும் பத்தே நிமிடத்தில் பறந்து போயின.

"சும்மா பொய் சொல்லாத. நீ பண்ணிட்டு உன் பொண்ணு பேர் சொல்றதா. ஏன் டூப் அடிக்கற."

அப்பா உரத்த குரலில் கேட்டார்.

"சாமி சத்தியமாய் அகிலாதன் குருமா செய்தாள்." என்றும் "வெரிகுட்: கத்துக்கோடி கண்ணு, நிறைய கத்துக்கோ. உனக்கு நல்ல மாப்பிள்ளையா நான் பார்க்கறேன்."

இன்னொரு இடியாப்பம் கேட்டு வாங்கி சாப்பிட்டார்.

சமையல் என்பது ஒரு தந்திரம். அகிலாவுக்கு புரிந்து போயிற்று. இது சொல்லிக் கொடுத்து வராது. புத்தகம் படித்து புரியாது. நாமாக அதில் ஈடுபட்டு இறங்கி சமையலின் ஒவ்வொரு அசைவையும் கவனமாகச் செய்ய... எது செய்தாலும் அது சரியாக வந்து விடுகிறது. அதே மனோநிலையில் அன்று மாலை உணவுக்காக புளிக்குழம்பு செய்ய அதுவும் மிக ருசியாக வந்திருங்கியது.

"இனிமே நீ ஒண்ணும் சமைக்கத் தேவையில்லை. அகிலாதான் சமைக்கணும். இப்படியொரு புளிக்குழம்பை என் வாழ்நாள்ல நான் சாப்பிட்டதேயில்லை. நீயும் இருவது வருஷமா குடித்தனம் பண்ற. இன்னிக்கு கத்துகிட்ட இந்தப் பொண்ணே இப்படி போடு போடுன்னு போடுதே. ஏன் உனக்கு வரலை."

"அப்பா. அம்மாவைப் பார்த்துக் கேலி செய்தார்.

"இந்தா நான் சொல்லி கொடுத்து அவ செய்யறா என்னமோ இத்தினிநாள் நல்லா உட்கார்ந்து தின்னுட்டு, இப்போ பொண்ணு பண்றான்னவுடனே நொட்டை விட்டுகிட்டு பேசறிங்களே."

அம்மா, அப்பாவை பதிலுக்கு கேலி செய்தாள்.

அந்த இரண்டு விஷயங்களுக்குப் பிறகு சமையல் செய்வது என்பது சந்தோஷமாகப் போயிற்று.

"இனிமே நீ சமையலாண்டயே வராத. நான் செய்து பார்க்கறேன். விதம் விதமா சமைக்கலாம் இல்ல. ஒண்ணும் தப்பில்லையே."

"ஒரு தப்பும் இல்லை."

"செலவுன்னு சொல்ல மாட்டீங்களே."

"ஏய்... நம்ம வீட்ல காசுக்கு ஒரு குறைவும் இல்ல. நல்லாயிருக்கு. செய்."

அப்பா துணி வியாபாரி. அப்பா மட்டுமல்ல. அவர் குடும்பமே பரம்பரை பரம்பரையாய் துணி வியாபாரம் தாத்தாவும், பாட்டியும் கதர் விற்றவர்கள். அப்பா ஜார்ஜெட்டிலும், நைலக்ஸிலும் காசு அள்ளினார். மோட்டார் சைக்கிளின் பின்னே துணி மூட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு போய் கிராமம் கிராமமாக விற்றார். கிராமத்தில் ஒரு நண்பர் வீட்டைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்கு சல்லீசாக துணிகள் விற்று அந்த வீட்டையே கடையாக மாற்றி மற்ற கிராமத்து பெண்களை அந்த வீட்டிற்கு வரவழைத்து அந்த வீட்டாரையே கடனுக்கு உத்தரவாதம் கொடுக்கச் சொல்லி நிறைய புடவைகள் விற்றார்.

ஆனால், ஒரு வயதிற்குப் பிறகு மோட்டார் சைக்கிளில் வெளியூர் பயணம் போக முடியவில்லை. வயிற்றுவலி வந்து விட்டது. எனவே, ஊரிலேயே கடை போட்டார். கடை பெரிதாக இருப்பதால் முழுக்காசும் போட பயந்து பாகஸ்தர் ஒருத்தரை சேர்த்துக் கொண்டார். அகிலா சில்க்ஸ் என்றுதான் பெயர் வைப்பதாக ஒரு எண்ணம் இருந்தது. கூடவே பாகஸ்தர் இருப்பதால் அகிலாவுக்கு முக்கியத்துவம் தர வெட்கப்பட்டு மூகாம்பிகா சில்க்ஸ் என்று கடையைத் துவக்கினார்கள். அகிலா தான் முதன் முதல் வியாபாரம் செய்தாள். அகிலா தொட்டு வியாபாரம் செய்த கடை மகத்தான முறையில் வளர்ந்தது. அவள் கை பக்குவம் போல, ஊர் முழுவதும் 'அந்தக் கடையில் துணிகள் நன்றாக இருக்கும். விலையும் மலிவாக இருக்கும். அதையும் தவிர அவர்கள் கடன் கொடுப்பார்கள். நிறைய துணி வாங்கி மெதுவாகத் திருப்பி காசு கொடுக்கலாம்.' என்று அந்தக் கடையைப் பற்றி எல்லோருக்கும் தெரிந்தது.

கடையிலிருந்து புதிதாக வந்திருந்த சிகப்பு நைலக்ஸில் சோளியை இறுக்கமாகப் போட்டு சிகப்புக்கரை போட்ட நீல நிற

பாவாடையில் அவள் தூக்கி சொருகி கபடி ஆடிக் கொண்டிருந்த போது சித்தப்பார் மகன் தப்பாட்டம் ஆடினான். அவளை மாடு என்று கேலி செய்தான்.

"ஒருத்தன் அடிவாங்கி ஆஸ்பத்திரிக்கு போனான். நீ சுடுகாட்டுக்குத்தான் போவ." என்று அவனை பார்த்து முறைத்தாள். அவன் அதைப்பற்றி கவலையே இல்லாமல் இருந்தான்.

அகிலா இந்தமுறை இவனை எப்படியும் கரம் வைத்து அவுட்டாக்க வேண்டுமென்று துள்ளி குதித்து கபடி கபடி என்று போனபோது அவள் வேகம் பார்த்து அவன் பயந்து வீட்டிற்குள் ஓடினான். நீ எங்க ஓடினாலும் அடி வாங்காத விடமாட்டேன்டா என்கிற கோபத்தோடு அவன் தபதப வென்று உள்ளே ஓட, தடேரென்று ஒரு பெரிய உருவத்தின் மீது முட்டிக் கொண்டாள். அந்த உருவம் தடுமாறி சட்டென்று சுவர் பிடித்து நின்றது.

அகிலாவுக்கு நெஞ்சு வலித்தது.

"மாடுன்னு இப்போதான் வாசப்படியில சொன்னாங்க. கொல்லைப் புறத்துக்கு வந்தா ஆமாம் மாடுதான்னு ப்ரூப் பண்ற நீ." என்று உரக்க அந்த மனிதர் சொல்ல, அவளுக்கு கோபம் வந்தது. ஆனால், வந்தவர் வாலிபமாக இருந்ததால் அவள் பயப்பட்டாள். மெல்ல பின்னடைந்தாள்.

"யார் இது" என்று தன்னோடு விளையாடிய உறவுக்கார பெண்களைக் கேட்டாள்.

"ஏய்... அதாண்டி உங்க மாமா. செல்வராஜ் மறந்து போச்சா."

செல்வராஜா அது.

அவளுக்குள் கேள்வி எழுந்தது.

"என்னடா. அரை டிரவுசர் போட்டுகிட்டு ஒருத்தன் வருவானே... இப்போ பேண்ட் போட்டுகிட்டு வந்திருக்கானேன்னு பார்க்கறியா. நீ கூடத்தான் ஒட்டடை குச்சி மாதிரி இருந்த. இப்போ பாரு. வந்து முட்டற முட்டுல அந்த பையன்

எலும்பு முறிஞ்சுடும் போல இருக்கு. இந்நேரம் செத்துட்டிருப்பான். நல்ல வேளை நான் குறுக்க புகுந்தேன்."

"என்னத்துக்குடி அவர் இங்க வந்திருக்காரு. கேளு."

அகிலா தன்னுடைய உறவுக்காரியை தூண்டிவிட்டாள்.

"உன்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கறதுக்குதாண்டி மாடு. வேற எதுக்கு வந்திருக்கேன். உனக்கு மூக்கணாங்கயிறு போட்டு வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டு போக வந்திருக்கேன்." என்று அவன் உரத்த குரலில் சொல்ல, அவளுக்கு சட்டென்று ஒரு பயமும், பயம் கலந்த நாணமும் ஏற்பட்டது.

அவள் மெல்ல கிணற்றடிக்குப் போனாள். கிணற்றடி அருகே, வாழைக்கொல்லை நடுவேயிருந்த பாறை மீது உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அவளுக்கு பயமும், அழுகையும் வந்தன. அவன் அழத் துவங்கினான்.

செல்வராஜ் தொலைவிலிருந்து அவளைப் பார்த்து விட்டு உள்ளுக்குள் போய் விட்டான். அவளுடைய உறவுக்கார பெண்கள் அவளைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள்.

"என்ன. ஏன் அழுவுற"

"ச்சு... போடி. நான் பாட்டுக்கு கபடி ஆடிகிட்டிருந்தேன். பாரு எங்க வீட்ல கல்யாணம் கில்யாணம்னு பேசி என்னை பயமுறுத்தறாங்க. கல்யாணம் பண்ணா கபடி ஆட முடியுமாடி."

"தே... வாழ்நாள் முழுக்க கபடி ஆடறதுக்கா பிறந்திருக்கோம். மத்த வேலைகளெல்லாம் இல்லையா."

"இல்லை. எனக்கு கபடி ஆடணும். மாநிலத்திலேயே முதலாவதா வரணும்."

"எந்த மாநிலத்துல... எந்த கபடியில... உன்னை யார் சேர்த்துப்பாங்க."

"போச்சு. பள்ளிக்கூடம் நான் படிச்சிருக்கணும். பள்ளிக்கூடம் படிக்காத இருந்ததுனால ஸ்போர்ட்ஸ் போச்சு. ஸ்போர்ட்ஸ் போவுதுன்னு வீட்டோட விளையாடிக்கிட்டிருந்ததுனால இப்போ கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்து அதையும் கெடுக்கப் பார்க்கறாங்க. போடி, எனக்கு வாழ்க்கையே பிடிக்கலை. நான் தற்கொலைப் பண்ணிக்கலாம்னு இருக்கேன்." என்று அகிலா பேச, ஒரு பெண் ஓடிப்போய் உள்ளே அவள் அம்மாவிடம் அவள் பேசுவதைச் சொன்னாள். அவள் அம்மா பதறியடித்துக் கொண்டு வந்தாள்.

"என்னடி பைத்தியமா பிடிச்சுருக்கு உனக்கு. கபடி ஆடறதுக்கா பிறந்திருக்க. உனக்கு ஏகப்பட்ட வேலை இருக்குடி. அநாவசியமா தற்கொலைன்னு பேசாத. ஒண்ணும் செலவில்லாத என் தம்பி கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்றான். ஏண்டி... என் வயித்துல நெருப்பு கொட்ற."

"உனக்கு செலவு இல்லைங்கறதுக்காக எனக்கு இப்போவே கல்யாணமா."

"என்னா தப்பு. நாங்களெல்லாம் பதிமூணுவயசுல கல்யாணம் பண்ணிகிட்டோம்."

"இல்லை. இருவத்தோரு வயசுக்கு முன்னாடி கல்யாணம் பண்றது சட்டப்படி தப்பு."

"அதெல்லாம் மாமன் மச்சான் இல்லாதவங்களுக்கு. கண்ணுக்கு நிறைஞ்ச ஒரு மாமா இருக்கான். அவங்கிட்ட ஏதாவது குறை சொல்லு. நான் யோசிக்கறேன். அது இல்லாத வேற விஷயங்கள் எதுவும் பேசாத. இதான் கல்யாணம் கட்டறதுக்கு நல்ல வயது. இப்போ கல்யாணம் கட்டாத மத்த பொண்ணுங்க மாதிரி முப்பது வயது முப்பத்திரண்டு வயசுல கல்யாணம் கட்டறதா. அதெல்லாம் நம்ம வீட்ல நடக்காது."

அம்மா அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசினாள்.

அகிலாவின் ஸ்நேகிதிகளுக்கு அகிலா மாடு என்கிற உருவகத்தை மட்டும் கொடுக்கவில்லை. கொஞ்சம் மக்கு என்கிற உருவகத்தையும் கொடுத்திருந்தாள்.

"அகிலா... கல்யாணம்னா என்ன சொல்லு பார்க்கலாம்."

மிக வெகண்டையான பேச்சும், விஷமமான புத்தியும் கொண்ட அவன் தோழி கேள்வி கேட்டாள்.

"தாலி கட்டிக்கறது."

அகிலா வெள்ளையாய் பதில் சொன்னாள்.

"தாலி கட்டிக்கிட்டு"

"மண்டபத்தை சுத்தி வரணும்."

"சரி."

"மண்டபத்தை சுத்தி வந்துட்டு"

"சாப்பிடணும்."

"சாப்பிட்டு."

"கார் ஏறி யாரை கல்யாணம் பண்ணிகிட்டேனோ அவங்க வீட்டுக்கு போகணும்."

"அவங்க வீட்டுக்கு போயிட்டு."

"என்னாடி என்ன கேட்கற."

"உன் புருஷன் ராத்திரி உன்னை என்ன பண்ணுவாருன்னு நினைக்கற."

அகிலாவிற்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

அடடே. கல்யாணமென்றால் இப்படியெல்லாமும் விஷயங்கள் இருக்கின்றன அல்லவா. இது மாதிரியான விஷயங்களை திரைப்படத்தில் பார்த்திருக்கேனே. பூ அலங்காரமும், பழங்களுமாய் வெட்கத்தோடு பெண் உள்ளே நுழைய, ஆண் அவள் முகவாய் பிடித்து நிமிர்த்த, மெல்ல தோளை அணைத்துக் கொள்ள, அருகே உட்கார்ந்து கொண்டு அவள் முகத்தை

பொத்திக் கொள்ள, அந்தக் கைகளை விலக்கி அவள் உற்றுப் பார்த்து சிரிக்க, அவள் சொம்பில் இருக்கிற பாலை எடுத்துக் கொடுக்க, தட்டில் இருக்கிற பூக்களையெல்லாம் எடுத்து மணமகள் தலையில் மணமகன் போடுவாரே அதைத்தான் கேட்கிறாளா. பேச வாய் திறந்த போது அவர்கள் முகம் குறும்பில் குதூகலிப்பதைக் கண்டு நிறுத்திக் கொண்டாள்.

ஏதாவது சொன்னால் மிக மோசமாக கேலி செய்வார்கள். எல்லா இடத்திற்கும் சொல்லி விடுவார்கள். எனவே தெரிந்தது போல் இருக்க வேண்டும்.

"எனக்கு எல்லாம் தெரியும்."

"அப்போன்னா சொல்லு."

"அதெல்லாம் சொல்ல முடியாது."

"ஏன் சொல்ல முடியாது."

"ஒரு லேடி இதெல்லாம் வாய்விட்டு பேசக்கூடாது."

எதனாலேயோ சட்டென்று இதை வாய்திறந்து சொன்னாள். அந்த இரண்டு பெண்களும் வியப்பால் அதிர்ந்து போய் நின்றார்கள்."

"அப்போ தெரியுமா."

"நல்லா தெரியும்."

"இங்கிலீஷ் கிஸ் கொடுப்பியா."

அந்தத் தோழி வேகமாகக் கேட்டாள்.

அவளுக்குள் கொடுக்க வேண்டுமென்றோ, வாங்க வேண்டுமென்றோ வாங்க வேண்டுமென்றோ ஒரு ஆவல் இருந்ததை அகிலா உணர்ந்தாள்.

"என்னா அளவுக்கு மீறி பேசற. நேர போய் உங்கம்மாகிட்ட சொல்லிடுவேன். இங்கிலீஷ் கிஸ் கேட்குதா உனக்கு."

அகிலா பதிலுக்கு அதட்டினாள். ஆனால், என்ன... என்ன அது. என்ன அது.

மூளையின் மறுபக்கம் பிறாண்டிக் கொண்டிருந்தது. இதையும் திரைப்படத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். இடைவேளையின் போது ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் போட வேண்டிய ஆங்கிலப்படத்தை டிரெய்லர் காட்ட அதில் இரண்டு மூன்று விஷயங்கள் இப்படித்தான் வந்தன. ஜட்டியும், பிராவும் போட்டுக் கொண்டு அந்தப் பெண்மணி பின்னிப் பிணைந்து முத்தம் கொடுப்பதைப் பார்த்து முகம் பொத்தி விரல் வழியே கவனித்தது ஞாபகம் வந்தது.

அதைத்தான் சொல்றியா. எல்லாம் தெரியும் போடி.

அவர்களை அனுப்பிவிட்டு கண்ணாடி முன்னால் போய் நின்று மெல்ல உதடுகளை கண்ணாடியில் பதியவைத்து அந்த அமெரிக்கப் பெண்மணி செய்தது போலவே முயற்சி செய்ய, யாரோ வருவது தெரிந்து விலகி ஓடினாள்.

இங்கிலீஷ் கிஸ் பற்றி தெரிந்த அளவுகூட வேறு விஷயங்கள் பற்றி தெரியவில்லை. தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை.

ஒரு சமயம் கனவில் யாரோ வந்து அணைப்பது போல தோன்றும் கபடியாடும்போது யாரோ இறுக்க பின்பக்கமிருந்து கட்டுவதுபோல தோன்றும். அப்போது உடம்பு முழுவதும் ஜிவ்வென்று ஒரு வேகம் பிறக்கும்.

கடவுளே... கடவுளே... என்னைக் காப்பாற்று என்று அந்த வேகத்தின் போது கெஞ்சியிருக்கிறாள். உடனே, அந்த வேகம் மறைந்து விடும். ஆனால், கல்யாணத்தின்போது என்ன செய்வார்கள் என்று உள்ளுக்குள் ஒரு கேள்வி இருந்து கொண்டேயிருந்தது. எதற்காக கல்யாணம் என்று ஒரு ஆவல் இருந்து கொண்டேயிருந்தது. குழந்தை பெறுவதுபற்றி பெண்கள் பேசிக்கொள்ள அவள் வியப்போடு கேட்பாள். சட்டென்று இவள் கவனிப்பதை பார்த்து விட்டு அவர்கள் அடிக்குரலில் ரகசியமாக பேச ஆரம்பிப்பார்கள். பாதி காதில் விழும் பாதி விழாது.

"வேண்டாம்டா வேண்டாம்டான்னா கேட்க மாட்டேன்றான். ஒம்போது மாசம் வரைக்கும் பொண்டாட்டி வேணும்னா அவ என்ன பண்ணுவா. எங்கயாவது எசகுபிசகா பட்டுடப் போகுதுடான்னு நானே வெட்கங் கெட்டு சொல்லிட்டேன். அப்படியும் கேட்க மாட்டேன்றான்."

புள்ளதாச்சிமீது கால் போட்டுக்கொண்டு தூங்குவார்களோ சிறிது நேரம் யோசித்தாள். பிறகு வேலையில் மறந்து போனாள்.

மாமாவின் மீது முட்டிய போதும், மாமாதான் புருஷன் என்று சொன்ன போதும், இவையனைத்தும் மறுபடியும் ஞாபகம் வந்தன.

தாவணி உடுத்திக் கொண்டு கோவிலுக்கோ, வேறு திருமணங்களுக்கோ போகும்போது ஆண்கள் பார்க்கும் பார்வைதான் அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவர்கள் ஆவலோடும், வியப்போடும் தன்னை பார்ப்பதைப் பார்த்து அவளும் உள்ளுக்குள் வியந்திருக்கிறாள். "சரியா முடிகிட்டு வா." என்று அம்மா சொல்ல பளிச்சென்று வேகமாக தன் உடம்பையும் தாண்டி ஆண்களின் பார்வை ஊடுருவுவதைப் பார்த்துவிட்டு வியந்திருக்கிறாள்.

கோவில் உற்சவத்தில் ஒரு பத்துப் பதினைந்து பையன்கள். அவர்களுக்கு எதிரே இவள் நிற்க வேண்டியிருந்து விட்டது.

"ஐயோ... சாமி. இங்க ஒரு பார்ட்டி பாரு கொல்லுது." என்று ஒரு பையன் உரக்கச் சொல்ல எல்லாப் பையன்களும் எழுந்து அவளைப் பார்த்தார்கள்.

அவள் மிரண்டாள்.

என்னையா சொல்கிறார்கள். நானா பார்ட்டி. என்ன சொல்கிறான். வியந்து அவர்களை உற்றுப் பார்த்தாள்.

அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

ஒரு பையன் கண் சிமிட்டினான்.

'த்தூ...' என்று கீழே துப்பினாள். முகம் திரும்பிக் கொண்டாள்.

"முட்டாள். ஏண்டா கண்ணெல்லாம் காட்டற. அப்படியே நின்னு பார்க்க வேண்டியதுதானே. என்ன ஃபிகர் அதை ரசிக்கிறதை விட்டுட்டு அசிங்கம் பண்ணாதடா."

இன்னொருவன் கடிந்துகொள்ள அவளுக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. அவன் கண்கள் உடம்பெல்லாம் மேய்வதைப் பார்த்து தன்னைச்சுற்றி போர்த்திக் கொண்டாள்.

இளைஞர்கள் மட்டுமல்ல. முதியவர்கள் பார்வையிலும், விஷமம் இருப்பது மெல்ல மெல்ல புரிந்தது.

இந்தக் குழப்பத்தால் சமையலில் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது.

"ஏண்டி... உப்புன்னு ஒண்ணு இருக்கறதையே சுத்தமா மறந்துட்டியா. காயில உப்பு போடலை. குழம்பு உப்பு போடலை. என்னாச்சு உனக்கு."

அம்மா அதட்ட மறுபடியும் வேகமாக சரிசெய்தாள்.

உப்பு போடாமல் குழம்பு செய்த அன்று மாலை, அவளுக்கு மாமா செல்வராஜை திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக வெற்றிலைப்பாக்கு தட்டு மாற்றிக் கொண்டார்கள்.

"என்னடா கேட்கற."

அம்மா உரத்த குரலில் மெல்லியதாய்க் கேட்டாள்.

"நீ கொடுக்கறத கொடுக்கா. நான் எதுவும் கேட்கலை."

"அவகிட்ட ஏழுபவுன் நகைதாண்டா இருக்கு."

"அது போதும் விடு."

"உனக்கு எதுனா வேணுமா."

"நான் ஏற்கனவே செயினெல்லாம் போட்டிருக்கேனே... ப்ரெண்ட்ஸ்ல ஒரு நாப்பது பேர், அம்பது பேர் வருவாங்க அவங்களுக்கு செலவு பண்ண வேண்டியிருக்கும். ரூம் போடணும், பாட்டில் வாங்கணும், சீட்டுக்கட்டு வாங்கணும். அந்த செலவுக்கு மட்டும் கொஞ்சம் துட்டு கொடுத்துடு."

"சட்டைத் துணிக்கு."

"அது தனி."

திருமணம் நிச்சயமான அன்று ஒரு புடவை கட்டி சாதாரணமாய் சிங்காரித்து ஒரு அறையில் உட்கார வைத்திருந்தார்கள். பெண்கள் வந்து வந்து பார்த்து விட்டுப் போனார்கள்.

"ரொம்ப நல்லாயிருக்கு பொண்ணு. செல்வராஜ் அதிர்ஷ்டசாலி." எழுந்து நிற்கச்சொல்லி சுற்றச்சொல்லி அவள் உடம்பை பார்த்து விட்டு போனார்கள்.

ஆண்கள் கவ்வுவதைப் போல பார்ப்பதற்கும், பெண்கள் உற்றுப் பார்ப்பதற்கும் நிறைய வித்தியாசம் என்பதை புரிந்து கொண்டாள்.

நிச்சயமான தினத்திலிருந்து இருப்பத்தேழாம்நாள் திருமணம் நடந்தது.

மாப்பிள்ளை அழைப்பின்போது நான்கு மணிக்குத்தான் அலங்காரம் முடித்தார்கள். கண்ணாடியில் அவளைப் பார்க்க அவளுக்கே வியப்பாக இருந்தது.

'ப்பா... செம ஃபிகரு.' என்று தன்னைத்தானே பாராட்டிக் கொண்டாள். கொண்டுபோய் செல்வராஜ் எதிரே நிறுத்தினார்கள். செல்வராஜ் ஒரு மாதிரி சிரித்தான். செல்வராஜை எல்லா இளைஞர்களும் கைகுலுக்கி பாராட்டுவதை தூர நின்று பார்த்தாள். கண்ணாடியை விட்டு நகரவே அவளுக்கு விருப்பமில்லை.

"நான் நல்ல அழகுதான் இல்ல..."

தோழிகளை கேட்டாள். தோழிகள் கொண்டாடினார்கள்.

"என்ன அழகு. கொசு மொய்க்கிற கண்ணிய குமரிலபாருன்னாங்க. உன் வயசுக்கு தூக்கலா இருக்கற. மத்தபடி, பொம்பளைக்கு அழகுன்றதே கெட்டிக்காரத்தனம்தான்."

அவள் அத்தை ஒருத்தி முகத்தில் இடித்துச் சொன்னாள்.

அந்த அத்தையை அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

மறுநாள் ஏழுமணிக்கு முகூர்த்தம். ஆறு பலகாரங்களுடன் கூடிய காலை உணவு. மாமா நல்ல உயரம் டர்பன்கட்டி தோளில் அங்கவஸ்திரம் போட்டு, கழுத்தில் மலர்மாலையும், கையில் பூச்செண்டுமாய் வரும்போது மறுபடி மறுபடி பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது.

மாலை சூடும் மணநாள்... உள்ளுக்குள் பாட்டு ஓடிற்று.

மாமா நல்ல தடிமன். எதிரணியில் கபடியில் நிற்க வைத்து கபடி கபடி என்று பாய்ந்து பட்பட்டென்று கன்னத்திலும், முதுகிலும் அடிக்க வேண்டுமென்று ஒரு வேகம் எழுந்தது. உதடு கடித்துக் கொண்டாள்.

“வெட்கப்படுடி. அறிவு கெட்டவளே.”

அம்மா காதோரம் கடிந்துகொள்ள தலை கவிழ்ந்து கொண் டாள். தலை கவிழ்ந்ததும் மாமாவின் நண்பர்கள் ஓ. என்று கத்தினார்கள். என்ன ஏது என்று ஒன்றும் புரியவேயில்லை.

அக்னி வளர்த்து தாலிகட்டும் போது மணி ஏழரை.

அவள் காதோரம் குனிந்து ஏதோ சாதாரண விஷயம் பேசுவது போல, “இனிமே நீ வந்து நெஞ்சில முட்ட வேண் டாம். நான் வந்து முட்டுவேன்.” என்று சொல்ல அவளுக்கு உடம்பு முழுவதும் ஒரு சிலிர்ப்பு ஓடிற்று. சந்தோஷமும், கவலையும் ஏற்பட்டன.

சாப்பிட்டதும், புடவை மாற்றியதும், மறுவீடு போனதும், மறுபடியும் தலைவார உட்கார்ந்ததும் புரியவேயில்லை. ஏதோ பெரும் வெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு போனதுபோல அன்றைய பொழுது ஓடிற்று.

புருஷனுக்குக் கூட்டம் இன்னும் அதிகம் இருந்தது.

ஏதோ ஒரு பேண்ட் வாத்தியக்குழு சினிமா பாட்டுப்பாட மாமாவின் நண்பர்கள் நடனமாடினார்கள்.

"எல்லாரும் டைட்டா இருக்கானுங்க. நல்ல வார்த்தை சொல்லி கீழ அனுப்பு.”

அப்பா சொல்ல, உறவுக்காரர்கள், நண்பர்களை அகற்றும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள்.”

"ஆனந்தா... என் கண்களையே உங்கிட்ட ஒப்படைக் கிறேன்.

யாரோ தட்டுத்தடுமாறி வசனம் பேசினான்.

கூட்டம் கை தட்டியது.

எல்லோரும் கலைந்து போனபிறகு, அவள் உடம்பை மறுபடியும் வெந்நீரால் துடைத்து மஞ்சள் நைலக்ஸ் உடுத்தச் சொல்லி சொம்பும், வெள்ளி டம்பளரும், பழக்கூடையுமாய் அறைக்கு அனுப்பினார்கள். மாமா பல்குத்திக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

"டேய்... பார்த்துடா. இவ சின்ன பொண்ணுடா.” என்று அம்மா சொல்ல, “அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கறேன் அக்கா. ஒண்ணும் பயப்படாத.”

"எம்ப்பா... உனக்கு எதுனா தெரியுமா.”

பின்னாலிருந்து ஒரு கிழம் சொல்ல. “நான் உனக்கு பாடம் எடுப்பேன் பெரிசு.” என்று மாமா குரல் கொடுக்க மறுபடியும் அங்கு சிரிப்பொலி கேட்டது.

தனக்கு எதுவுமே தெரியாது என்று சட்டென்று அவளுக்கு உறைக்க, அவள் மிரண்டு அம்மாவைப் பார்த்தாள். பயமா யிருக்கும்மா என்று அடிக்குரலில் சொன்னாள்.

“ஒண்ணும் இல்லைடி. நாலுநாள்ல சரியா போயிடும்.” எதுனா பிரச்சினையா இருந்தது. கதவு தட்டி கூப்பிடு நான் வாசப்படி பக்கம்தான் படுத்துகிட்டிருக்கேன்.”

அம்மா காதோரம் சொன்னாள். அது பெரிய நம்பிக்கையை கொடுத்தது.

"என்னா எதுனா விவரம் கேட்டுக்கணுமா எங்கக்காவை. ஒண்ணும் வேணாம்... நான் சொல்லித்தரேன்."

அவளுக்கு முகமெல்லாம் வியர்த்தது. கை கால்களெல்லாம் உதறியது.

"ஏன் பயப்படற நான் என்ன மிருகமா. நான் உன் மாமா இல்லையா. நான் என்ன கடிச்சா தின்னுடுவேன். பத்துப் பன்னெண்டு பேர் பொண்ணு கொடுக்கறதுக்கு வந்தாங்க இவதான் அப்படின்னு உன்னைப் புள்ளிவச்சு எங்கக்காகிட்ட திரும்பத் திரும்ப சொல்லி உனக்கும், எனக்கும் ஒன்பது வயசு வித்தியாசம் இருந்தாலும், எனக்கு நீதான் பொண்டாட்டின்னு ஆசை ஆசையா கல்யாணம் பண்ணிட்டிருக்கேன் அகிலா. நீ எவ்ளோ அழகா இருக்கேன்னு உனக்கு தெரியலை. அழகா இருந்தா மட்டும் போதாது. நல்லவளாவும் இருக்கணும். நல்லவளா இருந்தா மட்டும் போறாது. கெட்டிக்காரியாகவும் இருக்கணும். உலகத்துல நிறைய விஷயங்கள் இருக்கு கத்துக் கறதுக்கு. எல்லாம் சொல்லித் தரேன். உனக்கு என்ன தெரி யுமோ, அதை எனக்கு சொல்லித்தா."

கொஞ்சம் கொஞ்சம் பயம் விலகியது. அவள் பிரியத்தோடு மாமாவைப் பார்த்தாள். எகிறி இரண்டு கன்னங்களிலும் முத்தமிட்டாள்.

"இப்போ படுத்துத் தூங்கலாமா. உடம்பெல்லாம் நோவுது நின்னு நின்னு கால் கடுக்குது."

அவள், அவன் கால்களை எடுத்து மடியில் போட்டுக் கொண்டு சொடக்கு எடுத்து அழுத்தி அழுத்தி பிடித்து விட்டாள்.

'ஆஹா... ஆஹா...' அவன் வாய்திறந்து அந்த சுகத்தை அனுபவித்தான்.

"நான் தூங்கட்டுமா. தப்பா நினைச்சுக்க மாட்டியே." எழுந்து அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டுக் கேட்டான்.

அவள் இல்லையென்று சொல்ல தடேரென்று கைகளைப் பிரித்து மல்லாக்க படுத்துக் கொண்டான்.

கால்பிடித்துவிட்ட பத்தாவது நிமிஷம் மெல்லிய குறட்டையோடு தூங்கத் துவங்கினான்.

அவள், அவன் கால்களுக்கு அருகே தலைகாணியை இழுத்து போட்டுக் கொண்டு தூங்கினாள்.

விடிந்து எல்லோரும் விசாரித்தபோது அவள் மௌனமாக சிரித்தபடி போய்விட்டாள்.

அம்மா காதோரம் கேட்டபோது "ஒண்ணுமில்லை. உடம்பெல்லாம் நோவுதுன்னாரு கால் பிடிச்சு விட்டேன். மாமா தூங்கிட்டாரு. இங்க வேணாம். வெளியூருக்கு போகும் போது பாத்துக்கலாம்னாரு. நாங்க மூகாம்பிகா கோயிலுக்கு போகப் போறோம். கொஞ்சம் காசு கொடும்மா."

பலபேர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு காசு கொடுக்க, அவள் பெட்டிக்கடியில் கட்டுகளை வைத்துக் கொண்டு மூகாம்பிகை கோயிலுக்குப் புருஷனோடு போனாள்.

இரவில், நல்ல குளிர் நாளில் அவளுக்கு காமம் என்றால் என்ன என்று அவன் அழகாக சொல்லிக் கொடுத்தான். அவள் திணறத்திணற அனுபவித்தாள்.

"உனக்கு புடவை எடுக்கறது யாரு."

"அம்மா."

"ஏன். உனக்கெங்க போச்சு அறிவு. உன் புடவையை நீ எடுக்க மாட்டியா."

"எடுக்க விடமாட்டாங்க."

"வா. வந்து எடு."

அவன் மைசூரில் ஒரு புடவைக் கடைக்கு கூட்டிக் கொண்டு போனான். அவனை அங்கு மிக பவ்யமாக வர வேற்றார்கள். முதலாளி எழுந்து வந்து கைகுலுக்கி வரவேற்றார். குளிர்பானம் கொடுத்தார்.

முற்றிலும் வித்தியாசமான மூன்று வித புடவைகளை செல்வராஜ் எடுத்துக் கொடுக்க, அவள்... செல்வராஜ் புடவை பிரிக்கின்ற, மடிக்கின்ற வேகம் பார்த்து பிரமித்தாள். செல்வ ராஜை சுற்றி அந்தக் கடை இளைஞர்கள் கைகட்டி உட்கார்ந் திருந்தார்கள். அந்த முதலாளியின் மகன் மிகப் பணிவாக நடந்து கொண்டான். அண்ணா... அண்ணா... என்று கூப்பிட் டான். செல்வராஜ் சொல்லும் புடவைகளைப் பற்றிய விஷயங் களை குறிப்பெடுத்துக் கொண்டான்.

“எங்க உட்காரப்போற. தனிக்கடையா இல்ல, உங்க அக்கா புருஷன் கடையிலேயே உட்காரப் போறியா.”

“அக்கா புருஷன் கடையில உட்காரணும்தானே இந்தப் பொண்ண என் தலையில கட்டியிருக்காரு. நான் வேற எப்படி போக முடியும்.” என்று சொல்ல அவர்கள் இரண்டு பேரும் கிசுகிசு வென்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

அவள் மறுபடியும் கடையைச் சுற்றிப் பார்த்தாள். அவன் அருகே வந்து நின்றான்.

“என்ன பார்க்கற.” என்று கேட்டான்.

“நீங்க எடுத்தது தவிர எனக்கு பிடிச்ச புடவை எதுன்னு சொல்லட்டுமா.”

“அடடே... சொல்லு.”

அவன் ஆவலாகப் பின் தொடர்ந்தான். அவள் மூன்று புடவைகளை எடுத்துப் போட்டாள்.

“முட்டாளே... இது மூணுமே உனக்கு சரியா வராது. செலக்ஷனெல்லாம் கொஞ்சம் காட்டுத்தனமா இருக்கு. ஒரு ஆபீஸுக்கு போற பொம்பளை மாதிரி நீ புடவை கட்டறதே யில்லை. கொஞ்சம் வில்லேஜ் டைப்பா இருக்க, அது உனக்கு சரியா வராது. நீ கொஞ்சம் குண்டா இருக்கற. குண்டா இருக்கற பொண்ணு இந்த செக்டெல்லாம் போடக் கூடாது. இன்னும் குண்டா காமிக்கும்.”

அவர்கள் கிளம்பிப் போகும் போது ஆறாயிரம் ரூபாய் விலையுள்ள பட்டுப் புடவையும். ஜாக்கெட்டும் அந்த முத லாளி தட்டில் வைத்து அவர்களுக்குக் கொடுத்து ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

“இந்தப் புள்ள செல்வராஜ் ரொம்ப கெட்டிக்காரன். இவன் மாதிரி ஒருத்தன் என் கடையில இருந்துட்டா நான் இன்னும் மூணு மடங்கு அதிகம் வியாபாரம் பண்ணுவேன். அவனுக்கு கூடமாட துணையா இரு. அவன் என்ன சொல்றானோ, அதை புரிஞ்சுகிட்டு அதை விட கெட்டிக்காரத்தனமா நடந்துக்கோ. உன் மூஞ்சியில ஒரு குழந்தைத்தனம் இருக்கு. அடுத்த தடவை நீ உள்ள நுழையற போது எல்லாம் தெரிஞ்சவளா வரணும். புரியுதா. நல்லாயிரு தாயே.”

கைதூக்கி ஆசீர்வாதம் செய்தார். “எல்லாம் தெரிஞ்சவ ளண்ணா.” செல்வராஜை அவள் ஆவலாகக் கேட்டாள்.

“நல்லது கெட்டது தெரியணும். கெட்டவங்க யாருன்னு புரியணும். எப்படியெல்லாம் கெடுதல் பண்ணுவாங்கன்னு தெரியணும்.”

“ஐயோ... அதை எப்படி தெரிஞ்சுக்கறது.”

“வாழ்க்கை சொல்லித்தரும் அகிலா. நிச்சயம் சொல்லித் தரும்.”

“உங்களுக்கு தெரியுங்களா.”

“அட... நான் படாத பாடுல்ல பட்டிருக்கேன். அதுதவிர எனக்கு கஷ்டம் ஏற்படணும்னு ஒரு பிரச்சினை வந்து அதை புரிஞ்சுக்கணும்னு நான் பார்க்கறதில்லை. அடுத்தவங்க பிரச்சினையை, அடுத்தவங்க கஷ்டத்தை உத்துப் பார்க்கற போதே என்ன செய்யணும். என்ன செய்யக்கூடாது அப்படிங் கறது நமக்கு நல்லா புரிஞ்சுடணும். இன்னும் தெளிவா சொல்லணும்னா எப்படிப் பார்க்கறது அப்படிங்கறதை ஒரு மனிதர் நிச்சயமா புரிஞ்சுக்கணும். தோட்டம் இருக்கு. வீடு பெருசா இருக்கு. அப்படிங்கறாதலேயே அவங்க பணக்காரங்

கன்னு நான் நினைக்கறதில்லை. அப்படி நினைச்ச காலம் உண்டு. தோட்டம் இருக்கும். வீடு இருக்கும். கார் இருக்கும். நாய் இருக்கும். பத்து வேலைக்காரங்க இருப்பாங்க. ஊரை சுத்தி கடன் இருக்கும். ரெண்டு வருஷம் பொறுத்து பார்த்தாக்க வீதியில நிப்பாங்க. சந்து வீட்ல இருப்பாங்க. லட்சரூபா டக்குனு கடன் கொடுப்பாங்க. டிரெஸ் பார்த்துட்டு நடை பார்த்துட்டு, பேச்சு பார்த்துட்டு, வசதி பார்த்துட்டு நான் ஏமாறதே இல்லை. அப்புறம் இன்னொரு விஷயம் அகிலா. எதையுமே சந்தேகத்தோடு பார்க்கறதுன்னு ஒண்ணு இருக்கு. இவர் மாதிரி தங்கமான மனுஷன் கிடையாதுன்னு யாரையும் சொல்லாத. எங்கனயோ ஒரு குறை இருக்கும்."

இரவு நேரம் கூட புருஷனும் மனைவியும் ஒருவர் மீது ஒருவர் சாய்ந்து கொண்டு நிறைய பேசுவார்கள்.

"அவன் கொஞ்சம் முரடன்டி. பார்த்து நடந்துக்கோ."

ஏதோ ஒரு கிழவி வந்து அவளுக்கு புத்தி சொல்ல, அவள் சிரித்து விட்டு நகர்ந்து போனாள்.

அவளுடைய சமையல் செல்வராஜுக்கு அமிர்தமாக இருந்தது. சட்டென்று ஒருநாள் ஒரு குதூகலத்தின்போது தான் சூலுற்று விட்டோம் என்று அவளுக்கு புரிந்துவிட்டது. புருஷன் மீது அன்பு பொங்கியது. தன் மீதே கருணை திரும்பியது. எல்லார் மீதும் பாசம் பொங்கி வழிந்தது. பெரியவர்களை நமஸ்கரிக்க வேண்டும். சிறியவர்களை அள்ளிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை வந்தது. வீட்டிலுள்ள மூகாம்பிகை படத்திற்கு எதிரே போய் கைகூப்பி நின்றாள்.

'என் புருஷன் எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும். எனக்கு குழந்தை பிறக்கறதுனால எனக்கும், என் புருஷனுக்கும் நடுவில எந்த இடைவெளியும் வந்துடக்கூடாது. இன்னும் எங்க நட்பு இறுக்கமாகணும். நாங்க நெருக்கமாவே இருக்கணும்."

வேண்டிக் கொண்டாள்.

அம்மாதான் தோழி. அம்மாதான் மாமியார். அம்மாதான் வேலைக்காரி. அம்மாதான் சகலமும் என்கிறபோது பிள்ளைப் பேறுக்கு எங்கும் போக வேண்டாத ஒரு நிலைமை அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

அம்மா உள்ளங்கையில் வைத்துத் தாங்கினாள். புருஷன் என்ன பண்ணட்டும். என்ன பண்ணட்டும் என்று இடையறாது அவள் தேவைகளை கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"வேர்க்கடலை பர்பி வேணும்." ஒருநாள் கேட்க வேர்க்கடலை பர்பி செய்கிற இடத்திற்குப் போய் விதம் விதமான பாக்கெட்டுகள் வாங்கி வந்தான்.

அரிசி பொரி கலந்தது. பொட்டுக்கடலை கலந்தது. அரிசி மிட்டாய் கலந்தது. சதுரமானது. உருண்டையானது என்று கொண்டு வந்து குவித்தான்.

"இவ்வளவு இருந்தா யார் சாப்பிடறது இத்தனை சாப்பிடவும் முடியாது. ஒரு ருசிக்கு கேட்டா இப்படி கொண்டு வர்றீங்களே."

அவள் செல்லமாய் கோபித்துக் கொண்டாள்.

"உன்னை சாக்கா வச்சி நாங்க சாப்பிட மாட்டமா."

ஆனால், நாளாக நாளாக புருஷனை கவனிக்க முடியாமல் போயிற்று. சாப்பிடுவதும், தூங்குவதும் மற்ற நேரங்களில் மெல்ல வீட்டுக்குள்ளேயே நடந்து கொண்டிருப்பதும், பிள்ளைப்பேறு பெற்ற மற்ற பெண்கள் பேசுவதை மிரட்சியோடு கேட்டுக் கொண்டிருப்பது மட்டுமே வாழ்க்கையாயிற்று.

"வயித்துல இருக்கற புள்ள மீனாட்சிக்கு நெஞ்சுல வந்திடுச்சு. மூச்சு திணறுது. மூஞ்சியெல்லாம் கறுப்பாகிப் போச்சு. அள்ளி எடுத்துக்கிட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு போனா ஆஸ்பத்திரில ஆக்ஸிஜன் வச்சு அழுத்தறாங்க. முடியலை. ஆ..னு கத்தினா. வாய் வழியா உயிர் போயிடுச்சு. என்னா பண்றது. டாக்டர் பரபரன்னு வயித்தை கீறி குழந்தைய எடுத்துட்டாங்க. குழந்தை

பிழைச்சிடுச்சு. மீனாட்சி செத்துட்டா. குழந்தையை நாலுநாளா யாருமே தூக்கலை போயேன்."

ஒரு சொந்தக்கார கிழவி வந்து பெரிதாய் கதைகள் சொல்ல அம்மா அவளை அடிக்காத குறையாய் வெளியே துரத்தினாள்.

"வீடு மிரண்டு போய் கிடக்குது. இந்தக் கதையெல்லாம் வேறயா."

வந்ததும் செல்வராஜுக்கு அந்தக் கிழவி பற்றி புகார் செய்தாள். செல்வராஜ் அந்தக் கிழவியின் வீட்டுக்குப் போய் அவளை திட்டிவிட்டு வந்தான்.

"இது ஒண்ணும் எங்களுக்கு புதுசே இல்லை. இருமல்னு சொல்லு. யார் யாருக்கெல்லாம் டி.பி.ன்னு வந்து சொல்லும். வவுத்து நோவுதுன்னு சொல்லு. ஐய்யய்யோ கேன்சர் வந்திருக்கான்னு போய் பாருன்னு சொல்லும். கொஞ்சம் நேரம் உட்கார்ந்து பேசினதுக்கே இப்படி சொல்றீங்களே. வாழ்நாள் முழுவதும் எங்கம்மாகிட்ட நாங்க எப்படி அவஸ்தைப்பட்டுகிட்டிருக்கோம் தெரியுமா."

அந்தப் பையன் சொல்லச் சொல்ல செல்வராஜுக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டதாம். செல்வராஜ் அதை இங்கு வந்து சொல்ல எல்லோரும் வாய் விட்டுச் சிரித்தார்கள். ஆனால், அகிலாவுக்கு குழந்தை நெஞ்சில் முட்டிக் கொள்ளும் என்கிற பயம் போகவேயில்லை. ஆழமாய் அது பதிந்துவிட ஒருநாள் இரவு புருஷனை மெல்ல முத்தமிட்டுக்கொண்டு கேட்டாள்.

"ஒரு வேளை நான் இந்த புள்ளபேறுல செத்துட்டாக்க என் புள்ளைய நீங்க நல்லா வளர்க்கணும்." என்று சொன்னாள்.

அவன் உற்றுப் பார்த்தான்.

"என்னாச்சு உனக்கு. ஏன் இப்படி பேசற."

மெல்ல கடிந்து கொண்டான்.

"இல்லை. சாவு எல்லாருக்கும் வரத்தானே செய்யும். ஒருவேளை இந்தப் புள்ளப்பேறுல என் பிராணன் போயிடுச்

[illegible] எந்தக் காரணம் கொண்டும் என் புள்ளய நீங்க அனாதை ஆக்கிடக்கூடாது. அவங்களை நல்லபடியா வளரக்கணும்."

"எனக்கு வர கோவத்துக்கு எதுனா எடுத்து அடிச்சுடு வேன். நீ சொல்றது கரெக்ட். எல்லாரும் சாவத்தான் போறோம். ஆனா... சாகறதப் பத்தியே எந்த நேரமும் பேசிகிட்டிருக்கக்கூடாது. வாழறதப் பத்திதான் பேசணும். ஏன் தெரியுமா. சாகறது எளிது. வாழறது கஷ்டம். சாகறதுக்கு எந்தத் திட்டமும் போட வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. ஆனா, வாழறதுக்கு நூத்தி [illegible]த்தியாறு திட்டம் போடணும். என்னா திட்டம் போட்டாலும் சாவு உன்னை தேடி வரும். ஆனா, வாழ்க்கைய நீ தேடிகிட்டு போகணும். அதனால எதைப் பேசணுமோ அதைப் பேசு."

"அம்மா எதுனா சொல்லி என் வாயை அடைக்காதீங்க உங்களவுக்கு எனக் கெட்டிக்காரத்தனம் இல்லை. ஆனாலும், இப்படி நடந்துடுச்சுன்னா நீங்க என்ன செய்யணும்னு நான் சொல்லக்கூடாதா."

"இன்னொன்னு பண்ணு. ஒருவேளை நீ செத்துட்டா நான் யாரை கல்யாணம் பண்ணிக்கணும். இன்னொரு கல்யாணம் பண்றதுக்கு ஒரு பொண்ணு ஏற்பாடு பண்ணிட்டு போனீங்கன்னா எனக்கு சௌகரியமா இருக்கும்."

"ஆங்... ஆசையப் பாரு."

அவள் முகத்தில் இடித்தாள்.

"நோவுது இல்ல. பேஜாரா இருக்கில்ல. பேசிக்கவே பிடிக்கலை இல்ல. அதே மாதிரிதானே எங்களுக்கும் இருக்கும். வாயை மூடிகிட்டு கிட."

ஒரு துக்கத்தோடு அகிலா மௌனமாக இருக்க, "ஒண்ணு சொல்லித்தரேன் புரிஞ்சுக்கோ. சாவுபத்தி பேசி எதுனா பிரயோஜனம் உண்டா. ஒரு கேள்வி கேட்டுக்க. நீ செத்துட்ட அல்லது நான் செத்துட்டேன். இத்தோட உலகம் முடிஞ்சுடுமா. அது பாட்டுக்கு தன் வேலையை பண்ணிகிட்டு போய்கிட்டே

யிருக்கும். எங்கே சாகப்போறோம். எப்படி சாகப் போறோம். இது ரொம்ப ரகசியம். இது வரைக்கும் எந்த மனுஷனாலயும் இதை கண்டு பிடிக்க முடியலை. எந்த சயின்ஸும் இதுக்கு பதில் சொல்லலை. இதுக்கு பதில் சொல்லாத வரையில் எந்த விஞ்ஞானமும் காலுக்கு கீழதான். இது மேலோட்டமான விஷயம்தான்."

"மெய்ஞானமா எவனாவது கண்டுபிடிக்கப்பட்டானா."

"அதுவும் தெரியலை. கண்டுபிடிச்ச மாதிரி பல பேரை ஏமாத்தறானுங்க. ஆக, இப்போதைக்கு இந்த ஜனங்களுக்கு அதாவது நமக்கு மரணம் பத்தி தெரியாது. ஆனா, வாழறது நிறைய தெரிஞ்சுக்கறதுக்கு இருக்கு. என்ன யோசிக்கணும்னா ஒரு புள்ளையோ, பொண்ணோ பெத்தா நீ என்ன பண்ணணும், அவளை எப்படி வளர்க்கணும். அந்த மாதிரி யோசனை பண்ணு. அவனும் என்னை மாதிரி துணிக்கடையில புடவை மாட்டிப் பானா. இல்லை, வேற எதுனா பண்ணுவானா. எங்கபபா ரொம்ப ஆசையா இருந்தாரு. என்னை டாக்டருக்கு படிக்க வைக்க ணும்னு. நான் காலேஜுக்கு போறேன்னு ஊரை சுத்திகிட் டிருந்தேனே தவிர படிச்சு ஜெயிக்கணும்கற வெறி இல்லாத போச்சு. நம்ம குழந்தைகளுக்கு அது வரக்கூடாது. படிப்பி னுடைய ருசி வரணும். பையனோ பொண்ணோ, நல்லா படிக் கணும். அவங்களை பள்ளிக்கூடத்துல சேர்த்துட்டு ஆசைப் படக்கூடாது. இப்பவே குழந்தை வயித்துக்குள்ள இருக்கற போதே அவன் படிப்பை பத்தி நாம பேசணும். அதுபத்தி அக்கறை படணும். வயித்துல இருக்கற புள்ள கெட்டிக்காரனா பிறக்கணும். நல்லா படிக்கணும்னு இப்பவே வேண்டுதல் செய்யணும்."

"நாம யார்கிட்ட வேண்டிக்குவோம்"

"மூகாம்பிகைகிட்டதான். அவதான் சரஸ்வதி... அவதான் லட்சுமி... அவதான் துர்கை. அவகிட்ட வேண்டிக்கோ. ஜாதகத்துல குரு நல்லா இருந்தாதான் நல்ல படிப்பு வரும். குரு

நல்லா இருக்கணும்னா குரு பகவானைத்தான் வேண்டிக் கணும்."

மறுநாள் காலையில் அவள் இந்த விஷயத்தை அம்மாவிடம் சொன்ன போது அப்பா அழுத்தம் திருத்தமாய் பேசினார்.

"குருவை எந்தக் கோயிலுக்கு போய் கும்பிடறது."

"எல்லாக் கோயில்லயும் குரு இருப்பார். எல்லா சிவன் கோயில்லயும் தெற்கு பார்த்து இருக்கற தட்சிணா மூர்த்திதான் குரு."

அப்பா மறுபடியும் சொன்னார்.

"இன்னிக்கு சிவன் கோயிலுக்கு போயிட்டு வரலாமா."

புருஷன் சொன்னதற்காக மனம் நெகிழ்ந்து தன் மகன் அல்லது மகள் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற குறிக் கோளோடு அவள் சிவன் கோயிலுக்குப் போய் கொண்டைக் கடலை மாலை போட்டு, மஞ்சள் வஸ்திரம் சார்த்தி கைகூப்பி நமஸ்கரித்தாள். தேங்காய், பழம் வைத்து அர்ச்சனை செய்து, விபூதி குங்குமத்தை எடுத்து நெற்றியில் தடவிக் கொண்டாள். வயிற்றிலும் தடவி உனக்கும் இட்டு விடறேன் என்று வயிற்றுக்குள் இருக்கற குழந்தையோடு பேசினாள்.

டாக்டர் கணக்கு போட்டு சொன்ன நாள் நெருங்கியது. அன்று காலையிலிருந்தே எல்லோருமே ஆவலாக காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அகிலா சாதாரணமாகத்தான் வளைய வந்தாள் மூச்சு வாங்கியது. இடுப்புவலி வந்து வந்து போயிற்று.

"அவ இப்படி நடமாடறபோதே கொண்டுபோய் ஆஸ்பத்திரி யில சேர்த்துட்டா என்ன."

செல்வராஜ் பரபரத்தான்:

"சேர்த்துக்க மாட்டாங்கடா. போய் மூணுநாள் உட்கார்ந்திருக் கறதுல என்ன புண்ணியம் சொல்லு. தேவையில்லாத ஜலதோஷம், இருமல், ஜூரம்னு எதுனா ஒட்டிக்கும். அவ வீட்ல

இருக்கறதுதான் நல்லது. வலிச்சா வண்டி எடுத்துகிட்டுப் போகலாம்.

குறிப்பிட்ட நாளிலும் வலி வரவில்லை. மறுநாளும் வலி வரவில்லை.

"கூட்டிகிட்டு வந்துடுங்க. வலிக்கு இன்ஜெக்ஷன் போட்டுடறேன்." டாக்டர் சொல்ல "அப்படி செய்யறது நல்லது இல்லை. அது குழந்தைக்கு கெடுதல். கடவுளுக்கு தெரியாதா புள்ள எப்போ பிறக்கணும்னு."

அப்பா கூச்சலாகப் பேசினார்.

"நம்ம ஊர் துர்க்கைக்கு வேண்டிக்கிட்டிருக்கேன். நாளைக்கு காலையில பதினோருமணிக்குள்ள அவளுக்கு குழந்தை பிறக்கும். சும்மா ஆஸ்பத்திரிக்கு, கீஸ்பத்திரிக்குன்னு அலையாதீங்க. ஊசிபோட்டு குழந்தைய கொன்னுடாதீங்க அது தப்பு..."

"என்னப்பா வேண்டிக்கிட்டிருக்கீங்க."

"வெள்ளிக்கிழமை வெள்ளிக்கிழமை ஆத்தாளையும், பிள்ளையையும் உன் சன்னதியில நிறுத்துறேன்னு வேண்டிகிட்டிருக்கேன்மா."

கம்பீரமாகச் சொல்ல அம்மாவுக்கு கோபம் வந்தது.

"எதுனா அறிவிருக்கா உங்களுக்கு" என்று அவள் ஆரம்பிக்க அம்மாவும், அப்பாவும் உரத்தக் குரலில் சண்டை போட்டார்கள். அகிலா காதைப் பொத்திக் கொண்டாள் கவலையாய் உட்கார்ந்தாள்.

அன்று இரவு பதினொரு மணிக்கு புரண்டு படுத்தபோது சுருக்கென்று வலித்தது. ஏதோ கட்டிலில்தான் குத்துகிறது என்று வேகமாக உட்கார மறுபக்கமும் வலித்தது. முறுக்கி இழுத்தது. இடுப்பு முழுவதும் சுளீர் சுளீர் என்று வலி பரவி ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் வந்து தாக்கியது. கசகசவென்ற பாவாடை ஈரமாகியது. அவள் கத்தினாள். அருகே படுத்திருந்த

செல்வராஜ் திடுக்கிட்டு எழுந்திருத்தான். கதவு திறந்து அம்மாவை எழுப்பினான்.

"பனிக்குடம் உடைந்துருச்சுடா. டாக்டருக்கு சொல்லுடா."

அகிலாவின் தம்பி வண்டி கொண்டுவர, செல்வராஜ் ஆஸ்பத்திரிக்கும் டாக்டருக்கும் போன் செய்ய, எதிர்வீட்டு பாட்டியும் மாமாவும் துணைக்கு வர, அவள் தம்பியின் மனைவி [illegible] ரெண்டு ஃபளாஸ்க், ஹார்லிக்ஸ் என்று மடமடவென்று [illegible]ங்களை அடுக்கிவைக்க ஐந்தாவது நிமிடம் தட்டுத் தடுமாறி வண்டியில் ஏறினாள். தெருவில் பல வீடுகளில் விளக்கு எரிந்து வாசலில் நின்று வேடிக்கை பார்த்தார்கள். வண்டியில் ஏறமுடியாமல் அகிலா அலறினாள்.

"கடவுளே என் குழந்தையை காப்பாத்து."

அம்மா பளீர பளீரென்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டாள். வானம் பார்த்து கூவினாள்.

ஆஸ்பத்திரி ஸ்ட்ரெச்சருக்கு இடம் மாறியபோது அவள் உளற ஆரம்பித்தாள். எந்த வார்த்தைகளும் தெளிவில்லாமல் அவளிடமிருந்து வந்தன. ஸ்ட்ரெச்சரை தியேட்டர் நோக்கி தள்ளிக்கொண்டு போகும்போது, செல்வராஜ் அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டே "சரியாயுடும்மா. சரியாயுடும்." என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடினான். அவனை தியேட்டர் வாசலில் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். ஸ்ட்ரெச்சரை உள்ளே தள்ளிக் கொண்டு போனார்கள். கதவை மூடினார்கள்.

செல்வராஜ் சுவரைப் பார்த்து நின்றபடி விக்கிவிக்கி அழத் துவங்கினான். அகிலாவின் வீடு கையை பிசைந்து அவளுக்காக காத்திருந்தது.

அப்பா யாருடைய மோட்டார் சைக்கிளிலோ யாருடனோ பின்னால் ஏறி ஓடிவந்தார்.

"கவலைப்படாதடா என்னாத்துக்கு அழுவற. நான் வேண்டிகிட்டிருக்கேன். சரியாப்போயிடும்."

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் பெரிய திருப்பதி வெங்கடாஜலபதி படம் இருந்தது.

செல்வராஜும், அவன் வீட்டாரும் அங்குபோய் கைகூப்பி னார்கள். "சீனுவாசா வெங்கடரமணா கோவிந்தா உன் மலைக்கு வரேன். தாயும் சேயும் அழகா பிரிச்சுக்கொடு."

அம்மா கதறினாள், அந்தச் சிறிய ஆஸ்பததிரி மொத்தமும் விழித்துக் கொண்டு மும்முரமாக அகிலாவை கவனித்தது. அரைமணி நேரப் போராட்டம், உயிர்த்துடிப்பு, புரட்டிப் புரட்டி எடுத்த வலி, கதறல், போராட்டம், கத்தல், கண்ணீர் பெருக்கம், வியர்வை வெள்ளம்.

யார் இங்க செல்வராஜ். கார்டியாலஜிஸ்ட் சொல்லணும். ஹார்ட் டாக்டர் வந்தே ஆகணும். உன் வொய்ஃப் ரொம்ப வீக்கா இருக்காங்க. நான் போன் பண்ணியிருக்கேன் அவர் கிளம்பி யிருக்காரு. அவருக்கு வண்டியில்லை. உங்க வண்டியை எடுத்துகிட்டு போங்க."

"ஐய்யய்யோ ஏம்மா... ஏம்மா நல்லாதானே இருந்தா."

"தெரியலைங்க ஹார்ட் பீட் ஸ்லோவா இருக்கு, பல்ஸ் ரேட் கம்மியா இருக்கு. சிஸேரியன்கூட பண்ணமுடியாது. அவர் வந்து ஹார்ட் பீட் ரேட் ஏத்திக்கொடுத்தாதான் சரியா வரும்."

"கடவுளே... கடவுளே நான் யாருக்கும் ஒரு கெடுதலும் பண்ணலையே எங்களை ஏன் இப்படி சோதிக்கற."

அகிலாவின் அம்மா அழ, இருவது நிமிடத்தில் இருதய நோய் நிபுணர் உள்ளே நுழைந்தார். உள்ளே நுழையும்போதே தலைமை நர்ஸிடம் என்னென்ன மருந்துகள். இருக்கிறது என்று கேட்டுக் கொண்டார். அப்ப்டி இல்லை என்று சொன்ன ஒரு மருந்தை உடனடியாக வாங்கச் சொல்லி சீட்டு எழுதிக் கொடுத் தார். மோட்டர் சைக்களில் அகிலாவின் தம்பி பறந்தான்.

அகிலாவின் அம்மாவை அவள் தம்பியின் மனைவி இறுக்க தழுவி சமாதானப்படுத்தினான்.

"கவலையேபடாதீங்க, நம்ம பெருமாளுக்கு மாவிளக்கு மாவு போடலாம். ஒண்ணுக்கு ரெண்டா போடலாம். தாயும் சேயும் நல்லா பளீர்னு குத்துவிளக்கு மாதிரி வருவாங்க வெளிய."

பிராணவாயுவை அதிகரித்து இதயத்துடிப்பு சீராக ஊசி போட்டு கால்களில் சுளீர் சுளீர் என்று அடித்து சுரணை ஏற்படுத்தி, படுக்காத... சாய்ந்து உட்கார் என்று படுக்கையை நிமிர்த்தி கிட்டதட்ட உட்காரவைத்து நரம்பில் உப்பு திரவம் ஏற்றி "கமான்... கமான் பேபி... என்னாச்சு உனக்கு, என்னைப் பாரு... என்னைப்பாரு... பேசு இவங்க வீட்டுக்காரரை கூட்டி கிட்டு வாம்மா."

"வெளியே போய் செல்வராஜை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வர செல்வராஜ் வாயை முகமூடியால் மறைத்துக் கொண்டுபோய் அருகே நிற்க, "அழுவாத மேன். சந்தோஷமா அவங்கிட்ட ஜாலியா பேசு. அந்தம்மா என்னமோ கலவரமாயிட்டாங்க, பயந்துட்டாங்க ஒண்ணுமில்லை, இதோ பிறந்திடும்னு அவங்ககிட்ட சந்தோஷமா சொல்லு. அவங்க உற்சாகமா இருந்தாதானே மத்த விஷயங்கள் ஈஸியாகும். இல்லைன்னா பாடியை டைட் பண்ணிக்கறாங்க."

"என்ன அகிலா, எனக்கு புள்ள பெத்து தரமாட்டியா இவரை மாதிரி டாக்டர் ஆக்கணும்னுதானே நாம ப்ளான் பண்ணிகிட் டிருக்கோம் அதைவிட்டுட்டு பல்லை கடிச்சுகிட்டு உட்கார்ந் தின்னா எப்படி புள்ள வரும். முக்கி அனுப்பு வெளிய அவனை."

செல்வராஜ் சொல்லிக்கொடுத்தது போல் பேச மறுபடியும் வலியில் புரண்டு தவித்தாள். குழந்தை நகருவதை உணர்ந்தாள்.

டாக்டர்கள் அவனை அப்புறப்படுத்தினார்கள். அவன் வெளியே போன பத்தாவது நிமிடம் மகள் பிறந்ததாக செய்தி வந்தது. விசாக நட்சத்திரத்தில் தலைமுடி கருகரு என்று சுருள்

சுருளாக இருக்க செக்கச்செவேல் என்றிருக்கிற பெண் குழந்தையை கொண்டுவந்து காட்டினார்கள்.

அத்தனை பேருக்கும் உயிர் வந்தது.

"புள்ளைப்பேறே நான்தாங்க பார்த்தேன்."

அன்றிலிருந்து யார் வந்தாலும் உரத்த குரலில் அலட்டலாய் செல்வராஜ் சொல்ல ஆரம்பித்தான்."

"இந்த ஊர்ல எந்த ஆம்படையானும் பெண்டாட்டிக்கு செய்யாத காரியத்தை நாங்க பண்ணோம். டாக்டர் வந்தபோது புள்ள பெத்துக்க மாட்டேனுட்டா நான் வந்து என்னம்மா புள்ள பெத்து கொடும்மா, அப்படின்னவுடனே சரின்னு போய் புள்ள பெத்துகிட்டா. என் பெண்டாட்டிமாதிரி உண்டா. அவ நான் சொன்னாதான் செய்வா" என்று சொல்ல வீடு முழுக்க வாய் விட்டு சிரிக்கும்.

"உன்னால் என்னடா ஆச்சு. அந்த டாக்டருக்கு நன்றி சொல்லணும். நடுநிசின்னு பார்க்காத வந்து கரெக்டா தன் வேலையை செய்து அமைதியா நடந்து போயிட்டாரு. அந்த மனுஷன் மட்டும் வராட்டி கதை கந்தர கோலமாயிருக்கும்."

"நீ சொல்றது கரெக்ட் அக்கா. நான் கொண்டுபோய் வீட்ல விட்டு பொதேர்னு கால்ல விழுந்தேன். அவங்க பொண்டாட்டி பொண்ணெல்லாம் வாசல்லயே காத்துக்கிட்டிருந்தாங்க. நான் விழுந்தவுடனே அவர் பதறிப்போய் எடுத்து என்னா... என்னா... என்னா இது கெட்டப்பழக்கம் அப்படின்னு கத்தினாரு. என் பொண்டாட்டி உயிரை நீங்கதான் காப்பத்தியிருக்கீங்க. நான் என்னா பண்ணணும் சொல்லுங்கன்னு கேட்டேன். ஒண்ணும் வேணாய்யா. உங்ககிட்ட காசு வசூல் பண்ணி ஆஸ்பத்திரியில எனக்கு கொடுத்துறப்போறாங்க. இதைத்தவிர வேற என்னாத் துக்கு. நான் விடலை, அஞ்சுநாள் கழிச்சு நானூறு ரூபாயில புடவையும், டாக்டர் மகளுக்கு சுடிதாரும், டாக்டருக்கு வெள்ளைச் சட்டை துணி மூணும் கொண்டுபோய் கொடுத்த வுடனே அவங்களுக்கு அத்தினி சந்தோஷம் டாக்டர் என்

[illegible] ஹார்ட் பேஷண்ட்டான்னு கேட்டேன். அதெல் லாம் ஒண்ணும் இல்லையய்யா... புள்ள பெறும்போது சிலபேர் [illegible] மூச்சு திணறுவாங்க. பொம்பளைங்கள கேட்டுப் பார் சொல்லுவாங்க. நெஞ்சுல ஏறிடுச்சு குழந்தைன்னு சொல்லு [illegible] அதான் இது. ஒரு பயத்துல, வலியில மூச்சு விடறது நிறுத்திடறது. அதனால ஹார்ட்பீட் தாறுமாறாயிடும் நூத்துக் [illegible] பத்து பேருக்கு இது நடக்கத்தான் செய்யும். இனிமே என்த [illegible]மும் இருக்காது. உடனே இன்னொரு குழந்தை பெத்துக் [illegible] தள்ளிப்போடு. மூணு வருஷம் தொந்தரவு பண்ணாத இரு அப்படின்னாரு. எப்படி தள்ளிப்போடறது என்னால தள்ளிப் [illegible] முடியுமா. நான் உடனே ஐயப்பனை துணைக்கு சேர்த்துக் [illegible] மாலை போட்டுக்கிட்டேன். மரியாதையா இருந் தேன். அப்போ மாலைபோட ஆரம்பிச்சது வருஷா வருஷம் மாலை போடணும்னு தோணி அப்படியே வருது."

புருஷன் மாலைபோட ஆரம்பித்ததும் வீட்டில் பஜனை, [illegible] பூஜை, விருந்து என்ற பழக்கங்கள் வந்தன. பெரிய பெரிய குத்துவிளக்குகள் வாங்கினார்கள். இரவும், பகலும் எரியும் வண்ணம் வைத்துக்கொண்டார்கள்.

"அகிலா, பூஜைக்கு வர்ற ஐயர் ஒருத்தர் நாடிசுத்தின்னு ஒண்ணு பண்ணாரு பார்த்தியா. அதெல்லாம் எங்க கத்து கொடுக்கறாங்கன்னு கேட்டேன். கோயம்புத்தூர்ல ஒரு இடம் சொன்னாரு. போய் கத்துக்கலாம் வறியா."

கோயம்புத்தூருக்கு போனார்கள்.

"நாடிசுத்தி, பிராணாயாமம் கத்துக்கணும்." என்று அங்குள்ள வர்களை விசாரித்தார்கள்.

"நாடிசுத்தி, பிராணாயாமம் போதுமா. தியானம் கத்துக்க வேணாமா." வரவேற்றவர் விசாரித்தார்.

"எல்லா அயிட்டமும் கத்துக்கணுங்க." என்று செல்வராஜ் சொல்ல வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

"துணி வியாபாரியா அதான் அயிட்டம்னு பேசறீங்க."

அவனுக்கு அந்த விஷயம் பற்றி விளக்க புருஷனும் , மனைவியும் உன்னிப்பாய் கற்றுக்கொண்டார்கள். கற்றுக்கொண்டது பற்றி தன் உறவினர்கள் எல்லோருக்கும் விளக்கிச் சொன்னார்கள். அந்த உறவுகள் பலதும் கிளம்பி கோயம்புத்தூர் நோக்கி ஓடின.

எதிர்வீட்டு மாமிகூட கோயம்புத்தூருக்கு பிராணாயாமம் கற்றுக்காள்ள ஓடினாள். ஒருவாரம் அங்கே குடியிருந்தாள். திரும்பி வந்தாள். வந்த அன்று செய்தாள். மறுநாளிலிருந்து விட்டு விட்டாள்.

“ஏன் மாமி விட்டுவிட்டீங்க.” என்று கேட்க,

“சரிதான் போடி... சோம்பலா இருந்தது. இதெல்லாம் நமக்கு சரிபடாது. டி.வி.யில் இத்தனை புரோக்ராம் போடறான். அதை விட்டுட்டு மூக்கை பிடிச்சுட்டு உட்கார்ந்திருக்க முடியுமா. பார்க்கலைன்னா மனசு சங்கடப்படறது.” என்று மறுத்தலித்து விட்டாள்.

ஆனால். அகிலாவும் செல்வராஜும் விதவிதமான பயிற்சிகளுக்குப் போனார்கள். கற்றுக்கொண்டதையே மறுபடியும் கற்றுக்கொண்டார்கள். வெகுநாள் உள்ளுக்குள் கொப்பளிக்கின்ற கோபதாபங்கள் மிகவும் குறைந்தன. நன்கு பசி எடுத்தது. ஆனால், ருசியிலிருந்து மனம் விலகிவிட்டது. உணவுபற்றி மூச்சு பயிற்சி செய்தவர்கள் அதிகம் எச்சரிக்க புருஷனும் மனைவியும் பசிக்காக மட்டுமே உண்டார்கள்.

மனைவியின் ஒவ்வோரு அசைவும் கணவனுக்குத் தெரிந்தது. கணவரின் விருப்பங்கள் எல்லாம் மனைவி முற்றிலும் புரிந்து வைத்திருந்தாள். இரண்டு பேரும் தெளிந்து மகள் மீது பாசம் செலுத்த, மகள் ஆரோக்கியமாக வளர்ந்தாள்.

அகிலா மறுபடியும் சூலுற்றாள். ஆண் குழந்தை பெற்றாள். இந்த முறை உண்டானதும் தெரியவில்லை, உருவானதும் தெரியவில்லை, பிள்ளைப்பெற்றதும் தெரியவில்லை. அவ்வளவு எளிதில் நடந்து முடிந்தது.

[illegible] ஓடி ஆடிக்கொண்டிருந்த அம்மா, சற்று சுணங்க ஆரம்பித்தாள். எல்லாருக்கும் சேர்த்து அகிலா ஓடும்படியா [illegible]

ஒரு கைக்குழந்தை. பள்ளிக்குப் போகும் ஒரு பெண். கடையே கதியாக இருக்கின்ற புருஷன்.

அகிலா ஒரு மாயச்சுழலில் சிக்கிக்கொண்டு தத்தளித்தாள்.

“எங்கேயாவது ஒரு வாரம் டூர் போகலாமா.”

புருஷனை இரவு முத்தமிட்டுக்கொண்டே கேட்டாள்.

“ஒரு வாரமா... டூரா. அப்போ கடைய யார் கவனிச்சுக் [illegible].”

செல்வராஜ் விலக்கினான்.

“கடை... கடை... கடை... எப்போ பார்த்தாலும் கடைதானா.”

அகிலா கோபமாக சீறினாள்.

“இது கடை இல்லைம்மா சாப்பாடு. கௌரவம், மரியாதை, வீடு, வாசல், வாகனம், கழுத்துச் செயின், தாலிக்கொடி, பட்டுப்புடவை, பாவாடை, கால் கொலுசு எல்லாம்தான் அது என்ன அவ்வளோ அலட்சியமா பேசற.”

லேசாக செல்வராஜ் சூடானான். அகிலா கோபத்தோடு விலகி படுத்துக்கொண்டாள். மறுபடியும் வந்து அணைத்துக் கொண்டபோது, “போங்க அதுதான் பொண்டாட்டி, அதுதான் அம்மா, அதுதான் பொண்ணு, அதுதான் புள்ள, அதையே கொஞ்சுங்க. ஏன் எங்ககிட்ட வறீங்க.” என்று சொல்ல அவனுக்கும் கோபம் வந்தது.

“சரி” அவன் விலகி படுத்துக்கொண்டான்.

புருஷனும், மனைவியும் மூன்று நாள் பேசாது இருந்தார்கள்.

“சம்பாதிக்க வேண்டியதுதாண்டா இல்லைன்னு சொல்லலை. ஆனா, வீட்ல வருஷம் பூரா அடைஞ்சு கிடக்கிற பொம்பளைக்கு எவ்ளோ சிரமமா இருக்கும் பார்த்தியா. அவளுக்கு

மட்டுமில்ல, உனக்கும் சிரமமா இருக்காதா ஒருவாரம் சந்தோஷமா வெளிய போயிட்டு வந்தா என்ன தப்பு. ஆயுதபூஜைக்கு அப்புறம் ஒருவாரம் மூடிடு. வேலை செய்யிறவங்களுக்கு நல்லது. உனக்கும் நல்லது."

சரஸ்வதி பூஜையை முதல்நாளே கொண்டாடி, லீவு விட்டு வேலை செய்பவர்களுக்கு போனஸ் கொடுத்து, புதுத்துணி கொடுத்து, ஒருவாரம் லீவு என்று சொல்ல அவர்கள் சந்தோஷமாய் நமஸ்கரித்துவிட்டுப் போனார்கள்.

முதல்நாள் முழுவதும் செல்வராஜுக்கு கடை ஞாபகமாகவே இருந்தது. இரண்டாம் நாள் அவ்வப்போது ஞாபகம் வந்தது. மூன்றாம் நாள் சுத்தமாக மறந்து விட்டது. சொந்த காரை விட்டுவிட்டு டூரிஸ்ட் காரில் வலம் வந்தார்கள். காரோட்டி அடிக்கடி பல திருத்தலங்களுக்கு போய் பழக்கப்பட்டவன். கோயில்களைப்பற்றி நிறைய விஷயங்கள் தெரிந்தவன். மூன்று பெண்குழந்தைகள் பெற்றவன். மத்திம வயதுக்காரன். செல்வராஜை முதலாளி என்றும், அகிலாவை அம்மா என்றும், அகிலாவின் அம்மாவை பாட்டி என்றும் அழைத்து குழந்தைகளை இடையறாது கொஞ்சி கொண்டு வந்தான். அந்தப் பையனை எல்லா இடத்திற்கும் அவனே தூக்கி கொண்டு வந்தான். என் மூணு பொண்ணுங்களும் நல்லா படிக்குதுய்யா. வருஷத்துக்கு ரெண்டுமுறை நான் குழந்தைகளை கூட்டிகிட்டு டூர் போயிடுவேன்.

நான் தீபாவளி கொண்டாடறதில்லை. பொங்கல்தான் முக்கியப் பண்டிகை. ஒவ்வொரு தீபாவளியும் பத்து வைஷ்ணவக்கோவில் போய் சாமி கும்பிடறதா வேண்டிக்கிட்டிருக்கேன். முதல் வருஷம் போனேன். ஒரு கார் ரெண்டு பார்ட்னரோடு வாங்கிவிட்டேன். ரெண்டாவது வருஷம் போனேன். இன்னொரு கார் என் சொந்த பணத்துல வாங்கிவிட்டேன். மூணாவது வருஷம் வீடு வாங்கிவிட்டேன். இது நாலாவது வருஷம்.

[illegible] நல்லா படியளக்கறாரு. உங்க மாதிரி முதலாளிங்க [illegible] நல்லா வாழவைக்குது.

"[illegible] பொண்ணுன்னா கஷ்டமில்லை."

[illegible] அம்மாள் ஆவலாகக் கேட்டாள்.

"[illegible] கஷ்டம்தான். பசங்க இப்பவே சொல்லுது [illegible] சம்பாதிச்சு உனக்கு சோறு போடறோம். நீ வண்டி ஓட்ட [illegible] நாம டிரைவர் வச்சுப்போம்னு சொல்லுது. எனக்கு [illegible] சிரிப்பு போங்களேன். அது நடக்குதோ, நடக்கலையோ [illegible] அப்படி உதவி செய்யணும்னு குழந்தைகள் [illegible]போது எவ்ளோ சந்தோஷம். அதுக்கு எத்தனை [illegible] உழைக்கலாம்"

"பொண்டாட்டி வீட்டை பார்த்துக்கறாளா."

"இல்லை. அவ டீச்சரா வேலை செய்யறா. எங்கம்மாதான் [illegible] பாத்துக்கறாங்க. குழந்தைகளை பார்த்துக்கறாங்க."

"[illegible] கூத்தே, நீயும் வேலைக்குப்போய் அவளும் வேலைக் [illegible] போய் குழந்தைங்க படாதபாடு படுமே."

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லையம்மா. என் பொண்டாட்டி வேலைக்கு போற தைரியம்தான் எனக்கு ஊர்சுத்த தோணுது. [illegible] நாளைக்கு அறுநூறு கிலோமீட்டர். எழுநூறு கிலோ மீட்டர் [illegible] ஒரு லாரி தட்டுச்சுன்னா காணாத போயிடுவேன். [illegible] எடுக்கறபோது என் பொண்டாட்டி இருக்கா அவ குழந்தைகளை பார்த்துப்பாங்கற நம்பிக்கைதான் எனக்கு [illegible] வண்டி ஓட்ட சொல்லுது."

"தே... ஏண்டா அசிங்கமா பேசற. நல்லாயிருக்கியான்னு [illegible] வாய்க்கு வந்தபடி பேசினா என்ன அர்த்தம்."

"அக்கா... அது ஆம்பளை கவலை. அந்தக்கவலை எனக்கும் [illegible] என்னமோ பிரிச்சு மடிச்சு அங்க வாங்கி, இங்க வித்து [illegible] சம்பாதிக்கறோம். டப்புனு நெஞ்சை பிடிச்சுகிட்டு

உட்கார்ந்துட்டா என்ன ஆவோம் அப்படின்னு எனக்கு யோசனை உண்டு.”

“எனக்கு வர கோவத்துல ஏறி மிதிச்சுடுவேன் நாயே என்னடா பேசற கோயிலுக்கு கூட்டிட்டு வந்துட்டு.”

அகிலாவின் அம்மா சரஸ்வதி பிளிறலாய் பேசினாள்.

“நெருப்புன்னா வாய் வெந்துடுமா.”

“வெந்துடுச்சின்னா என்னாடா பண்றது. வாயை மூடிகிட்டு இரு.”

“இது பரவாயில்லை. பெண்டாட்டி கார்ப்பரேஷன் ஸ்கூல்ல டீச்சரா இருக்கறாங்க. குறைஞ்சபட்சம் கால்படி சோறு, ஒரு குவளை மோர் கிடைக்கும் அவ்ளோ சம்பாத்தியம் இருக்கு நம்ம வீட்ல என்ன இருக்கு.”

“செல்வராஜ், வெளிய கூட்டிகிட்டு வந்துட்டு நீ பேசுறது எனக்கு பிடிக்கவேயில்லை.”

சரஸ்வதி அம்மாள் அழத்துவங்கினாள்.

“நான் சொல்றது என்னான்னு புரிஞ்சுக்கோ. எனக்கு இவர் பேசறதை கேட்டவுடனே எனக்கு ஒண்ணு புரிஞ்சுது. அவர் பெண்டாட்டிய அவர் வேலைக்கு அனுப்பி அதனால் உன் டான நல்லது கெட்டதெல்லாம் அனுபவிச்சு கிட்டிருக்காரு. நான் அகிலாவை வீட்டோட உட்கார வச்சு சோறு சமைக்க விட்டுருக்கேன். அது வெளியவந்து தொழில் கத்துகிட்டா என்னா.”

“டேய்... என்னடா கத்துக்கறது.”

“புடவை வியாபாரம்தான்.”

“அது தப்பில்லை. இப்போ ஆம்படையான் பொண்டாட்டியா உட்கார்ந்து வேலை செய்தாதான் கூடுதலா நாலுகாசு பார்க்கலம். இல்லைன்னா நீங்க சொன்ன மாதிரி வரவுக்கும் செலவுக்கும் சரியா இருக்கும்.”

“குழந்தைங்களை கட்டி மேய்க்கணுமேடா. என்னாங்கடா [illegible] கஷ்டம் தெரியாம பேசறீங்க.” சரஸ்வதியம்மாள் [illegible] கத்தினாள்.

“பள்ளிக்கூடத்துக்காவது ஏழரை மணிக்கு காலையில [illegible] ஓடணும். ஆனா துணிக்கடை அப்படியில்லையே.”

[illegible]போல் டிரைவர் பேசினான்.

“நானும் அதைத்தான் சொல்றேன். பத்துமணிக்கு வா... [illegible] மணிக்கு போயிடு. கடைன்னா என்னான்னு தெரிஞ் [illegible].”

இரண்டு மாதங்கள் சரி, தவறு என்று பல வாக்கு வாதங்கள் [illegible] வீட்டிற்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடப்பதைவிட [illegible]க்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு புடவை வியா[illegible] செய்வது நல்லது என்று அகிலாவிற்குத் தோன்றியது. [illegible] சிரமப்படுமோ, ஆரம்பத்தில் படும். பிறகு தானாக [illegible]க்கொள்ளும். பகல் தூக்கம் போகும். போகட்டும். [illegible] தூங்கி உடம்பு தடித்ததுதான் மிச்சம். இரவு நன்றாகத் [illegible].

ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து கடைக்குப் போனாள். புருஷனை [illegible]த்துவிட்டு அவனுக்கு அருகே உட்கார்ந்தான்.

கடிகாரம் ஒற்றையாய் டங்கென்று அடித்தது.

“பார். மூணு பார்ட்டி படியேறி வருது பார். இந்தப் புடவை [illegible] கேட்கும். இந்தப்புடவை விலை நூத்தியிருவதுரூபா. [illegible] வாங்கினேன். வெளிய போட்டிருக்கிறது நூத்தி [illegible] ரூபா போட்டிருக்கு.”

“எவ்ளோன்னு கேட்பாங்க. நூத்தி அறுவது ரூபாய்க்கு [illegible] சொல்லு. இன்னும் கேட்பாங்க நூத்தி அம்பத்தஞ்சு [illegible] தரேன்னு ஒத்துக்க.”

“ரொம்ப குறைச்ச லாபம் தானே.”

உட்கார்ந்துட்டா என்ன ஆவோம் அப்படின்னு எனக்கு யோசனை உண்டு."

"எனக்கு வர கோவத்துல ஏறி மிதிச்சுடுவேன் நாயே. என்னடா பேசற கோயிலுக்கு கூட்டிட்டு வந்துட்டு."

அகிலாவின் அம்மா சரஸ்வதி பிளிறலாய் பேசினாள்.

"நெருப்புன்னா வாய் வெந்துடுமா."

"வெந்துடுச்சின்னா என்னாடா பண்றது. வாயை மூடிகிட்டு இரு."

"இது பரவாயில்லை. பெண்டாட்டி கார்ப்பரேஷன் ஸ்கூல்ல டீச்சரா இருக்கறாங்க. குறைஞ்சபட்சம் கால்படி சோறு, ஒரு குவளை மோர் கிடைக்கும் அவ்ளோ சம்பாத்தியம் இருக்கு நம்ம வீட்ல என்ன இருக்கு."

"செல்வராஜ், வெளிய கூட்டிகிட்டு வந்துட்டு நீ பேசுறது எனக்கு பிடிக்கவேயில்லை."

சரஸ்வதி அம்மாள் அழத்துவங்கினாள்.

"நான் சொல்றது என்னான்னு புரிஞ்சுக்கோ. எனக்கு இவர் பேசறதை கேட்டவுடனே எனக்கு ஒண்ணு புரிஞ்சுது. அவர் பெண்டாட்டிய அவர் வேலைக்கு அனுப்பி அதனால் உண்டான நல்லது கெட்டதெல்லாம் அனுபவிச்சு கிட்டிருக்காரு. நான் அகிலாவை வீட்டோட உட்கார வச்சு சோறு சமைக்க விட்டுருக்கேன். அது வெளியவந்து தொழில் கத்துகிட்டா என்னா."

"டேய்... என்னடா கத்துக்கறது."

"புடவை வியாபாரம்தான்."

"அது தப்பில்லை. இப்போ ஆம்படையான் பொண்டாட்டியா உட்கார்ந்து வேலை செய்தாதான் கூடுதலா நாலுகாசு பார்க்கலம். இல்லைன்னா நீங்க சொன்ன மாதிரி வரவுக்கும், செலவுக்கும் சரியா இருக்கும்."

குழந்தைங்களை கட்டி மேய்க்கணுமேடா. என்னாங்கடா பிள்ளைங்களை கஷ்டம் தெரியாம பேசறீங்க." சரஸ்வதியம்மாள் உரக்க கத்தினாள்.

"பள்ளிக்கூடத்துக்காவது ஏழரை மணிக்கு காலையில எழுந்து ஓடணும். ஆனா துணிக்கடை அப்படியில்லையே."

இழுத்தாற்போல் டிரைவர் பேசினான்.

"நானும் அதைத்தான் சொல்றேன். பத்துமணிக்கு வா... ஒரு மணிக்கு போயிடு. கடைன்னா என்னான்னு தெரிஞ்சிக்க."

இரண்டு மாதங்கள் சரி, தவறு என்று பல வாக்கு வாதங்கள் நடந்தன. வீட்டிற்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடப்பதைவிட புருஷனுக்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு புடவை வியாபாரம் செய்வது நல்லது என்று அகிலாவிற்குத் தோன்றியது. குழந்தை சிரமப்படுமோ, ஆரம்பத்தில் படும். பிறகு தானாக சமாளித்துக்கொள்ளும். பகல் தூக்கம் போகும். போகட்டும். தூங்கித் தூங்கி உடம்பு தடித்ததுதான் மிச்சம். இரவு நன்றாகத் தூங்கலாம்.

ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து கடைக்குப் போனாள். புருஷனை நமஸ்கரித்துவிட்டு அவனுக்கு அருகே உட்கார்ந்தான்.

கடிகாரம் ஒற்றையாய் டங்கென்று அடித்தது.

"பார். மூணு பார்ட்டி படியேறி வருது பார். இந்தப் புடவை தான் கேட்கும். இந்தப்புடவை விலை நூத்தியிருவதுரூபா. இதுக்குத்தான் வாங்கினேன். வெளிய போட்டிருக்கிறது நூத்தி அறுபத்தஞ்சு ரூபா போட்டிருக்கு."

"எவ்ளோன்னு கேட்பாங்க. நூத்தி அறுவது ரூபாய்க்கு தரேன்னு சொல்லு. இன்னும் கேட்பாங்க நூத்தி அம்பத்தஞ்சு ரூபாய்க்கு தரேன்னு ஒத்துக்க."

"ரொம்ப குறைச்ச லாபம் தானே."

“குறைச்ச லாபம்தான். நேத்து வாங்கின புடவை இல்ல. இன்னிக்கு வித்தா அது என்ன நல்ல லாபம்தானே.”

“எந்தெந்த புடவை. எப்பப்போ வாங்கணும்னு தெரியுமா”

“ஓரளவு தெரியும். தெரிஞ்சு வச்சாத்தான் பிழைக்க முடியும்.”

“கேஷா... கிரெடிட்டா.”

“கேஷ்னா ஹாண்டில் பண்ணு. கிரெடிட்னா எங்கிட்ட தள்ளிடு.”

பெண்களின் அசைவுகள் செல்வராஜுக்கு துல்லிய மாகத் தெரிந்திருந்தன. யார் யார் எந்த விதமான புடவைகள் வாங்கு வார்கள் என்று முகம் பார்த்து எடை போட்டு செல்வராஜால் சொல்ல முடிந்தது அதிசயமாக இருந்தது. வந்தவர்கள் புடவையை வாங்கிக் கொண்டார்கள். ஒட்டு மொத்தமாய் டிஸ்கௌண்ட் போடு என்று சொல்ல, நீங்க கேட்கவே வேணாம். நீங்க என் கஸ்டமர். உங்களுக்கு நிச்சயமா நான் போடுவேன் என்று சொல்லி, தள்ளுபடி செய்து கொடுக்க அவர்கள் குதூகலித்தார்கள்.

“வர பொங்கலுக்கு உங்க கடைக்கே வாரோம்” என்று வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள்.

“பட்டுப்புடவை எடுத்து வச்சிருக்கேன்மா. இந்தத் தடவை பிரிண்ட்டட் சில்க்கும், காஞ்சிபுரம் பட்டுமா இறக்கறேன். அவசியமா வாங்க.”

செல்வராஜ் எழுந்திருந்து பவ்யமாக கைகூப்பினான். செல்வராஜின் பணிவுதான் அவளுக்கு பிடித்திருந்தது.

“வியாபாரி முறைச்சுக்க முடியுமா. அவன் பணிவாதான் இருக்கணும். எந்த வியாபாரியாவது முறைச்சுகிட்டா அவன் பிரச்சினையில மாட்டிப்பான். வளர முடியாம தவிப்பான். அவனைப்பத்தி தப்பான அபிப்ராயம் வந்துடும். செல்வராஜா ரொம்ப நல்ல மனுஷன்னு இப்படி வந்துட்டு போன பொம்ப

[illegible] பத்து பேர்கிட்டயாவது சொல்லுவாங்க அந்த பத்து பேர் நாலு பேர்கிட்ட சொல்லுவாங்க. அந்த நாலுபேர் ஒரு ஆள்கிட்ட சொல்லுவாங்க. ஆக பதினைஞ்சு பேருக்கு செல்வராஜ் நல்ல [illegible] தெரியும். இதுதான் வியாபாரத்தினுடைய மூலதனம்.”

புடவையை எடுக்காமல் ஒரு அம்மா சுற்றி பார்த்து விட்டுப் [illegible].

செல்வராஜ் நெல்முனையளவும் முகம் சுளிக்கவில்லை.

“அதனால பரவாயில்லம்மா. அடுத்தத் தடவை வந்தா [illegible] போறீங்க. புடவை பார்த்துட்டு போகணும்னு வந்திருக் கீங்க. உங்களுக்கு ஒரு கணக்கு தெரிஞ்சுடும் உங்க செலக் ஷன் கொஞ்சம் வித்தியாசமா இருக்கும். எனக்குத் தெரியும். இது மாதிரி பத்து கஸ்டமர் இருந்துட்டாப் போறுங்க. நான் [illegible] கவனமா வாங்க ஆரம்பிச்சுடுவேன்.”

அந்த அம்மாள் குளிர்ந்து போனாள்.

“நீங்க சொன்னது ரைட். எங்க வீட்ல விசேஷம் வருது யார் யாருக்கு என்ன புடவைன்னு நான் இப்பவே செலக்ட் பண்ணி வச்சுடறேன்.”

“எடுத்து வச்சுடுங்களேம்மா.”

“இல்லை. வந்து எடுத்து வைக்கறேன்.”

அந்த அம்மாள் விடைபெற்றுப் போனாள்.

“அகிலா அந்த மணிப்பர்ஸை எடு.”

ஒரு புடவையும் வாங்காத அந்த அம்மாவுக்கு கடையின் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட மணிபர்ஸை பரிசாக செல்வராஜ் அளித்தான்.

“எங்க ஆயிரம் ரூபா வியாபாரம் பண்ணவங்களுக்கு கொடுக்காம அந்த அம்மாவுக்கு கொடுக்கறீங்களே.”

“அந்த அம்மா லட்ச ரூபா வியாபாரம். பர்ஸ் விலை முப்பத் திரண்டு ரூபா. முப்பத்திரண்டு பெருசா, லட்சம் பெருசா.”

செல்வராஜ் மனைவிக்கு அருகே உட்கார்ந்து கொண்டான்.

"நல்லாயிருக்குடி. நீ பக்கத்துலேயே வந்து உட்கார்ந்த இல்ல. உன்னை பார்த்து பார்த்து வியாபாரம் பண்றேன்."

"குழந்தைங்க என்ன பண்ணுதோன்னு ஒரு கவலையா இருக்கு."

"வேணா ஒண்ணு பண்றியா நம்ம கடை பொண்ண விட்டு மகளை கூட்டிட்டு வரச் சொல்லலாமா."

கடைப்பெண்ணை அனுப்பி மகளை கூட்டிக்கொண்டு வர மகள் குறுக்கும், நெடுக்கும் ஓடினாள்.

செல்வராஜ் முகம் சந்தோஷத்தில் பூரித்தது.

"என்ன குடும்பமா உட்கார்ந்துட்டீங்க."

"வந்த பெண்கள் விசாரித்தார்கள்.

"ஆமாம்மா.எல்லாரும் செய்ய வேண்டிய வியாபாரம் தானே."

"வலது பக்கம் மனைவி அமர, இடது பக்கம் குழந்தை கண்ணாடி முன் நின்று டான்ஸ் ஆட, கஸடமர்களிடம் பேச்சு கொடுத்து மிக வேகமாக, மிகத் தந்திரமாக செல்வராஜ் வியாபாரம் செய்தான்.

"அடடே... இத்தனை நாள் இதை விட்டுட்டேனேன்னு ஆச்சரியமா இருக்கு. இனிமே நீங்க ரெண்டு பேரும் கடைக்கு வந்துடுங்க." என்று சொல்ல அது எல்லா நேரமும் நடக்கக் கூடிய விஷயமில்லை என்பது புரிந்தது.

அம்மாவுக்குத் துணையாக ஒரு வேலைக்காரப் பெண்ணை அமர்த்தி குழந்தைகளை பார்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு முழு மூச்சாக அகிலா வந்திறங்கினாள்.

வேலை செய்கிற பெண்ணே சமையலும் செய்துவிட ஒப்புக் கொண்டபோது, கணவன் கடை திறக்கும்போதே அவள் உள்ளே நுழைந்தாள்.

[illegible] நேரத்தில் ஒவ்வொரு அலமாரியாக ஸ்டாக் எடுக்கத் [illegible]. இரண்டு நாட்களில் ஸ்டாக் எடுத்து கணக்கு [illegible]. எத்தனை கடன் வசூலாக வேண்டியிருக்கிறது [illegible] போட்டுக் காட்டினாள். வாராத கடனாக ஏழா[illegible] ரூபாய்க்கு இருந்தது. வரவேண்டிய காசு ஒரு லட்சத்து [illegible] ரூபாயாக இருந்தது. சரக்கு எட்டு லட்ச ரூபாய்க்கு [illegible]

[illegible]. இந்த கணக்கு காண்பிச்சோம். எனக்கு [illegible] கொஞ்சம் பிடிபடுது. என்னமோ வந்து போயி [illegible] இருக்கே தவிர ரொம்ப குறியா வேலை செய்யலை [illegible] நினைச்சிகிட்டிருந்தேன். அகிலா, ரொம்ப நன்றி. நீ [illegible] ரொம்ப தெளிவாக ஒரு வேலை செய்துட்ட. எனக்கு [illegible] லட்சணம் இன்னும் புரியுது."

[illegible] கூடுதலாக சரக்கு இறக்குமதி செய்தான். எல்லா [illegible] டிஸ்கௌண்ட் என்று பத்து பர்ஸெண்ட் [illegible] பதினைந்து பர்ஸெண்ட் என்று போட்டிருந்தான். [illegible] உண்மையில் ஐந்து சதவீத கழிவே இருந்தது. கடனுக் [illegible] டிஸ்கௌண்ட் இல்லை என்கிற எண்ணம் ஏற்பட [illegible] கடனிலிருந்து காசு கொடுத்து வாங்க முயன்றார்கள்.

[illegible] கூடுதலா புடவை வாங்குவேன். நீங்க டிஸ் [illegible] இல்லைன்றீங்க."

[illegible] ஒரேயொரு தவணையில் கொடுத்துட்டீங்கன்னா [illegible]."

[illegible]... அடுத்த மாசம் மொத்தமா கொடுத்துடறேன்."

[illegible], ரகசியமாக டிஸ்கௌண்ட் கொடுப்பது போல [illegible] கொடுத்தான்.

[illegible] முறை பொங்கலுக்கு வியாபாரம் கொடிகட்டிப் [illegible] விற்ற காசில் இருவது சதவீதம் லாபம் கிடைத்தது [illegible] சதவீதம் கையில் காசாக இருந்தது.

"காரணம் நீதான்."

அகிலாவின் கழுத்தை கட்டிக் கொஞ்சினான்.

"போறும். ரெண்டு குழந்தைங்க போறும்."

அவள் தடுத்து நிறுத்தினாள்.

"சாவடிக்காதடி."

புருஷன் கெஞ்சியபோது ஆஸ்பத்திரிக்குப்போய் கருத்தடை செய்து கொண்டு வந்து சுருண்டு படுத்துக் கொண்டாள். மூன்று நாள் லீவு எடுத்துக்கொண்டு மறுபடியும் கடைக்கு வந்தாள்.

"என்னை கேட்காம அந்த மாதிரியெல்லாம் ஏன் பண்ற."

கடைக்கு வந்தவளை செல்வராஜ் கடிந்து கொண்டான்.

அவள் அமைதியாக பதில் சொல்ல அடிப்பட்டவன் போல சுருங்கிப் போனாள்.

"என்னை ரொம்ப கேவலமா நினைக்கிற அகிலா." என்று அடிக்குரலில் முணு முணுத்தான்.

"இல்லை நான் தப்பா சொல்லிட்டேன். நம்ம சந்தோஷத்துக்குத்தான். இப்போ பாருங்க ஒரு கவலையுமில்லாம நிம்மதியா நாம ஒண்ணா இருக்க முடியுமில்ல. ரெண்டு குழந்தைகளையும் நல்லா கவனிக்க முடியுமில்ல. கடை வியாபாரத்தை அதிகப்படுத்த முடியுமில்ல. கொஞ்சம் கொஞ்சமா பொண்ணுக்கு நகை சேர்க்க முடியுமில்ல. அதுக்கெல்லாம் அடிப்படை நாம சந்தோஷமா இருக்கறதுதானே."

அவள் சொல்ல ஆமாம் என்று தலையசைத்தான். அன்றைக்கு கூவிக் கூவி வியாபாரம் செய்தான். அன்று இரவு காசு எண்ணி கணக்கு முடிந்தபோது. "எனக்கு ஒரு எண்ணாயிரம் வந்திருக்கு." என்று சொன்னான்.

"என்ன... இப்பவே பொண்டாட்டி வேணுமா."

[illegible] ரொம்ப அசிங்கமா அலைஞ்சான்னு என்னை [illegible] நான் பாம்பே போலாமான்னு இருக்கேன்."

"எதுக்கு."

[illegible]போடு அகிலா கேட்டாள்.

"இங்க பேய் சரக்கு வாங்கறதவிட அங்க போய் சரக்கு [illegible] இன்னும்கூட ஒரு இருவது பர்சென்ட் கிடைக்கும்னு தோணுது. லேட்டஸ்ட் டிசைன் நம்மகிட்ட வரதுக்கு டைம் [illegible] நான் லேட்டஸ்ட் டிசைன் கொண்டு வந்தா இங்க இருக்கற இந்த ஆறு கடையில சூப்பர் கடையா என் கடை [illegible]போயிடும். என்னா சொல்ற."

"நானும் வரட்டுமா."

"அடியே... நீ இங்க கடை பார்த்துப்பேங்கற தைரியத்துல [illegible] நான் போறேன்னு சொல்றேன். நான் என்னமோ டூர் போற மாதிரியில்ல நானும் வரட்டுமான்னா என்ன ஆகும். உன்னோட [illegible] ரூம் போடணும். நான் மட்டும் போகணும்னா கடைக் [illegible] மாடியிலேயே ஒரு ஓரமா படுத்துக்குவேன். அங்க அதுக்கெல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணி வச்சுருக்காங்க. லேடிஸோட [illegible] தங்க முடியாதே."

"சரி. போயிட்டு வாங்க."

போக ஒரு நாள், அங்க ரெண்டு நாள், வர ஒரு நாள் என்று சொல்லிப் போனவன் எட்டுநாள் கழித்து வந்திறங்கினான். [illegible] இரண்டு நாள் கழித்து பதினாறு பண்டல்கள் புடவை [illegible] இறங்கின. வந்த அன்று கடைப்பெண்களோடு சரக்கு [illegible] பிரித்துப் பார்த்தார்கள். சரக்குகள் நெஞ்சை அள்ளின. எனக்கு வேணும்... எனக்கு வேணும்... எனக்கு வேணும் என்று அகிலா ஆறு புடவைகளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள். ஆனாலும் அவள் ஆசைப்பட்ட புடவைகள் தரையில் ஏழு எட்டு இருந்தன.

“நாம ஆசைப்பட்டா அதுக்கு முடிவே கிடையாது அகிலா. எல்லாம் வியாபாரத்துக்குத்தான். ஜாக்கிரதை.” என்று செல்வராஜ் எச்சரித்தான்.

நீங்கள் இதுவரை பார்த்தேயிராத புத்தம்புது டிசைன்கள், மூகம்பிகை சில்க்ஸ் நேர்மையான புடவை வியாபாரம் என்று கொட்டை எழுத்தில் அச்சடிக்கப்பட்ட நோட்டீஸுகள் ஊரெங்கும் விநியோகிக்கப்பட்டன. அன்று மாலை புடவைக் கடையில் சரியான கூட்டம். அப்பா, அம்மா வேலையாள் எல்லோரும் கடை வாசலில் வந்து கூட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்தினார்கள். ஒரு புடவைக்காக இரண்டு பெண்கள் பட்பட்டென்று அடித்துக் கொண்டார்கள்.

அகிலாவின் தம்பி ஒரு உயரமான இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு சகலரையும் நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். புடவையைத் திருடியவளின் புடவையை பிடித்து இழுத்து அவள் எடுத்த புடவையை தூக்கி உள்ளே போட்டு அவள் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினான். எந்த நேரமும் ஒரு டென்ஷன் இருந்தது. ஒரு பரபரப்பு இருந்தது. அடிவயிற்றில் அமிலங்கள் சுழன்று சுழன்று எரிந்தன.

செல்வராஜ் களைப்பானான். அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை அடித்துப் போட்டது போல் தூங்கினான். கடைப்பெண்களில் ஒருத்தி என்னால் வேலை செய்ய முடியவில்லை. விட்டு விடுங்கள் என்று கெஞ்சினாள். அவளுக்கு கருப்பை தொந்தரவு. எனவே அவளுக்கு காசு செட்டில் பண்ணி அனுப்பினார்கள். வேறொரு பெண்ணை நியமித்தார்கள்.

இம்போர்ட்டட் ஸேரீஸ் என்று சிங்கப்பூர் போய் ஒரு கடைக்காரர் சரக்கு கொண்டு வந்து இறக்க, ஒரு நாள் கூட்டம் அங்கே போய்விட்டு அந்தப்புடவை நமக்கு உதவாது என்று பின்வாங்கி விட்டது. புடவைகள் மிக மெல்லியதாக இருந்தன. புடவை கட்டினாற்போலவே தெரியலை. வெறும் பாவாடையோட அலையறாப்போல இருக்கு. எனக்கென்னமோ மனசு ஒப்பல.

[illegible] உடம்புல படிஞ்சு ஒரு கனமா இருக்கணும். [illegible] இலையமேல போட்டிருந்தா போதுமா.

[illegible] மெல்லிய புடவை கண்ணைப் பிடுங்கிறதே என்று [illegible] நிராகரித்துவிட்டார்கள். அந்த புடவைக் கடைக்காரர் [illegible]ந்தார்.

[illegible] செய்ததுபோலவே பம்பாய்க்கு இன்னொரு [illegible] கடைக்காரர் போனார். ஆனால், அவருக்கு புடவை [illegible] தெரியவில்லை. அவர் கடையில் புடவை தேங்கியது.

[illegible] தடவை பம்பாய்க்கு அகிலாவோடு செல்வராஜ் [illegible] முதல்நாள் பம்பாய் சுற்றிக் காட்டினான். அஷ்ட[illegible] கோயிலுக்குப் போனான். சித்தி விநாயகரை சுற்றிவந்து [illegible] அழகாகவும், கம்பீரமாகவும், ஆங்கில அறிவோடு இருந்த அகிலாவை கடைக்காரர்கள் எழுந்து நின்று [illegible] பெகன்ஜி, பெகன்ஜி என்று விளித்தார்கள்.

“[illegible] ரிஜெக்டட் ஸாரீஸ் இருக்கு. ஃபிப்டி பர்சென்ட் [illegible] தரேன். அப்படியே செலக்ட் பண்ணி எடுத்துக் [illegible] உங்களால கண்டே பிடிக்க முடியாத தப்பு. இதை [illegible] குவாலிட்டின்னே விக்கலாம்”

[illegible] ஆள் சொல்ல, அந்த மாதிரிப் புடவைகளை அரைநாள் [illegible] உட்கார்ந்து நூறு எடுத்தாள். மூன்று புடவைகளை [illegible] மாலையே அறையில் நனைத்து பிழிந்து உலரப் [illegible]. உலர்ந்த பிறகு அயர்ன் செய்தாள். புடவை சுருங்க[illegible] அங்கங்கே இழைகள் விட்டிருப்பது தெரிந்தது. [illegible] குவாலிட்டி என்று நிச்சயம் விற்க முடியாது. அடிப்பார் [illegible] பெயர் கெட்டிவிடும். செகண்ட் குவாலிட்டி என்று [illegible] முப்பது சதவீத லாபத்தில் விற்கலாம்.

[illegible] காதோடு சொல்ல அவன் பேரம் பேசத் துவங்கினான்.

“இதுபோய் ஃபர்ஸ்ட் குவாலிட்டின்னு வித்தேன்னா என் [illegible] மரியாதையெல்லாம் போயிடும். பொய் வியாபாரம் [illegible] முடியாது. எனக்கு இந்த சரக்கு வேண்டாம்.”

அறுபது சதவீத டிஸ்கெண்ட் என்று சொல்லப்பட்டது. இன்னும் நூறு புடவைகள் எடுக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இருநூறு புடவைகளோடு நாள் முழுவதும் போராடி அகிலா வெளியே வந்தாள். அவள் சோர்ந்து போயிருப்பதை சகலரும் கவனித்தார்கள்.

"காசு சம்பாதிக்கணும்னா சும்மாவா."

அகிலா அயர்ந்து தூங்கினாள். பல்வேறு கடைகளுக்கு ஏறி இறங்கினாள். இந்த முறை சுடிதார்கள் நன்றாகப் போகுமென்று அவளுக்குப்பட்டது. அந்தச் சுடிதார்களில் விலை குறைக்கவே முடியாதென்று கடைக்காரர்கள் சொல்ல நூறு சுடிதார்கள் மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு, இன்னும் புடவைகள் பொறுக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

போன முறையைவிட ஒரு லட்ச ரூபாய் அதிகமாக செலவழிக்க வேண்டியிருந்தது.

"ஒண்ணு செய். நீயொரு நாலு மூட்டையோட ஊருக்கு போ. புது டிசைன் நாலு வருதாம் நான் நின்னு அது என்னான்னு பார்த்துகிட்டு வரேன். மில்லுலேர்ந்து விக்கிறாங்களாம். ரெண்டு டி.டி. ரெண்டே கால் லட்சரூபாய்க்கு வச்சிருக்கேன். அதைவச்சு எதுனா வாங்கிட்டு வரேன்." என்று சொல்லி செல்வராஜ் பின்தங்கினான். ரயிலில் ஏறிவிட்டான். ரயில் கிளம்பிய பத்தாவது நிமிடம் இந்தப் புடவைகள் யாருடையவை. இவை வியாபாரத்திற்குத்தானா எடுத்துப் போகப்படுகின்றன என்று ரயில்வே அதிகாரிகள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். வணிகவரி அதிகாரிகளும் அதில் இருந்தார்கள். எல்லோரும் இந்தியில் பேச அகிலா விழித்தாள். ஆங்கிலத்தில் பேச ஆரம்பித்தாள்.

"அங்கிரேசி நயி மாலும். இந்தி மே போலோ." என்று உரத்த குரலில் ஒரு வணிக அதிகாரி கத்தினான்.

"இந்தி நயி மாலும். அங்கிரேசி மே போலோ." என்று பதிலுக்கு அகிலா கத்தினாள்.

[illegible] யூ ஹிந்தி பிகைண்ட் பர்ஸ்" என்று அவளை [illegible] அடுத்த ஸ்டேஷனில் இறக்கி விடுவதாகச் [illegible] ஆனால், கூட இருந்த பயணிகள் அவர்களோடு [illegible] தனியாக ஒரு பெண்பிள்ளை போகிறாள் என்ன [illegible] என்று கேட்டார்கள். அவள் அவனோடு ஆங்கிலத் [illegible] அவள், தான் தனியாக வியாபாரம் செய்வதாக [illegible] துணையுமின்றி தானே போய் வந்ததாகவும் சொல்ல [illegible]

[illegible], அவனை கைகூப்பிக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

[illegible] கெட்ட பெண்மணி அல்ல. நல்லவள். மானம் [illegible]தையோடு இருப்பவள். தவறான எண்ணத்தோடு என்னி [illegible] வேண்டாம். மாறாக என்ன வரி வேண்டுமானாலும் [illegible]த்துக் கொள்ளலாம்." என்று சொல்ல அவன் சற்று நேரம் [illegible] பர்த்துவிட்டு எழுந்து போனான்.

[illegible]ற்கு வயிறு புரட்டியது. கண்கள் சொருகிக் [illegible] வந்தன. ஊருக்கு வந்து இறங்கியபோது கடும் ஜுரம் [illegible]

[illegible] என்பது லேசான விஷயம் இல்லை. மிக மிக [illegible] பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் [illegible] அகிலா அன்று புரிந்துகொண்டாள்.

[illegible]க்கு நுழைந்ததும் ஆடிட்டர் அவளை அழைத்தார். [illegible] சரக்கு வந்திருந்தா உடனே பிரிச்சு போடாதீங்க. [illegible]ப்பத்தி இன்கம்டாக்ஸ் ஆபீஸுக்கு கம்ப்ளெயிண்ட் [illegible]. நீங்க கணக்கு வழக்கே சரியா வைக்கற [illegible]னு மொட்டைக்கடுதாசி எழுதியிருக்காங்க."

"யாரு... யாரு எழுதியிருக்காங்க."

அகிலா கத்தினாள்.

"[illegible]ங்களோடு போட்டி வியாபாரம் பண்றவங்கதான்ப்பா. [illegible] வியாபாரிதான் கெடுப்பான். பொதுமக்கள்

கெடுக்கவே மாட்டாங்க. அதிகாரிகள் காசு வாங்கிட்டு போயிடு வாங்க. வியாபாரி அழியணும்னு நினைக்கறவங்க அதிகாரியோ, பொதுமக்களோ கிடையவே கிடையாது. இன்னொரு வியாபாரிதான் எண்ணுவான். வியாபாரி அழிஞ்சா அதிகாரிக்கு லாபமேயில்லை. பொது மக்களுக்கும் லாபமில்லை. ஆனா, இன்னொரு வியாபாரிக்கு லாபம். அதனாலதான் டப்புனு பண்ணாதீங்க. நாளைக்கு, நாளான்னிக்கு இன்கம்டாக்ஸ் ஆபீஸர் வருவாங்க. வந்தா எல்லா கணக்கையும் எடுத்து காமிங்க. அவங்களை நான் மரியாதையா கவனிச்சுக்கறேன்."

ஆடிட்டர் பூடகமாக சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

எல்லா கணக்கு வழக்கும் சரியாக இருக்க அந்த அதிகாரிகள் திகைத்தார்கள்.

“ஏன் இப்படி கன்னாபின்னான்னு உங்களைப்பத்தி ரிப் போர்ட் வருது.”

“பொறாமை ஸார்”

“நீங்க மட்டும் இருக்கீங்களே... உங்க வீட்டுக்காரர் எங்க."

“பாம்பேக்கு சரக்கு எடுக்க போயிருக்காரு ஸார்.”

“தனியா இந்தக் கடையை பார்த்துப்பீங்களா.”

“வேற வழி. பார்த்துதானே ஸார் ஆகணும்.”

“இந்த இன்கம்டாக்ஸ் கத்துகோங்க. இன்னும் கணக்குல சில இடங்கள் தவறு பண்றீங்க. பழைய விதமா மெயின்டெயின் பண்றீங்க. புதுசா எப்படி பண்றதுன்னு ஆடிட்டர்கிட்ட கேட்டுக் கோங்க. கம்ப்யூட்டர் கத்துக்கோங்களேம்மா.”

“கத்துக்கணும் ஸார்.”

“இப்படி ரிஜிஸ்டர் புரட்டி புரட்டி நீங்க பதில் சொல்றதுக்கு ஒரு பட்டன் தட்டினா போதும். அது கணக்கு சொல்லிகிட்டே இருக்கும்.”

“சரிங்க ஸார்.”

“நீங்களும் பொய் சொல்ல முடியாது. நாங்களும் உங்களை [illegible] கேட்க முடியாது. கணக்கு சரியா இருக்கும்மா. நாங்க [illegible]."

“[illegible] ஏதாவது புடவை எடுத்துகிட்டு போங்க ஸார் [illegible]."

அகிலா கேட்டாள்.

“[illegible] வேணாம். ஒரு பெண்மணி தனியா நின்னு [illegible] பண்றீங்க. புருஷனை பர்சேஸுக்கு அனுப்பறீங்க [illegible] கணக்கையும் சரியா மெயின்டெயின் பண்றீங்க. உங்க [illegible] [illegible] வாங்கணும் நல்லபடியா செய்யுங்க.”

அவர் வாழ்த்திவிட்டுப் போனார்.

அகிலாவுக்கு சந்தோஷம் பீறிட்டது. கொம்பு முளைத்தது [illegible] இருந்தது. உள்ளே ஒரு ஆனந்தம் தாண்டவமாடிற்று. [illegible] செய்து புருஷனுக்கு விவரம் சொல்ல அவன் [illegible].

“எனக்கொரு சந்தேகம் இருந்துகிட்டே இருந்தது அகிலா. [illegible] தாண்டிட்டோம். உனக்கு எப்படி நன்றி [illegible] தெரியலை.”

“[illegible]... ரெண்டே கால் லட்சரூபாய்க்கு டி.டி. கொடுத்து [illegible] லட்சரூபாய்க்கு சரக்கு எடுத்துகிட்டு வரப்போறேன். நீ [illegible] பார்த்தா அத்தினி புடவையும் உனக்குத்தான் [illegible] சொல்லுவ.”

இந்த முறையும் மூகாம்பிகை சில்க்ஸ் வாண வேடிக்கை [illegible]. கடையில் கட்டை கட்டி வரிசையாக ஒழுங்கு [illegible]. அரைமணி நேரத்திற்கு மேலே இருந்தால் [illegible] வெளியே என்று துரத்தினார்கள்.

“வெறுமனே பார்த்துகிட்டிருந்தா போறாது. புடவைய [illegible]. எடுங்கம்மா புடவை.”

தம்பி உயர நின்று எல்லோரையும் பார்த்து கத்தினான்.

இம்முறை ஷிஃபானும், பிரிண்ட்டட் சில்க்கும் இருந்தன நடிகைகள் படங்கள் பெரிதாக தெருவில் ஒட்டப்பட்டன. முழுவதும் மூகாம்பிகை சிலக்ஸ் என்று போட்டு ஸ்ரீதேவியின் னுடைய படம்போட்டு ஒரு பிரிண்ட்டட் சில்க் ஸேரி உடுத்தி யிருப்பது போல ஒரு போஸ்டர் கடையில் ஒட்டப்பட்டது அதற்கு நிறைய செலவாயிற்று. ஆனால், நல்ல மரியாதை இருந்தது. போஸ்டரை கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு பல பெண்கள் போனார்கள். அதே போஸ்டரை பையாக அச்சடிக்க அந்தப் பைகளும் காலியாயின. நான்கு படுக்கையறை கொண்ட பெரிய ஹாலுள்ள, சிறிய தோட்டமுள்ள ஒரு வீட்டை அகிலாவும், செல்வராஜும் பங்குதாரராக பொறுப்பேற்று வாங்கினார்கள். ஆறு லட்ச ரூபாய் கொடுத்தார்கள். பத்து லட்சரூபாய் கடன் என்றார்கள்.

"இந்தத் தடவை திருப்பதி வெங்கடாஜலபதியை போய் பார்த்துட்டு வருவோம். அவர் கொடுத்த காசுதான் இது."

செல்ரவாஜ் சொன்னான்.

"இல்லீங்க. மூகாம்பிகா சில்க்ஸ்னு வச்சுட்டு மூகாம்பி கைக்கு போகாத முடியுமா. முதல்ல மூகாம்பிகா போயிட்டு அப்புறம் வெங்கடாஜலபதி போவோம்."

"ராமேஸ்வரம் போயிட்டு வரணும்டா உனக்கு புள்ள பிறந்தா ராமேஸ்வரம் வரதா வேண்டிக்கிட்டிருந்தேன். அவ னுக்கு ராமநாதன்னு பேர் வச்சுருக்கோம். ஏண்டா அங்க போகாத இருக்கோமேடா. அதுக்கு போயிட்டு வரணும். புள்ள லொக்கு லொக்குனு இருமறான். டேய்... எனக்கு ஸ்ரீரங்கம் போகணும்போல இருக்குடா. கோவில்னா அது ஸ்ரீரங்கம்தான். வேறு எதுவும் இல்லை. ஒரு தடவை ஸ்ரீரங்கம் போய் பார்த் துட்டு வந்தா போதும். வீடு ரொம்ப சௌஜன்யமா சௌபாக்கி யமா இருக்கும்."

கோவில்ல கும்பாபிஷேகமாமே. அதுக்கு காசு புது துணிமணி கேட்கறாங்க. காசு கொடுக்கறதா... கொடுக்கறதா."

பட்டுப்புடவையும், சரிகை வேட்டியையும் முக்கியஸ் சால்வையும், துடைப்பதற்கு காடா துணியும் என்று விஷயங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

ஊரில் அவர்களுக்கு மரியாதை ஏறிற்று.

மாலையும், கழுத்துமாய் அகிலாவும், செல்வராஜும் அரு நின்ற கோவில் கும்பாபிஷேகத்தில் எடுக்கப்பட்ட அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தன. எட்டடிக்கு மூன்று ஒரு படம் வரைந்து அதற்கு சட்டம் போட்டு கொண்டு ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டான்.

தண்ணீராய் பல்வேறு விஷயங்களில் பல்வேறு செலவாயிற்று.

"இதுக்குப்போய் ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் அவசியம் தானா."

பார்த்து அகிலாவுக்கு தோன்றியது. ஆனால் இப்படி போஸ் கொடுத்தால் கூட வராது. எடுக்க முடியாது.

கோவில் பின்னணி. சுற்றிலும் அர்ச்சகர்கள் பெரிய ஐயர் பூரணகலசம் நீட்ட, புருஷனும் மனைவியும் பூரணகலசத்தை தொட்டுக்கொண்டு நடக்க முற்படு அகிலாவின் முகத்தில் சந்தோஷமான சந்தோஷம். கம்பீரமாக இளவரசன் போல் காட்சியளித்தான்.

சில்க்னு அந்தக் கடைக்கு போனா துட்டு கொடுப்பாங்க. கொடுப்பாங்க. வேட்டி கொடுப்பாங்க என்கிறது போல பலபேர் வந்து நின்றார்கள்.

எல்லாருக்கும் கொடுக்க முடியாதுங்க எங்களுக்குன்னு மூணு கோயில் வச்சுருக்கேன். அதான் கொடுக்க ஆளாளுக்கு கேட்டீங்கன்னா எல்லா கோயிலுக்கும்

பண்றதுக்கு நாங்க என்ன பரம்பரை பணக்காரங்களா. இப்பத் தான் கண்ணை திறந்து பார்க்கறோம்"

கோயில் ஆட்கள் வந்து போவதைப் பார்த்து சாமியார்கள் வந்தார்கள். மடாதிபதிகள் தூது அனுப்பினார்கள்.

ஒரு அரசியல்வாதி திருமணம் என்று மனைவியின் பத்திரிகை அனுப்பிவிட்டு ஒரு லட்சரூபாய்க்கு புடவை எடுக்க போறோம் என்று சொல்ல அவன் காசு பற்றி விசாரித்தான். "மெல்ல தரோமே என்று சொல்ல அது சிரமம்மா. நான் யாருக்கும் கடன் கொடுக்கறதில்லை."

"பொண்ணுக்கு கல்யாணங்க."

"என்னாங்க பண்றது. நான் கூடதான் பொண்ணு வச்சிருக்கேன். உங்களுக்கு கடன் கொடுத்தா என் கதி என்னாகும்."

"ராமராஜன் கடையில கடன் கொடுக்கறதா சொன்னாங்க எனக்கு இங்கதான் வேணும்னு வந்திருக்கேன்"

"இல்லைம்மா. அங்கேயே வாங்கிக்கோங்க. பொண்ணு வச்சிருக்கீங்க. கடன் ;வாங்கிதான் பண்ண முடியும். நான் தரதாயில்லை."

"அம்பது ரூபாய்க்கு எடுத்துக்கறோம்."

"அஞ்சு ரூபாகூட கடன் தரமாட்டோம்மா. காசுக்கு வாங்கிக் கறதா இருந்தா எத்தினி வேணா வாங்கிக்கோங்க. சல்லிசா நல்ல பர்சென்டேஜ் தள்ளுபடி பண்ணித்தரேன்."

அவர்கள் கோபமாக எழுந்து போனார்கள்.

அகிலா கவலையானாள்.

"வேற வழியில்லை. இப்படியொரு வியாபாரம் தேவையே இல்லை."

செல்வராஜ் திட்டவட்டமாக மறுத்துவிட்டான்.

மறுவாரம் ஒரு சாமியார் வந்தார்.

[illegible] நல்லது. கொடுக்காட்டி கெடுதல் வரும். [illegible] மரியாதையா கொடுத்துடு" என்று கட்டளையிட்டார்.

"எழுந்து போடா. போடா எழுந்து."

சாமியாரின் அக்குளில் கையைவைத்து தூக்கினான். [illegible] வெளியே இழுத்துக் கொண்டு வந்தான். கதவு [illegible] வெளியே தள்ளினான். தெரு முழுவதும் வேடிக்கை [illegible]

"[illegible] கடைக்குள்ள உட்கார்ந்து கெடுதல் வரும்னு சொல் [illegible] அங்க வியாபாரம் பண்ணணும் நினைக்கறியே உருப் [illegible] நீ. விளங்குவியா நீ. கடவுள்னு ஒருத்தன் இருந் [illegible] இன்னும் மூணு நாள்ல உன் வாழ்க்கை நாசமா [illegible] போ... போ வெளிய."

தெரு முழுவதும் அவன் உரத்துப் பேசுவதைக் கேட்டது.

மூன்றாம் நாளே அந்த சந்நியாசி ஒரு பெண்ணை கெடுக்க [illegible] போலீஸில் சிக்கி ஊரில் அடிபட்டான் பலபேர் [illegible] பாராட்டினார்கள். ஆனால், அகிலாவுக்கு உள்ளே [illegible] விஷயங்கள் பற்றி ஒரு பயம் இருந்து கொண்டே [illegible] அதற்கு பிறகு பையனுக்கு ஜலதோஷம், ஜுரம் [illegible] வந்ததும் கொஞ்சம் பயந்து போனாள்.

"ஒண்ணுமில்லை... திருஷ்டி.. மாலையும், கழுத்துமா [illegible] மாலைச்சுத்தி ஊர்வலம் போறீங்களே... போடறவன் தான் [illegible] சொன்னா உங்களுக்கு அவிழ்த்து கீழ வைக்கத் தெரியாதா. [illegible] அப்படித்தான் சொல்லுவாங்க. மாலை போட்டுக்கோ. [illegible] போட்டுக்கோன்னு. உன்கிட்டகூட நூறு ரூபா வாங்கற [illegible] சொல்லுவான் போட்டுகிட்டு சுத்திகிட்டு வரதா. [illegible] யோசிக்க வேணாம்."

அகிலாவின் அம்மா உரத்துக் கத்தினாள். அது தவறோ என்று அகிலாவுக்குப் பட்டது.

"அவன் தண்ணியில விளையாடறான். தண்ணியில விளை யாடினா ஜலதோஷம் பிடிக்கும். ஐஸ்வாட்டர் எடுத்து குடிச்சிட றான். அக்கா குடிக்கற கோக்ககோலாவ பாதி வாங்கி குடிக் கறான். ஜலதோஷம் பிடிக்காத என்ன பண்ணும். ஜலதோஷம் ஜாஸ்தியாயி போச்சு. சரியா கவனிக்கலை. விட்டுட்ட [illegible] வந்துடுச்சி. அவ்ளோதானே. இதுக்கு ஏன் இது தப்பு, அது தப்புன்னு புலம்பற."

"சாமி குத்தம் வரக்கூடாதுங்க."

"ஒரு குத்தமும் வராது. கடுமையா உழைக்கறோம் சம்பாதிக் கறோம். அவ்ளோதானே. இதுல சாமி குத்தம் எங்கேயிருந்து வருது."

"நாம எப்போவும்தான் கடுமையா உழைச்சோம். எல்லா நேரமும் காசு வந்துதா. இப்போ ஒரு ரெண்டு மூணு வருஷமா தபதபன்னு காசு வருதுன்னா அது நல்ல நேரம்தானே. உழைப்பு மட்டுமில்லை. ஏதோ அதிர்ஷ்டமும் வேணும்னு தோணுது."

உரத்த குரலில் அகிலா சொல்ல சற்று நேரம் யோசித்து விட்டு "ஆமாம்." என்று புருஷன் சொன்னான்.

"அந்த அதிர்ஷ்டம்கறகதைத்தான் நான் வரம்னு சொல்றேன். ஒட்டு மொத்தமா வீட்ல எல்லோரும் கிளம்பி மூகாம்பிகை கோவிலுக்கும், திருப்பதி வெங்கடாஜலபதிக்கும், ராமேஸ்வரத் துக்கும் போயிட்டு வந்தோம். அந்த சந்தோஷம், அந்த நிறைவு நம்மள உற்சாகமூட்டுது. அது மட்டுமில்ல. அப்படி போயிட்டு வந்ததினுடைய பலன் நல்லா வியாபாரம் ஆகுது."

ஆனால், சரியாகத் தெரியவில்லை.கடவுள் கிருபையால் உழைப்பா. உழைப்பால் கடவுள் கிருபையா பத்து வருட மில்லாத கடவுள் நம்பிக்கையா இப்போது வந்துவிட்டது. பத்து வருடமில்லாத உழைப்பா இப்போது வந்துவிட்டது.

பம்பாயில் புடவை வியாபாரம் செய்யும் சேட்டுகளால் மில் அதிபர்கள் அறிமுகமானார்கள்.

[illegible] சதுர்த்திலேர்ந்து வேலை ஆரம்பமாகும். ஒரு [illegible] சதுர்த்திக்கு வாப்பா. நம்ம மில்லுல பிரமாதமா [illegible] ஏற்றுவோம்."

[illegible] மில் ஓனர் அழைக்க புருஷனும் மனைவியும் போய் [illegible] அந்த மில்லின் குவாரட்டர்ஸிலேயே தங்கினார்கள். [illegible] மில்களுக்கு போய் வந்தார்கள். மில்லில் [illegible] 'கஜானனம் பூதகணபதி சேவிதம்...' என்று [illegible] பாடினாள்.

[illegible] ரசித்தது.

[illegible] ஓனரின் மகள், அகிலாவிற்கு சாமந்திமாலை [illegible] சால்வை போர்த்தினாள்.

[illegible] சாப்பிட்டுவிட்டு மறுநாள் வியாபாரம் பேசினார் [illegible]

[illegible] துணி இருக்கு. பன்னெண்டு வருஷம் முன்னாடி [illegible] துணி ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. ஆயிரம் மீட்டரா நாலு [illegible] அனுப்பறேன். போக்குவரத்து செலவு என்னோடது. கடை [illegible] கொண்டு வந்து டெலிவரி கொடுக்கறேன். வித்து [illegible] சொல்லு."

[illegible] வாங்கிப்பாங்க."

[illegible] இருக்கறவங்க ஸ்க்ரீன் ஆர்டர் பண்றாங்க. [illegible] ஆர்டர் வருது. அவங்களுக்கு அங்க துணி தேவை. [illegible] நான்தான் செய்யறேன்னு தெரியலை. என்னை [illegible] பண்ண முடியலை. வெறுமனே புரோக்கர்ஸ் [illegible] போறாங்க. புரோக்கரை நம்பி இங்க வியாபாரம் [illegible] முடியாது. என்னால கரூர்ல பிராஞ்ச் ஒப்பன் பண்ண [illegible] நீ ஆரம்பி. ஸ்டாக் உங்கிட்ட இருக்கட்டும். இந்தா [illegible] பேல். பத்து கலர். இதுல எந்த கலர் வேணும்னா [illegible] நாள்ல பண்ணிக்கொடுப்பேன்னு சொல்லு. ஒரு [illegible] பதிமூணு ரூபா. இது என்னுடைய விலை. பொய் [illegible] சொல்றேன். இதுலயே எனக்கு மூணு ரூபா நிக்குது.

நீ பதினாறு. இருவது ரூபாய் வரைக்கும் விக்கலாம். [illegible] விக்கலாம். எக்ஸ்போர்ட் ஆர்டர் வந்துடுச்சுன்னா [illegible] துணிக்கு பறப்பாங்க.

"சரி. அனுப்புங்க. வெறுமனே ஒரு வியாபாரம் பண்றது [illegible] என் பில்லை என் பேங்க்ல கொடுத்துடுங்க. நான் பேங்க்ல [illegible] வாங்கிக்கறேன்."

"விக்கலைன்னா."

"நீங்கதான் திருப்பி எடுக்கணும்."

"சரி எடுத்துக்கறேன்."

"அக்ரிமெண்ட் போட்டுடலாமா"

"தேவையில்லை நான் உன்னை நம்பறேன்."

நாலாயிரம் மீட்டர் வந்து இறங்கியதும், தன்னுடைய [illegible] பேங்க்குக்கு அனுப்ப பேங்க் ஆறாம்நாளே அவனுக்கு [illegible] அனுப்பியது. அவன் சந்தோஷமானான். செல்வராஜி[illegible] கேட்காமலேயே இன்னும் நாலாயிரம் மீட்டரை அனுப்பி[illegible] செல்வராஜ் போன் செய்து தடுக்கென்று அனுப்பா[illegible] இன்னொரு உத்ரவாதமும், உன்னிடமிருந்து தேவை [illegible] உரத்த குரலில் சொல்ல என்ன என்று அந்த பனியா கேட்[illegible]

"என்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் க்ரேப் நீ விறக்க[illegible] இங்கே ஒரு மார்க்கெட் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கி[illegible] என்று சொல்ல பனியா சத்தியம் என்று சொன்னான்.

புரோக்கர்களிடமா இந்தத் துணியை காட்டுவது [illegible] யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது கரூர் பக்கம் சுற்றி[illegible] வரலம் என்று அகிலா யோசனை சொன்னாள்.

என் துணி உங்களுக்கு வேண்டியிருக்குமென்று ஒவ்வொ[illegible] திரைச்சீலை தயாரிப்பாளராய் அணுக்கிக் கேட்டபோது, [illegible] ராமன் என்கிற ஒரே ஒருவர் மட்டும் க்ரேப் வேண்டும் [illegible] சொல்ல, அவருக்கு ஸாம்ப்பிள் காண்பிக்க. பதி[illegible] ரூபாய்க்கு மீட்டர் வேண்டுமென்று கேட்க இவர்கள் [illegible]

[illegible] வந்துவிட்டார்கள். எவ்வளவு தருவீர்கள் என்று [illegible] இருபது ரூபாய் என்று சொன்னார்கள்.

[illegible] கலரை உடனடியாக சப்ளை செய்வோம் என்று [illegible] அவர்கள் பதினெட்டு ரூபாய்க்கு இறங்கி வரச் [illegible] இவர்களும் ஒத்துக்கொண்டார்கள்.

[illegible] கொண்டுபோய் டெலிவரி செய்தார்கள். மொத்த [illegible] பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு சேதுராமன் காசு கொடுத் [illegible] நாளைக்குள் மீண்டும் இன்னொரு சரக்கு வந்தது. [illegible] இன்னும் இரண்டாயிரம் அவருக்குத் தேவைப் [illegible] அதையும் அவருக்கு கொடுத்து சம்பாதித்தார்கள்.

[illegible] திரைச்சீலை ஆர்டர் கரூரில் இன்னும் இரண்டு மூன்று [illegible] வந்திருக்கும் போல.

[illegible] உறைக்கும் குஷன் உறைக்கும் இந்த க்ரேப் [illegible] என்று சொல்ல, அந்த க்ரேப்பின் விலை இருபத்தி [illegible] இருபத்து மூன்றாய் மார்க்கெட்டில் உயர்ந்தது. [illegible] இருபத்தியோரு ரூபாய்க்கும். வெளி மார்க் [illegible] இருபத்து மூன்று ரூபாயாக்கும் க்ரேப் விற்றார்கள். [illegible] சில்க்ஸ் ஹோல் ஸேல்ஸ் டிவிஷன் என்று தனியாக [illegible] அடித்தார்கள். தனி கணக்கு எழுதினார்கள்.

[illegible] காண்ட்ராக்ட் பலமாயிற்று. புத்தம்புது டிசைன்கள் [illegible] இறங்கின. இந்த தீபாவளியும் இன்னும் வாண வேடிக்கை [illegible] இருந்தது. பொங்கல் அதைவிட உயரத்தில் கொடிபறக்க [illegible] கடையை விரிவுபடுத்தினார்கள். அழகுபடுத்தினார் [illegible] பேக்கில் மூகாம்பிகை உருவம் ஒன்பது அங்குல [illegible] செய்யச் சொன்னார்கள். இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு [illegible] வாங்கியவர்களுக்கெல்லாம் மூகாம்பிகை பொம்மை [illegible] மிக அழகாக மிக லட்சணமாக நாற்பது ரூபாய் [illegible] பொம்மைக்காக போட்டி போட்டுக் [illegible] ஜனங்கள் புடவை வாங்கினார்கள். இதற்காகவே [illegible] சாய்ந்தது. பஞ்சலோகச் சிலை செய்கிறேன் என்று

சுவாமிமலையிலிருந்து ஒருவன் வர, அவனிடம் நூறு சிலை ஊற்றச் சொல்லி ஆர்டர் செய்தார்கள். அங்கு நூறு சிலையும் வைத்து ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மகத்தான ஹோமத்தோடு கடையில் பூஜைசெய்தார்கள். இப்படி மூகாம்பிகைக்காக ஹோமம் நடக்கும் என்பதை விளம்பரப்படுத்தினார்கள்.

கடை மூடிய பிறகு இரவு நேரம் ஹோமம் ஆரம்பித்தது. சண்டி மந்திரம் சொல்லி ஹோமம் நடந்து, பன்னிரெண்டு மணிக்கு எல்லோருக்கும் விதம்விதமான அன்னங்கள் பிரசாதம் கொடுத்தார்கள். பத்தாயிரம் ரூபாய் சரக்கு வாங்குகிறவர்களுக்கு பஞ்சலோக மூகாம்பிகை சிலை என்று சொன்னார்கள். மறுநாள் அதுவும் பரபரவென்று விற்றது.

பக்கத்து கடையான ராமநாதன் கடையில் பிள்ளையார்பட்டி விக்ரஹம் செய்வதாக செய்தி வந்தது. ஆனால், அது அதிகம் போகவில்லை. பிள்ளையார்பட்டி விக்ரஹம் கருப்பில் செய்துவிட்டான். கருப்பில் இருக்கிற விக்ரஹம் அவ்வளவு களையாய் இல்லை. சின்னதாய் ஒரு பயத்தைக் கொடுத்தது.

"நீங்க செலவு பண்ண அதே துட்டைதான் அந்தாளும் செலவு பண்ணாரு. பொக்குனு அந்த பொம்மைங்க எல்லாம் நின்னுடுச்சி. முருகர் பொம்மை பண்றேன்னாரு. தம்பி முருகர்னா ரெண்டு பொண்டாட்டியோட பண்ணணும். பொம்பளைங்களுக்கு அவ்ளோ பிடிக்காது. இதை யார் போய் சொல்றது."

அடுத்தபடியாய் முருகர் பொம்மை செய்யும் அடி வாங்கினார்.

க்ரேப் தாண்டி கோரா சில்க் என்ற புதுவித நூலில் புதுப்புது டிசைன்களில் புடவை வர அதே கம்பெனி தயாரிக்க அதையும் அள்ளிக்கொண்டு வந்து செல்வராஜ் போட எந்த தீபாவளியும் எந்தப் பண்டிகையும் இல்லாமல் கோரா சில்க் நன்கு போயிற்று.

அந்த மில் அதிபர் வீட்டில் திருமணம் வந்தது.

"நிச்சயம் ஆம்படையான் பொண்டாட்டி வந்துடணும். [illegible] குழந்தையும் கூட்டிகிட்டு வரணும்." என்று சொல்ல [illegible] முகம் சொறிந்தான்.

"என்ன... என்னாச்சு."

"அந்த வியாபாரத்தை போட்டுட்டு எப்படி வரமுடியும்."

"ஏன்... ஒரு நாள் செலவு பண்ண முடியாதா உன்னால."

"ஒருநாள் எப்படிப் போறும். போக ஒரு நாள். வர ஒரு நாள்."

"அசே... உன்னை யாரு டிரெய்ன்ல வரச்சொன்னா. நான் ப்ளேன் டிக்கெட் பண்ணித்தரேன்."

அவர் விமான டிக்கெட் பதிவு செய்து டிக்கெட்டை ஏஜண்ட் மூலம் அனுப்பினார்.

[illegible] குதூகலித்தது. மகள் தட்டாமாலை சுற்றினாள்.

"டேய்... என்னையும் ஒருநாள் கூட்டிகிட்டு போடா."

தம்பியைப் பார்த்து அக்கா கெஞ்ச, "நிச்சயம் கூட்டிகிட்டு போறேன். இந்த ட்ரிப்பே போயிட்டு வந்துடலாம்.

அக்காவும், மனைவியும், குழந்தையும் விமானப் பயணத்தை அற்புதமாக அனுபவித்தார்கள்.

[illegible] நேர விமானப்பயணம். பெங்களூர், மைசூர் எல்லாம் தெரிந்தன. மரங்களும், மலைகளும் கண்சிமிட்டும் நேரத்தில் மறைந்தன. அடிக்கடி விமானப்பயணம் செய்தவள்போல அகிலா சௌகரியமாக சாய்ந்து கொண்டாள். புருஷனையும் அப்படிச் சாய்ந்து கொள்ளச் சொன்னாள்.

"ரொம்ப கூச்சல் போடாதீங்க. சிரிக்கப் போறாங்க." என்றான். ஆனால் அவனும் கூச்சல் போட்டான்.

"அப்பா... லைஃப்ல ஒரு பிரமாதமான வேலை முடிஞ்சுது" என்று கீழிறங்கும்போது குதூகலத்துடன் புருஷனை அகிலா தட்டிக் கொண்டாள்.

"எல்லாம் உன்னாலதான்." என்று அவன், அவன் முதுகை தடவிக் கொடுத்தாள்.

"இல்லை கண்ணு. உன்னாலதான்."

புருஷன் அவள் விரல்களை பின்னிக்கொண்டான். குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டான்.

ராஜோவுபசாரம் திருமண வீட்டில் நடந்தது.

'நாங்க சேட். ஜெயின். இருந்தாலும் வெங்கடாஜலபதின்னா எங்க எல்லாருக்கும்பிடிக்கும். அமெரிக்கன் டைமண்ட் வச்ச வெங்கடாஜலபதி வாங்கிட்டு போங்க."

அந்த திருமணத்தில் செல்வராஜையும் அகிலாவையும் சுட்டிகாட்டி இரண்டு மூன்று வியாபாரிகள் பேசிக் கொண்டார்கள். வந்து வணக்கம் சொன்னார்கள். எங்க இருக்கீங்க என்று விலாசம் கேட்டார்கள். விசிட்டிங் கார்டு வாங்கிக் கொண்டார்கள். தங்கள் கார்டை கொடுத்தார்கள். கடைக்கு வாங்க என்று சொன்னார்கள். கொச்சையாய் தமிழ் பேசினார்கள்.

"பூனம் ஸாரீஸ் அப்படின்னு ஒண்ணு ஆரம்பிச்சுருக்கோம் வந்து பாருங்களேன்."

அழைத்துக் கொண்டுபோய் காட்டினார்கள். மறுநாள் விமானம் ஏறும்வரை கூடவே இருந்தார்கள். அதிகம் ஒட்டுகிறார்களே ஏன் என்று செல்வராஜ் கவலைப்பட்டான். அகிலாவிற்கு அப்படி கவலைப்படக்கூட தெரியவில்லை. அவள் பம்பாயின் பரபரப்பு அனுபவத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தாள். மறுவாரமே அவர்கள், இவர்கள் கடைக்கு வந்தார்கள். கடையைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். இவர்கள் கடைபோல மற்ற கடைக்கும் ஏறி இறங்கினார்கள். ஒரு மாதம் கழித்து அதே ஊரில் ஒரு கடை திறந்தார்கள்.

கடையில் அலமாரி இல்லை. வெறும் டேபிள் சேர் மட்டும் போடப்பட்டிருந்தது. முழுவதும் குளிரூட்டப்பட்டிருந்தது. சுற்றி பத்துப்பன்னிரெண்டு நாற்காலிகள் இருந்தன. எந்த

[illegible] நடந்தாமல் வெறுமே கடை திறந்து வைத்து இருக்கிறார்கள்.

[illegible] பண்ணப் போறீங்க என்று கேட்டபோது க்ரேப் [illegible] என்று சொன்னார்கள். நான்தான் செய்கிறேனே நீங்கள் எதற்கு என்று கேட்க நீ மட்டும்தான் செய்ய வேண்டுமா. நாங்கள் செய்யக்கூடாதா என்று பதிலுக்குக் கேட்டார்கள்.

செல்வராஜ் நொந்து போனான். பல பனியாக்களிடம் இதைப்பற்றி முறையிட்டான். ஆனால், எல்லோரும் விசாரிப்பதாக சொன்னார்களே தவிர, யாரும் எந்தவிதமான நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. மாறாக பம்பாய் பார்ட்டி, பம்பாய் பார்ட்டியை உற்சாகப்படுத்தியது.

செல்வராஜ் ஒரு அபாய அறிவிப்பை உணர்ந்தான்.

"பிரமாதமா ஒரு பில்டிங் கட்டிக்கிட்டிருக்காங்க தெரியுமா."

திடீரென்று ஒரு தச்சுத் தொழிலாளி சொன்னான்.

"எங்க?"

"மெயின்ரோட்ல."

"ஒண்ணும் தெரியலை."

"மாடியில கட்றாங்க. கீழ மளிகைக்கடை மேல ரெடிமேட் [illegible] குழந்தைகளுக்கு."

"அப்புறம்."

"பட்டு ஸாரி. அதுக்கப்புறம் பாம்பே ஸாரீஸ் அதுக்கும் மேல சுடிதார் ரகம். அதுக்கப்பால ஷர்ட்டிங் சூட்டிக் ரெடிமேட். அதுக்கும்மேல கோடவுன். பிரமாதமா இருக்கு. பில்டிங் இழைச்சு இழைச்சு கட்டறான். கிட்டதட்ட ஒருகோடி, ஒன்றரை கோடி அதுலயே போட்டிருப்பான் போல இருக்கு. எல்லாமும் கண்ணாடி தடுப்புதான். கோடவுனுக்கு மேல அதுக்கு தனியா ஒரு லிஃப்ட். ஜனங்க போறதுக்கு வாசல்ல நின்னு தெருவுல இருக்கறவங்க லிஃப்ட்ல போறவங்களைப் பார்க்கலாம். லிஃப்ட்ல போறவங்க தெருவுல போறவங்களைப்

பார்க்கலாம். கண்ணாடி கூண்டுமாதிரி இருக்கு. அழகா [illegible]
போகுது."

பேண்ட் வாத்தியத்தோடு, கிராமத்துப்புறத்து ஒயிலாட்டம், கரகாட்டத்தோடு ஒரு ஊர்வலம் போயிற்று. ஜனங்கள் என்ன வென்று வேடிக்கைப் பார்க்க, வேனில் இருந்தவர்கள் நவரத்தின என்கிற புதிய கடைக்கு வரும்படி விளம்பரப்பலகை காட்டினார் கள். எல்லோருக்கும் கலர் கலராய் விளம்பரப் புத்தகம் கொடுத் தார்கள். கடையின் சிறப்புகள் பற்றி நான்கு பக்க புத்தகம் விதம்விதமாக வெளியிட்டிருந்தது. இந்த நடிகை வருகிறார் அந்த நடிகை வருகிறார் என்று ஊரில் பரபரப்பாக பேசப் பட்டது.

கடை திறப்பன்று வருவோர் அத்தனை பேருக்கும் டீயும் சமோசாவும் தரப்பட்டன. கடைதிறப்பு முதல்நாள் காலை தேங்காயும், பத்திரிகையும் கொண்டுவந்து அந்த பணியாளர் அவன் முன் வைத்தார்கள். வந்து ஆசீர்வாதம் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். சரி என்று ஒரே வார்த்தையில் செல்வராஜ் சொன்னான்.

அகிலா சோர்வடைந்தாள்.

அகிலா மட்டும் கடையை சுற்றிப் பார்த்து வந்து செல்வராஜ் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். எதுவும் பேசவில்லை.

"என்ன பெரிய கடையா."

"பிரம்மாண்டமான கடை. இவ்ளோ முதல் போடறாங்களே எப்படி வியாபாரம் ஆரும்னுதான் எனக்குத் தெரியலை. நம்ம கடையையே கவனமா ஓட்ட வேண்டியிருக்கு நாப்பது பேர் வேலை செய்யறாங்க அத்தனை பேருக்கும் சம்பளம் கொடுத்து இத்தனை வியாபாரமா இந்த ஊர்ல முடியுமா. நம்மூர்ல இருக்கற ஏழு கடை வியாபாரமும் அதைத்தாண்டியும் வியாபாரம் நடந்தாதான் அந்த கடை நிக்க முடியும்."

"எப்படி நிக்கும். ஏழு கடை வியாபாரத்தையும் அவங்க சுருட்டிருவாங்களா."

[illegible] டினார்கள். ஏழு கடை வியாபாரத்தையும் ஒரே கடை [illegible] கொண்டது. பந்தில் மூடியது போல் ஆயிற்று. ஊர் [illegible] வெளியாய் தெரிந்தது. கடைப் பெண்கள் [illegible] வழிந்தார்கள். கடன் வாங்கியவர்கள் கொடுப்பதற்கு [illegible] வந்தார்கள். ஏதாவது புடவை பாருங்கம்மா என்று [illegible] பார்க்க மாட்டேன் என்பது போல் மறுத்துவிட்டுப் [illegible]

[illegible] ரூபாய்க்கு டீ ஷர்ட் விக்கறாங்க. நூறு ரூபாய்க்கு [illegible] விக்கறாங்க. என்ன நல்லாயிருக்கு. ஜீன்ஸ் பேண்ட் [illegible] ரூபாதான். நாலு சட்டை ஒரு ஜீன்ஸ் பேண்ட் [illegible] போதும். கையில இருநூறு ரூபா மிஞ்சும். நூறு [illegible] நூறு ரூபாய்க்கு பட்டாசு. தீபாவளி ஓவர் ஒரே [illegible] போட்டு மாத்தி மாத்தி சட்டை போட்டா நாலு செட் [illegible] மாதிரி நமக்கே நிறைவா இருக்கு. அவங்க கட்டிங்கே [illegible] எல்லாம் பாம்பே கட்டிங், மொத்த டிசைனும் புதுசா [illegible] புடவையெல்லாம் ரொம்ப நல்லாயிருக்குடி இதே [illegible] மூகாம்பிகையில நானூறு ரூபா சொன்னாங்க. இவன் [illegible] அறுவது ரூபாய்க்கு தரான். மூகாம்பிகையில கேட்டா [illegible] குவாலிட்டிங்கறான்.

[illegible] எப்படி சொல்ல மட்டக் குவாலிட்டி என்றுதான் [illegible] வேண்டும். ஆனால், அதே குவாலிட்டிதான் இருநூறு [illegible] புடவை வாங்கி நானூறு ரூபாய்க்கு விற்றதுதான் [illegible] ஆனால், அவன் வாங்கும்போதே சொந்தக்காரரான [illegible] மில் ஓனரிடம் இருநூறு ரூபாய்க்கு இரநூற்று [illegible] விற்கிறான். குறைச்சலான லாபம். நிறைய விற் [illegible] என்று புதிய கீதம் பாடுகிறான்.

[illegible] துணிதான் கடைசியில போய் பார்த்தா காஞ்சிபுரம் [illegible] சீப்."

[illegible] ஜரிகை இல்லைம்மா. ரேயான்ல கோல்டு கலர் [illegible] இருக்கான். அவ்ளோதான். அது ஜரிகையே இல்லை."

“எங்களுக்கு என்னாத்துக்கு ஜரிகை.”

“நல்ல ஜரிகை பார்டரை கிழிச்சு கொடுத்தீங்கன்னா [illegible] வெள்ளியாக்கலாம்.”

“எங்களுக்கு வெள்ளியும் ஆக்க வேணாம். தங்கமும் [illegible] வேணாம். உடுத்தறதுக்கு நல்ல புடவை இருக்கான்னு [illegible] டாக்க ஜரிகையில வெள்ளி இருக்கா தங்கம் இருக்கான்[illegible] லாமா நாங்க பார்க்கறோம். எங்களுக்கு அதெல்லாம் [illegible] யில்லை. அந்தமாதிரி காரியங்களெல்லாம் நாங்க [illegible] மாட்டோம். புடவை உடுத்தினா பழசு ஆயிப்போச்சுன்னா [illegible] வேலைக்காரிக்கு கொடுப்போமே தவிர, அதைக் கிழிச்சு [illegible] கையை விக்க முடியுமா. அதுக்கா நேரம் இருக்கு எங்களு[illegible] போலிதான். ஆனா, அதானே நல்லாயிருக்கு உடம்பு [illegible] ஜரிகை ஆறாயிரம் ரூபாய்க்கு தராங்க. பட்டா [illegible] பன்னெண்டாயிரும் ரூபான்னா.”

“இது நல்ல ஜரிகைம்மா.”

“எங்களுக்கு வேணாம்.”

பெண்கள் உரத்த குரலில் கத்தினார்கள்.

குறிப்பாய் குழந்தைகளுடைய ரகங்கள் அற்புத[illegible] இருந்தன. தன் குழந்தைக்காக அங்கிருந்தே அகிலா துணி[illegible] வாங்கி வந்தாள். அதற்கு காசு வாங்க மாட்டேன். என்று [illegible] மறுக்க வற்புறுத்தி காசை கொடுத்துவிட்டு வந்தாள். [illegible] துணி பெரிதாக இருந்தது. அற்புதமாக இருந்தது.

இனி, இந்த ஊரில் வியாபாரம் செய்ய முடியுமா.

பயமா இருந்தது.

அடுத்த ஆறு மாதங்கள் மொத்தம் எழுபத்தெட்டு ரசீது[illegible] தான் போடப்பட்டன. ஒரு நாளைக்கு நூற்றி எண்பது [illegible] தொன்னூறு ரசீது போட்ட இடத்தில் ஆறு மாதத்திற்கு எழு[illegible] தேழுதான் என்றால் வயிறு கலங்கியது. சில்லரை வியாபா[illegible]

[illegible] வியாபாரம், வெகு மொத்த வியாபாரம் சகலமும் [illegible] வாரிக் கொண்டார்கள்.

[illegible] சொல்லட்டுமா. யார் உங்களை கல்யாணத் [illegible] டானோ, அவன்தான் இந்த வேலையைச் செய் [illegible] அப்படித்தான் செய்வாங்க. அதில் ஒரு தப்பும் [illegible] ஒரு இடத்துல நல்லா வியாபாரம் ஆவுதுன்னு நீ [illegible] கொடுத்த இல்ல. அந்த இடத்துக்கு அவனே வந்து [illegible] செய்வான். மும்முரமா வியாபாரம் செய்தா பத்து [illegible] அவனே உட்கார்ந்து வியாபாரம் செய்தா நாப்பது [illegible] என்ன பண்ணியிருக்கான் மாப்பிள்ளையையும் [illegible]யும் நம்ம ஊருக்கு அனுப்பிட்டான். அவன் தனிக் [illegible] போன மாதிரியும் ஆச்சு. தனியா வியாபாரம் [illegible] மாதிரியும் ஆச்சு. நீ ஒவ்வொரு ரூபா காசும் வட்டிக் [illegible] வாங்கற. அவனுக்கு அப்படி இல்லை. மாமனார் [illegible] சீதனமாக ரெண்டு கோடியும், கடனா ரெண்டு [illegible] கொடுத்திருக்கார். நாலு பெட்ரூம் வீடு கட்டிட்டு [illegible] நல்லாந்திருக்கியே. அவன் ஒரு வீடு கட்டியிருக்கான் [illegible]

[illegible] பற்றி பல பேரும் விவரிக்க செல்வராஜ் பயந்து [illegible]

[illegible] காசுய்யா. அவுங்க பாட்டி கிழவி. ரெண்டு [illegible] செத்துப்போறவ மாதிரி இருப்பா. அவ மூணு கோடி [illegible] கையில காசு வச்சுகிட்டிருப்பா. லட்சலட்சமா உள்ளுக் [illegible] நடமாடுமே தவிர வெளிய வராது. அப்பன், [illegible] கடன் தருவான். புள்ள. அப்பனுக்கு கடன் தருவான். [illegible] மச்சானுக்கு தருவான். மச்சான், மாமனுக்குத் தருவான். [illegible] போயிகிட்டிருக்கும். அது ஒரு டைட் ஃபேமிலி. [illegible] குடும்பம். சண்டையோ, சமாதானமோ, கல் [illegible] கார்த்தியோ அவங்களுக்குள்ளேயேதான் நடத்திப் [illegible] முதல் மாப்பிள்ளைக்கு இருவத்தெட்டு வயது.

பொண்ணுக்கு எத்தினி வயசு தெரியுமா. பதினேழு வயது [illegible] கல்யாணம் கட்டுவோமா. அவன் கவலையே பட [illegible] இவளைத்தான் நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கணும் அப்படின்னு தீர்மானம் பண்ணி சொல்லிட்டான். அவனும் போய் [illegible] கட்டிகிட்டான். பொண்டாட்டி அழகா, அழகில்லையா அவன் பார்க்கவேயில்லை. என்ன துட்டு வருது. மாமனாருக்கு எவ்ளோ காசு இருக்கு. என்ன உதவி செய்வாரு. அவர் என்ன தொழில் அவ்ளோதான் முக்கியம்.

மஹாராஷ்டிர முதல் மந்திரி கல்யாணத்துக்கு வறாருன்னா அவன் எவ்ளோ பெரிய பார்ட்டியா இருக்கணும். அவனுக்கு முன்னாடி நீ சண்டை போட முடியுமா. அடுத்தவாரம் கடைக்கு அமிதாப்பச்சனை கூட்டிகிட்டு வரப்போறாங்க. செய்தி பரப்பி விட்டான். பொண்ணுங்களும், பசங்களும் தினம் கடையில போய் எப்போ வருவாரு, எப்போ வருவாருன்னு கேட்டுகிட்டு டிருக்காங்க. வாசல்ல எப்போவும் கூட்டம். கீழ இருக்கற மளிகைக்கடையும் அவனதுதான். அடுத்த பில்டிங் விலைக்கு வாங்கி அங்க பாம்பே ஸ்வீட்ஸ் திறக்கப் போறோம்னு போர்டு போட்டுவான். நின்னபடியே ரச மலாய் சாப்பிடணும். பானி பூரி சாப்பிடணும். நம்மூர் கொத்து பரோட்டா அவங்க ஊர் [illegible] என்னென்னமோ அயிட்டம் சொல்றாங்க. தந்தூரின்றான்.

அந்த முறை புடவை வாங்க பம்பாய்க்கு செல்வராஜ் போன போது கடனுக்குத் தரமுடியாது. காசுக்குத்தான் தரமுடியும் என்று சொல்லிவிட்டான். இது நியாயமே இல்லை என்று செல்வராஜ் மறுத்தான்.

"நான் என்ன அநியாயம் செய்தேன். நீ விற்கிற இடத்தில் வேறு யாரும் விற்கக்கூடாது என்ற ஏதேனும் கட்டளை உண்டா [illegible] என்னால் நீ லாபம் சம்பாதிக்கவில்லையா. என்னால் நீ பணக்காரன் ஆகவில்லையா. அதையெல்லாம் மறந்து விட்டு ஏன் இப்படி நன்றி கெட்டத்தனமாக பேசுகிறாய். நான்தானே வழிகாட்டினேன் நான்தானே ஆள் பிடித்தேன்.

[illegible] சொன்னேன் என்னுடைய சரக்கை அனுப்பி [illegible] வாங்குவார்கள். விற்றுக்கொள் என்று சொன் [illegible] விற்பனை செய்ய சரியான ஆட்கள் இல்லாத [illegible] உன்னைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். உனக்கும் [illegible] உதவி செய்தேன். போதாதா, நீ வீடு [illegible] இப்பொழுது வந்து என்னை சபிப்பது போல் [illegible] இது நியாயம்தானா..." என்று கேட்க செல்வ [illegible] பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

[illegible] வாங்காமல் குழந்தைக்காக பொம்மைகள் [illegible] வாங்கிக்கொண்டு பம்பாயிலிருந்து செல்வராஜ் வந்து [illegible]

[illegible] நாம் ஏதேனும் புதிதாக யோசனை செய்ய [illegible] என்ன செய்யலாம்." என்று உட்கார்ந்து தீபாவளி [illegible] மனைவியும் யோசித்தார்கள்.

[illegible] நாள் காசு வந்ததற்குக் காரணம் கடவுள் என்றால் [illegible] காசு வராததற்கும் காரணம் கடவுள்தானே."

[illegible] கேள்வி கேட்க வீடு மௌனமாக இருந்தது.

[illegible] சாமி குத்தம் ஆயிப்போச்சிடா."

[illegible] அம்மாள் உரத்த குரலில் சொன்னாள்.

[illegible] சன்னியாசி கேட்டான். கொடுக்கறேன்னு சொல்ல [illegible] கொடுக்காத அனுப்பிட்ட அப்போ நஷ்டம் வரும்னான். [illegible] போடான்னு சொல்லிட்ட வந்திருச்சு இல்ல. கேட்ட [illegible] கொடுத்திருக்கலாம். என்ன கேட்பான் பத்தாயிரம் [illegible] கேட்பான் அதை கொடுத்திருக்கலாமில்ல."

[illegible] சொன்னபோது செல்வராஜ் மறுத்தான்.

[illegible] அப்படியொரு மிரட்டலுக்கு காசு கொடுக்க நான் [illegible] இல்லை. அதைவிட இந்தத் தோல்வியை ஒத்துக் [illegible] எனக்கு இதமாக இருக்கிறது."

"இதே மாதிரி நிறைய கோயிலுக்கு செய்யமாட்டே [illegible] சொல்லிட்டோம். கோயிலுக்கு செய்திருக்கலாம். கோயிலுக்கு செய்ய ஆரம்பிச்சோம் நல்லா வந்தது. கோயிலுக்கு செய்ய மட்டோம்னு சொன்னோம் போயிடுச்சு."

அகிலா சொல்ல அதையும் நிர்தாட்சண்யமாக செல்வராஜ் மறுத்தான்.

"வாழ்க்கையில மேடுபள்ளம் வரும். நம்மள முன்ன அனுப்பி அந்த பணியாக்கள் வியாபாரம் பண்ணாங்க. நாம நல்லா வியாபாரம் பண்றோம். பிரமாதமா சம்பாதிக்கறோம்னு தெரிஞ்சு நம்பிக்கை ஏற்பட்டவுடனே அவன் தன் சொந்த காரனை இங்க அனுப்பி வியாபாரம் பண்றான். அவன் [illegible] சாலி. பிறவி வியாபாரி. நமக்கு அவ்வளவு திறமை இல்லை. அவனுடைய சொந்த இடமான பாம்பேயை விட்டு அவன் [illegible] இறங்கி வந்து இந்த ஊர்ல உட்கார்ந்து வியாபாரம் பண்றான். அப்போ நாம என்ன செய்யணும். சொந்த ஊரை விட்டு வேற இடத்துக்குப் போய் வியாபாரம் செய்யணும். நான் பண்ணப் போறேன்."

"எந்த ஊர்ல."

"எந்த ஊர்ல துணிக்கடை இல்லையோ. எந்த ஊர சுத்தி நிறைய கிராமம் இருக்கோ. அந்த ஊர்ல. இங்க உட்கார்ந்து அவ்ளோ பெரிய கடையோட முட்டி மோதறதைவிட இன்னும் சிறிய டவுனுக்குப்போயிடலாம் இல்ல."

"இந்த வீட்டை விட்டுட்டா."

"என்ன வீடு. எது நிரந்தரம் சொல்லு. அங்கபோய் வீடு வாங்கிக்கிறது. இந்த வீடு வித்தா இருவது ரூபா வரும். வெளிய போனோம்னா இருவது ரூபாய்க்கு ரெண்டு வீடு வாங்கலாம். கடையோட சேர்ந்த வீடு வாங்கலாம்."

அவன் பேச்சு எல்லோருக்கும் மெல்ல மெல்ல புரிந்தது.

"கடைய வாங்கிக்கறதா சொல்லியிருக்கீங்களாமே."

[illegible] பணியாவை டெலிபோனில் கேட்டான்.

[illegible] என்று சொல்ல. "நாங்க விற்கிறோம்." என்று [illegible] விலை கேட்டார்கள்.

[illegible]இரண்டு ரூபாய் என்று சொல்ல இருபத்தியோரு [illegible] படிந்தது.

[illegible] நாலு காலி பண்ணி கொடுக்க முடியுமா."

[illegible] வேற ஊருக்கு நான் போய் இறங்கணு [illegible] அதனால மூணு மாசம் ஆகும்."

[illegible] மாசத்துலயாவது காலி பண்ணி கொடுங்க."

[illegible] மாசத்துல முயற்சி பண்றேன். அறுவது நாள் [illegible] இல்லைன்னா இங்கயே லோக்கலா ஒரு இடத்துக்கு [illegible] போய்க்கறேன்."

[illegible]டின் தெற்குப்பக்கம் போய் புருஷனும், மனைவி [illegible] ஊராக அலைந்துவிட்டு அக்ரஹாரமும், வேளாளர் [illegible] அரசியல் தொடர்புகளும் மத்திய வர்க்கத்தின [illegible] இருக்கின்ற ஒரு ஊரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். கார் [illegible] வீடு பார்த்தார்கள். வீட்டின் கீழ்புறத்தை கடையாக் [illegible] மேலே வீடாக்கினார்கள். புடவை உடுத்திப் [illegible] என்று தனியாக ஒரு அறை ஏற்படுத்தி அந்த அறை [illegible] கண்ணாடி பதித்தார்கள்.

[illegible]தைந்தாவது நாள் மொத்தமாய் பழைய வீட்டிலிருந்து [illegible] சகலரும் விடைபெற்று மிகுந்த நம்பிக்கை [illegible] புது ஊருக்குப்போய் இறங்கினார்கள். ஜனங்கள் வந்து [illegible] பார்த்தார்களே தவிர பிரமாதமான வியாபாரம் [illegible] இல்லை. வியாபாரம் நடக்கக்கூடிய மாதமும் இல்லை.

[illegible] வியாபாரத்தை பாருடா. அகிலாவை இழுக்காத அகிலா [illegible] பண்ணட்டும். கோயிலுக்கு போய் வரட்டும்."

[illegible] ஊரிலுள்ள சிவன் கோயிலுக்கும், விஷ்ணு கோயிலுக் [illegible] கோயிலுக்கும் அகிலா தினமும் போனாள்.

அகிலா குழந்தைக்கு சாதம் எடுத்துக்கொண்டு [illegible] போது, தனியே ஒரு அடுக்கு டிபன் பாக்ஸில் ஏதேனும் [illegible] எடுத்துக் கொண்டுபோய் வழியிலுள்ள பிச்சைக்கார[illegible] போட்டாள்.

கையிருப்பு கரைந்துகொண்டே வந்தது. சில நகைக[illegible] வேண்டியிருந்தது. கொடி சரடும், இரண்டு வளைய[illegible] மட்டுமே தங்கின. எல்லா பணமும் வியாபாரத்தில் [illegible] படியாயிற்று.

“ஒரு அம்பதாயிரம் ரூபா எங்கயாவது வாங்கிக் [illegible] முடியுமா, அகிலா. புதுசா ஒரு புடவை வந்திருக்கு இந்த [illegible]வுல கலக்கிடலாம்.”

அகிலா ஏதோ காரணத்தால் சுள்ளென்று கேட்ட புருஷ[illegible] பார்த்து சீறினாள்.

“எங்க வச்சுருக்கேன் காசு. என்கிட்ட ஏது காசு. எல்லாந்[illegible] அவுத்து கொடுத்துட்டேன் இல்ல. அப்புறம் அம்பதாயிர[illegible] இருக்கா. அறுபதாயிரம் இருக்கா அப்படின்னு கேட்டா [illegible] அர்த்தம்.”

உரத்த குரலில் கத்தினாள்.

“நான் சும்மா கேட்டேன்ம்மா. கொடுன்னுகூட சொல்ல[illegible] இருந்தா பண்ணலாமேன்றத அப்படி கேட்டேன்.”

“இல்லை. இனிமே எங்கிட்ட காசு கேட்காதீங்க.”

“என்னாச்சு உனக்கு. ஏன் தூக்கி எறிஞ்சு பேசற. உங்கி[illegible] காசு கேட்காத யார்கிட்ட கேட்பேன்.”

“நீங்க வியாபாரமே பண்ண வேணாம். எங்கேயாவது கடையில போய் புடவை மடிச்சு கூலிக்கு வேலை செய்யு[illegible] வியாபாரம் பண்றேன், வியாபாரம் பண்றேன்னு இருக்க[illegible] சொத்தையெல்லாம் நாசம் பண்ணாதீங்க.”

அகிலாவின் கூச்சல் கேட்டு செல்வராஜ் திகைத்[illegible] போனான். உள்ளுக்குள் பலமாக காயம்பட்டான்.

[illegible] நாசம் பண்றேனா, நான் சம்பாதிச்சபோது தெரிய[illegible]

[illegible] சம்பாதிச்சீங்க. கடைசியில மிச்சம் இந்த தாலி [illegible] இதையும் வேணா எடுத்துகிட்டு போயிடுங்க. [illegible] கொடுத்துடறேன்.”

[illegible]போல் அகிலா தாலிக்கொடியை தூக்கினாள்.

[illegible] உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சரஸ் [illegible]க்கு கோபம் வந்தது.

[illegible] என்னாடி செருப்பு பிஞ்சிடும்.” என்று உரக்கக் [illegible]

[illegible] தாலிக்கொடியை கழுத்தில் போட்டாள்.

[illegible]க்கும் வயிறு கலங்கியது. தலை கனத்தது. [illegible] சட்டென்று நீர் கோர்த்தது.

இல்லானை இல்லாளும் வேண்டாள்.
பெற்ற தாய் வேண்டாள்.
கொண்டு வந்தால்தான் மனைவி
கொண்டு வராது போனால் அவன் இழிபிறவி.’

[illegible]க்குள்ளே வேதனை புரண்டது.

[illegible] நான் வியாபாரத்தை நிறுத்திடறேன். கடையை [illegible]”

[illegible] தடேல்’ என்று கதவைச் சார்த்தினான்.

[illegible]க்காரி போல ஒரு பெண்மணி உள்ளே வந்து [illegible] வேண்டுமென்று கேட்டபோது “இன்னிக்கு கடை [illegible] இன்னொரு நாள் வாங்க.” என்று அவளை வெளியே [illegible]

[illegible] கடையை பாதியில சாத்தற. நல்லாயில்லைப்பா [illegible]”

சரஸ்வதி அம்மாள் எழுந்து நின்று தம்பியின் [illegible] பிடித்துக்கொண்டு கத்தினாள்.

"வேணாக்கா. வேணாம். என்னமோ நான் ஒருத்தன் [illegible] பண்ணி இந்தக்கடை நாசமாயிட்டாப்போல இவ பே[illegible] வியாபாரத்துல மேல போறதும், கீழ போறதும் சகஜம். [illegible] மிதப்பா ராணி மாதிரி இருக்கறதுக்கு ஆசைப் படறா. [illegible] சம்பாதிக்க முடியலைன்னு குத்தி காட்டறா. கழுத்துல [illegible] பிடயா நகை போட்டிருந்தபோது இவளா வந்து பத்து [illegible] பதினைஞ்சு சவரன் நகை வாங்கினபோது நான் சம்பாதி[illegible] தெரியலை. நானா கொண்டு வந்து நகை போட்ட[illegible] வேணாம்னு சொல்லத் தெரியலை. இன்னிக்கு அம்பதா[illegible] ரூபா இருக்கான்னு ஒரு பேச்சுக்கு கேட்டபோது தாலிக்[illegible] அவுத்துடட்டுமான்னு கேட்கறா. அப்போ எவ்வளோ கொழு[illegible] இது. அப்போ புருஷனைவிட காசுதானே முக்கியம்."

"இல்லைப்பா. ஏதோ ஒரு வேதனையில சொல்லியிரு[illegible]"

"என்னா வேதனை எனக்கில்லையா வேதனை, உ[illegible] லையா வேதனை. இவ மட்டும்தான் இப்படி நிக்கறாளா. [illegible] கூடத்தான் கழுத்து செயினை, கையில போட்டிருந்த [illegible] ணத்தை வித்துட்டேன். எங்க நகைய காணும்னு கேட்கற[illegible] நான் சந்தோஷமா அது இந்தி படிக்க போயிருக்கு[illegible] சொல்லிட்டேன். சீக்கிரம் படிச்சுட்டு வரச் சொல்லுப்பா [illegible] டின்றாங்க. ஒரு கஷ்டமான விஷயத்தை சந்தோஷமாவே [illegible] எடுத்துக்கறோம். இவளுக்கு மட்டும் என்னா இத்தினி [illegible] இத்தினி பேச்சு.

அகிலாவிற்கு தான் அதிகமாக பேசிவிட்டோம். கோப[illegible] கத்திவிட்டோம் என்பது புரிந்தது.

மன்னிப்பு கேட்க வாயெடுத்தபோது அவன் மறுபடி[illegible] வெளிப்பக்கம் கதவைப் போய்ச் சாத்தினான்.

அது கோபத்தை வரவழைத்தது.

[illegible] சொல்லிட்டேன்னு சொல்லி இப்போ கடைய [illegible] இவரு."

[illegible] மூடிய கதவை பளிச்சென்று திறந்தாள்.

[illegible] கதவை திறக்கற."

செல்வராஜ் கோபப்பட்டான்.

[illegible] மூடனீங்க."

அகிலா அவனைப் பார்த்து அதட்டினாள்.

[illegible] கெட்ட கோபம் வரும். பேசாத மூடு."

[illegible] சொல்லிட்டேன்னு என்மேல கோவிச்சுகிட்டு [illegible] மூடறீங்க."

[illegible] மூடுடி நாயே."

[illegible] குரலில் செல்வராஜ் கத்தினான்.

[illegible] முடியாது."

அகிலா நெஞ்சு நிமிர்த்தி சொன்னாள்.

பளிச்சென்று எழுந்து அகிலாவின் அருகேபோய் பளீ[illegible] செல்வராஜ் அறைந்தான்.

அகிலா சுருண்டு கீழே விழுந்தாள்.

[illegible] அடிக்கற" என்று உரத்த குரலில் கேட்டாள்.

[illegible] காலை அவள் இடுப்பில் மிதிக்க உயர்த்தியபோது [illegible] தப்பு."

[illegible]பக்கம் குரல் கேட்டது.

[illegible] தலையோடு அறுவது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர் [illegible] கதர் துண்டோடும், கதர் வேட்டியோடும் கதர் சட்டை [illegible] வராண்டாவில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

[illegible] மனிதர் எதிரே தான் நடந்து கொண்டுவிட்ட [illegible]பற்றி செல்வராஜ் வெட்கப்பட்டான். தரையில் சுருண்டு

கிடந்த அகிலா வாரி சுருட்டிக்காண்டு எழுந்திருந்[illegible] கமாக உள்ளே போனாள்.

வா என்றும் சொல்லாமல், போ என்றும் சொல்லா[illegible] தத்தளித்த நிலையில் செல்வராஜ் நின்றிருந்தான்.

அவர் மெல்ல உள்ளே வந்தார்.

“இருக்கும். வீடுன்னா நல்லது. கெட்டது இருக்கும் [illegible] வாதம் இருக்கும். தூக்கி எறிஞ்சு பொம்பளைங்க [illegible] வழக்கமுண்டு. ஆனா, இது தப்பு. கை நீட்டாத கை நீ[illegible] தப்புங்கறபோது காலால மிதிக்கலாமா. வியாபாரிங்கற[illegible] பொறுமை ரொம்ப அவசியம். பொறுமை இருக்கற[illegible] நல்ல வியாபாரியா இருக்க முடியும். பொறுமைன்றது [illegible] அது ஒரு தந்திரம், தந்திரமா இருக்கறவன்தான் பொறு[illegible] இருக்க முடியும். தந்திரமா இருக்கறதுன்னா என்னா... [illegible] கெட்டது எதிராளி பேசும்போதோ, செய்யும்போதோ [illegible] மடன்னு யோசனை பண்ணி சீர்தூக்கி பார்க்கறதுதான் [illegible]

சீர்தூக்கிப் பார்க்கத் தெரியாதவன் உணர்ச்சிவச[illegible] முட்டாள்தனம் பண்ணுவான். சீர்தூக்கிப் பார்க்கத் தெரியா[illegible] உணர்ச்சி வசப்பட்டு அதிகமா பேசுவான். வெற்றியின் [illegible] படை தந்திரம். தந்திரத்தின் அடிப்படை சீர்தூக்கிப் பா[illegible] இதுதான் வியாபாரியினுடைய லட்சணம். சீர்தூக்கிப் பா[illegible] தெரியாத தந்திரமில்லாத பொறுமையில்லாத வியா[illegible] தோல்வியுறுவான் இதை நான் சொல்லலை சாணக்கிய[illegible] வன் ஆயிரத்து அறுநூறு வருஷத்துக்கு முன்னாடி [illegible] எழுதின அர்த்தசாஸ்திரம் அப்படிங்கற நூல்ல சொல்[illegible] கோபப்படுகிற வியாபாரிக்கு குழப்பம் நிச்சயம். குழப்ப[illegible] வியாபாரிக்கு தோல்வி நிச்சயம்.”

“அப்படிப் போடுங்க. இதை நான் சொன்னாக்க [illegible] மாட்டாரு. நீங்க சொல்றதையாவது கேட்கறாங்களா[illegible] பார்க்கலாம். வாங்கய்யா உள்ள வாங்க.”

[illegible] உட்கார்ந்திருந்த அகிலாவின் அப்பா எழுந்து [illegible] உள்ளேபோய் இரு கைகூப்பி வரவேற்றார். [illegible] நுழைய செல்வராஜும் கைகூப்பி “வாங்கய்யா” [illegible]

[illegible] வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளை சட்டை வேணும்,” [illegible] நடுக்கூடத்தில் நின்றபடி சொல்ல எல்லா விளக்கு [illegible]பட்டன. மின் விசிறிகள் இயக்கப்பட்டன.

[illegible] வேட்டிகள் இருக்குய்யா. உட்காருங்க.”

[illegible] உட்கார, விதம்விதமான வேட்டிகளை செல்வராஜ் [illegible]டான்.

[illegible] வேட்டி இருக்குங்களா. நான் அதான் கட்டறது.”

[illegible]குங்களே. புது ஸ்டாக் கொண்டு வந்திருக்கேன்.”

[illegible] மாதம் முன்பு பழைய கடையிலிருந்து கொண்டு [illegible] வேட்டிகளை புது ஸ்டாக் என்று சொல்லி ஓட்ட ஆனால் [illegible] உற்றுப் பார்க்கும்போது அது புதியதில்லை என்பது [illegible]டது. சில வேட்டிகளின் துணி லேசாக அழுக் [illegible]திருந்தது.

[illegible] வேட்டி அழுக்காயிருக்கு.”

[illegible] போயிடும்.”

[illegible], அழுக்கா புது வேட்டி கட்டிக்க முடியுங்களா.”

[illegible] அவர் சிரித்தார்.

[illegible] டிஸ்கௌண்ட் தரேங்க.”

[illegible] நிலைமையை புரிந்துகொண்டு சட்டென்று [illegible]

[illegible] தருவீங்க.”

[illegible] புரிந்துகொண்டு உடனடியாக கேள்வி கேட்டார்.

[illegible] பர்செண்ட் தரேன்.”

"வழக்கமா எல்லாரும் கொடுக்கறதுதானே."

"இருவத்தஞ்சு தரேங்க."

"சரி. நாலு வேட்டி, நாலு சட்டை எடுத்து வைங்க."

"சட்டையில டிஸ்கௌண்ட் வராதுங்க."

"அதுவும் பழசுதான்."

அவர் தெள்ளத் தெளிவாகப் பேசினார்.

"மடிப்பு பார்த்தா சொல்லிடலாம்."

"ஐயா, துணிக்கடையில இருந்தீங்களா. வியாபாரம் செய்[illegible]களா."

அப்பா சட்டென்று நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தார்.

"எனக்கு துணி வியாபாரிகள் நல்ல ஸ்நேகிதம். என்னவோ தெரியலை எனக்கு ஸ்நேகிதங்களா இருக்கறவங்க எல்லாரும் துணி வியாபாரிகளாகத்தான் இருக்காங்க."

"ஐயா இந்த ஊருங்களா."

"இப்போ இந்த ஊரு."

திருத்தமாக அவர் பேசினார்.

"எப்போத்திலிருந்து இந்த ஊரு."

அப்பா அவருடைய குரலை தான் வாங்கிக்கொண்டு பேச லேசாக எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

"என்னை மன்னிச்சுக்கோங்க. கேலி பண்ணலை. உங்க பேச்சு மாதிரி பேசிட்டேன்."

அகிலாவின் அப்பா சட்டென்று கைகூப்பினார்.

"போன வாரத்துலேர்ந்து."

"நாங்க வந்து நாலுமாசம் தான் ஆச்சு."

"சொன்னாங்க. அதனாலதான் இங்க வந்தேன்."

"புதுக்கடை சல்லீசா கொடுப்பாங்கன்னு வந்தீங்களா."

[illegible] அன்புக்கு ஏங்கறவன். நீங்களும் ஏங்கறவங்களா [illegible]ன்னு நினைச்சுகிட்டு வந்தேன்."

"ஆமாங்க. நீங்க சொல்றது கரெக்ட். எங்களுக்கும் நல்ல [illegible] நாலு பேர் தெரிஞ்சுக்கணும்னு ஆசைதான். ஒரு [illegible] பட்டாளத்தை எங்க சொந்த ஊர்ல விட்டுட்டு வந்துட்[illegible]."

"இங்க பட்டாளத்தை ஏற்படுத்திகிட்டா போச்சு. வியாபா[illegible] நட்பு ஈஸியா கிடைக்கும். ஆனா, யார் வியாபாரிகிட்ட [illegible] இருக்க முடியும் தெரியுமா."

"தெரியலைங்களே."

"கடன் கேட்காதவன்தான் வியாபாரிகிட்ட நட்பா இருக்க [illegible]. கடன் கேட்கறவனை கண்டாதான் வியாபாரிக்கு [illegible]."

"உண்மைங்க."

செல்வராஜ் வேகமாக ஆமோதித்தான்.

"வியாபாரிகிட்ட கடன் கேட்கறதும் தப்பு. வியாபாரிகிட்ட [illegible] காசு இருக்கும். காசு இருக்கறதுனால கடன் [illegible] முடியாது."

[illegible] அடிக்குரலில் நிதானமாகத் தொடர்ந்தார்.

"அந்தக் காசை போட்டு புரட்டிதான் அவன் இன்னொரு [illegible] எடுக்கணும். கையில காசு இருக்கேன்றதுக்காக கண்ட[illegible] வியாபாரி காசை செலவு பண்ணவும் முடியாது. கடன் கொடுக்கவும் முடியாது. அரசாங்க சம்பளக்காரன் கடன் கொடுக்கலாம். ஆயிரம் ரூபா செலவழிக்கிற இடத்துல ஐநூறு [illegible] செலவழிச்சு, ஐநூறு ரூபாயும் கடனா கொடுக்கலாம். அது [illegible] முடியும். ஆனா, வியாபாரிக்கு எந்த நேரம் காசு [illegible]ன்னு சொல்லவே முடியாது. அவன் கடன் கொடுக்கவும் [illegible] கடன் அவனை கேட்கவும் கூடாது."

அகிலாவின் அப்பா கிட்டதட்ட கைதட்டினார்.

"இது தங்கத்தகட்டுல எழுதி வாசல்ல வைக்க வேண்டிய வார்த்தைகள் சின்ன வயசுல இருக்கும்போது பல கடைகள்ல கடன் அன்பை கெடுக்கும் அப்படின்னு போர்டே போட்டிருப் பாங்க. ஆனா, இன்னிக்கு கடன் கொடுத்தா தான் அன்புங்கற மாதிரி ஒரு நிலைமை ஆயிப்போச்சு இல்லைன்னா வியாபாரம் பண்ண முடியாது."

"அடடே... நீங்க சொல்றது வேற. நான் சொல்றது வேற."

சீனுவாசன் வேகமாக அகிலாவின் தகப்பனாரை மறித்தார்.

"சரக்குக்கு கடன் கொடுக்கறதுங்கறத வேற, காசு கடன் கொடுக்கறதுங்கறது வேற. நான் சொல்றது காசு கடன் கொடுக் கறது. அல்லது கடன் கேட்கறது. சரக்கு கடன் கொடுக்க துன்றது இப்போதைய நாகரீகம். பத்து ரூபா பொருளை கடன் வாங்கறதா இருந்தா பதினைஞ்சு ரூபாய்க்கு விக்கறது. காசு கொடுத்து வாங்கறதா இருந்த பன்னெண்டு ரூபாய்க்கு விக்கறது அப்படின்னு ஒண்ணு உண்டு. இந்த மூணு ரூபா வட்டியாகவும் இருக்கும். கூடுதல் லாபமாகவும் இருக்கும். என்ன... சரக்கு எடுத்துகிட்டு போன பார்ட்டி சரியாக காசு எடுத்துகிட்டு வந்து கொடுக்கணும். கொடுக்கற ஆளுக்கா சரக்கு விக்கணும்."

"ஆமாங்க, வியாபாரி சாமர்த்தியமே அங்கதான் இருக்கு. ஆளை எடை போடறதுலதான் இருக்கு."

"ஆமா, ஆளையெல்லாம் எடை போடறீங்க. வீட்ல பொம் பளை என்ன சொல்றாங்கன்னு எடை போடமாட்டேன்றீங்க எட்டி மிதிக்க வறீங்க."

சீனுவாசன் சட்டென்று விஷயத்தை திசை திருப்பினான்.

செல்வராஜ் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருந்தான்.

"நான் உன்னைன்னு சொல்லலைப்பா. நீ கோச்சுக்காத எல்லா ஆம்பளைங்களையும் ஒட்டு மொத்தமா பேசறேன். உன்னை பார்த்தா முன்கோபியா தெரியலை. நீ கோபப்பட்டு

[illegible] உன் பொண்டாட்டி ஏதோ பண்ணிட்டான்னு தான் [illegible] அதை பொறுமையா சொல்லேன்."

[illegible] பில்லு."

[illegible] வைத்து செல்வராஜ் பில் போட்டான். அகிலா காபி [illegible] கொண்டு வந்து அவருக்கு அருகே வைத்தாள்.

[illegible] வேட்டி வாங்கினா காபி ஃப்ரீயா கொடுப் [illegible]."

[illegible]ருக்கும் இல்லை. எங்களுக்கு பிடிச்சவங்களுக்கு [illegible]."

[illegible] அடிக்குரலில் பதில் சொன்னாள்.

[illegible] இந்தக் கிழவனைப் பார்த்தா உனக்கு ரொம்ப [illegible]."

[illegible] ஊடுருவி பார்த்த புன்சிரிப்போடு அகிலாவைக் [illegible] கேட்டார்.

[illegible] எந்த காரணமுமில்லாம பிடிச்சுப் போயிடும்."

[illegible] அப்படி?"

[illegible] ஜென்மமா பார்த்தாப்போல ஒரு நினைப்பு வரும்."

[illegible] அப்படிப்போடு அருவாளை."

[illegible] பேச கைதட்டியபடி அகிலாவின் அப்பா இடையே [illegible].

[illegible] சப்போர்ட்டா ஐயரு பேசிட்டாரு. அதனால [illegible] தொடர்பு. முன் ஜென்மத்துல பார்த்த ஞாபகம் [illegible] பாட்டு பாடிடறதா.

[illegible]விட்டு வாய்கொள்ளாமல் சிரித்தார்.

[illegible] ஆயிரம் ஆம்படையான், பொண்டாட்டி சண்டை [illegible] எல்லாத்தையும் சீனுவாச ஐயர் தீர்த்து வைக்கறாரா [illegible] பார்த்துட்டு பாய்ஞ்சு வந்துடறாரா."

“இந்த நேரம் ஏன் வரணும். ஏன் இது பேசணும். கோவமா இருக்கற மாமாவை இப்படி சாந்தப்படுத்தியிருக்கணும் காரண மில்லாம இருக்குமா.”

“இருக்கும் தாயே. காரணம் இருக்கும். இங்கு கடை இருக் கறதே எனக்குத் தெரியாது. இந்தப்பக்கம் தாண்டிப்போறபோது வேட்டி வாங்கணுமேன்னு நினைச்சுகிட்டிருந்தேன். கையில ஒரு பேப்பர் இருந்தது. மூகாம்பிகா சில்க்ஸ்னு போட்டிருந்தது எங்க இருக்கு இந்தக்கடைன்னு நிமிர்ந்து பார்த்தா உங்க வீடு சின்ன போர்டு அட இது கடை போலிருக்கேன்னு உத்துப் பார்த்து தயங்கித் தயங்கி உள்ள நுழையறேன். கோடவுனா இருக்குமா அல்லது வேற ஏதாவது தயாரிப்பா இருக்குமா அப்படின்னு விதம்விதமா யோசனை பண்ணிகிட்டே உள்ள நுழையறேன். அப்போதான் நடராஜரைப் பார்த்தேன்.”

“யாரு நடராஜர்”

அப்பா ஆவலாகக் கேட்டார்.

“உங்க மாப்பிள்ளைதான். காலை தூக்கிகிட்டு நின்னது பார்த்ததும் நடராஜரையே பார்த்தாற்போல் இருந்தது.”

“மறுபடியும் வீடு வெடிச் சிரிப்பாக மாறியது. செல்வராஜும் அதில் கலந்து கொண்டான். அந்தக் கிழவரின் வருகை அங்கே சந்தோஷமூட்டியது. கிழவர் காபியை ஆற்றிக் குடித்தார்.

“நிஜமாகவே காபி தேவைப்பட்டுது எனக்கு.” காசு எண்ணிக் கொடுத்தார். வேட்டியையும், நாலு சட்டையையும் பொட்டல மாக எடுத்துக்கொண்டு வலதுகையில் தூக்கிக் கொண்டார். கொஞ்ச நேரத்தில் இடதுகைக்கு மாற்றிக் கொண்டார். பிறகு மறுபடியும் வலது கையில் மாட்டிக் கொண்டு படியிறங்கினார்.

“ஏங்க உங்களால இந்தக் கனத்தை தூக்க முடியலையா.”

“செல்வராஜ் கேட்டான்.

நின்று நிதானமாய் சீனுவாசன் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“ஆமாம். தூக்க முடியலை.”

“ஏன் அப்படி?”

“எனக்கு பைபாஸ் ஆப்ரேஷன் நடந்திருக்கு. மார்பு குறுக்க [illegible] டு கிழிச்சு உள்ளுக்குள்ள இருக்க எலும்பை அறுத்து [illegible] டை சரி பண்ணிட்டு மறுபடியும் கட்டி வச்சுருக்காங்க [illegible] த்தட்ட ஒரு ரெண்டரை கிலோ வெயிட் இருக்கும். [illegible] ரெண்டரை கிலோ வெயிட்டெல்லாம் என்னால தூக்க முடியாது. மார் இழுக்கும்.”

“எங்க இருக்கீங்க நீங்க.”

செல்வராஜ் பையை வாங்கிக் கொண்டான்.

அவர்கள் இரண்டு பேரும் நடந்து வெளியே போனார்கள்.

“பெரியவருக்கு நிறைய விஷயம் தெரிஞ்சுருக்கு கொஞ்ச [illegible] த்துல இடத்தையே மாத்திட்டாரு பாரு. பெரிய ஆளா இருப்பார் போலிருக்கு.”

அப்பா தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டார்.

“பெரிய ஆளா. ஜூடிஷியல் மாஜிஸ்திரேட். மாவட்ட நீதிபதி [illegible] இருந்து ரிடையர் ஆனவரு. அதுக்கப்புறமும் ஏதோ [illegible] ன் விசாரணையில போட்டிருக்காங்க. அதையும் முடிச் [illegible], டேய்... எனக்கு வேற வேலை கொடுக்காதீங்கடான்னு [illegible] ங்கி இருக்கறவரு. அறுவத்தஞ்சு வயசாச்சு. பொண்ணு [illegible] ரெண்ணுத்துக்கும் கல்யாணம் பண்ணி கொடுத்துட்டு [illegible] பேத்திகளோடு அமைதியா இருக்கார்.”

“பெரிய பங்களாவா.”

“இல்லை மூணு அடுக்குமாடி ஃப்ளாட். பெரிய ஹால் தினமும் பூஜை பண்றாரு. முழங்கை உயரத்துக்கு பூ போட்டு [illegible] வச்சுருக்கு. கோயில் மாதிரி இருக்கு வீடு.”

“குறி சொல்றாரா.”

“அதெல்லாம் இல்லையாம். ஆனா, டக்டக்குனு தோணு மாம்.”

"உன்னைப்பத்தி ஏதாவது சொன்னாரா."

"சாமி படத்தை முதுகுக்கு பின்னாடி வச்சுகிட்டு நீ உட்கார்ந்திருக்க. சாமி கிழக்கு பார்த்து இருக்கணும்னு அவசியமில்லை மேற்க பார்த்தாலும் இருக்கலாம். சாமியை கிழக்கா வச்சி நீ கிழக்க பார்த்து உட்காரு. ஜனங்க கண்ல பெருமாள் பட்டுது கூடுதலா வியாபாரம் ஆகும்னாரு."

"ஏங்க வீட்டுக்குள்ள கூப்பிட்டு காண்பிச்சிருக்கலாமே. வாஸ்து பர்க்கறாரோ என்னமோ."

"இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் சொன்னாரு. டிபன் சாப்டுட்டு கடைக்கு வராத. வந்து உட்கார்ந்து ஒரு ரெண்டு வியாபாரம் பண்ணிட்ட பிறகு டிபன் சாப்பிடு அல்லது காலையில ஏழரை எட்டுக்கே டிபன் சாப்டுட்டு ஒன்பது மணிக்கு கடைய திற. ஒரு மதிமயக்கமா உன் முதல் வியாபாரத்தை ஆரம்பிக்க வேணாம்னாரு. இதை நானே பண்ணணும்னு நினைச்சேன். அகிலா பாட்டுக்க் ஆறு இட்லி, ஏழு இட்லின்னு எடுத்து வைச்சுடுறா. நாமளும் ருசியா தின்னுடறோமா. சம்மணம் போட்டு உட்காரும் போது மொத்த இட்லியும் அடி வயித்துலதான் அழுத்துது. அது ஒரு தூக்கமாத்தான் இருக்கு."

"உங்களை யார் ஏழு இட்லி சாப்பிடச் சொன்னா. ரெண்டு சாப்பிடறதுதானே."

அகிலா வேண்டுமென்றே கூச்சலாகப் பேசினாள்.

"எடுத்தாரபோதே அஞ்சு இட்லியோடதானே எடுத்து விட்டுவர"

"இனிமே நான் சோறு போடமாட்டேன். கொண்ணாந்து இட்லியையும் தட்டையும் வச்சிடறேன். எவ்வளோ வேணுமோ போட்டுக்கோங்க. அப்புறம் என்னை குத்தம் சொல்லுங்க."

"ஏய் என்னாடி ஆச்சு உனக்கு."

அப்பா கடிந்து கொண்டார்.

"அவர் என்னா சொல்லிட்டாருன்னு இப்படி கூவற. சும்மா இடம்கொடுக்கறாருங்கறதுனாலயே அதிகமா பேசறன்னு நினைக்கிறேன். பேசினது போதும் சும்மாயிரு."

செல்வராஜ் ஏதோ வாய் திறந்தபோது வேணாம் என்று ஒரே சொல்லில் அவனையும் அப்பா அடக்கினார். அதிகம் வாடிக்கையாளர்கள் வரவில்லை. குழந்தைகளோடு செல்வராஜ் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

தலை வலிக்கிறது என்று பிற்பகலில் படுத்தவள் ஆறு மணிக்குத்தான் எழுந்திருந்தாள். டிவியில் ஏதோ பரபரப்பாக செய்தி வர எல்லோரும் அந்தப்பக்கம் திரும்பிவிட்டார்கள்.

அகிலாவின் மனதில் பொறுமையற்ற ஒரு குமுறல் அதிகரித்தது.

"நான் நல்லாதானே இருந்தேன். இந்த ஊருக்கு வந்தது சேர்ந்துதானே பைத்தியம் பிடிச்சமாதிரி ஆகறேன். ஏன் இப்படி."

அகிலா தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

ஆறரை மணிக்கு கடையை இழுத்து மூடிவிட்டு மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு செல்வராஜ் சீனுவாசனைப் பார்க்கப் போனான்.

சீனுவாசன் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

"வீட்டுப் பொம்பளை கிடக்கான் புருஷன்னு இருந்தா என்னா பண்றது."

"நல்ல கேள்வி. அப்படி அவ இருக்கறது நமக்கு பிடிக்கலை இல்லை. அவ சௌஜன்யமா சிரிச்சுகிட்டு சந்தோஷமா இருந்தா தான் நாம நிம்மதியா வேலை பண்ண முடியும் இல்ல. மத்திம வயசுல பொண்களுக்கு அந்த மாதிரி ஒரு அழிச்சாட்டியம் வருமாம். ரொம்ப தத்துவமா இதை ஆராய்ஞ்சு பேசியிருக்காங்க. என்ன காரணம் தெரியுமா கேட்டா வியப்பாயிருக்கும். தன்னுடைய அழகு குறைஞ்சுகிட்டுப் போகுது. தான் இனிமே

புருஷனுக்கு லாயக்கா இருக்கமாட்டோம். புருஷன் பார்வை
வேறபக்கம் திரும்பிடும். அப்படி திரும்பறதுக்கு முன்னாடி
அவனை ஏதாவது பண்ணி தன் பிடிக்குள்ள வச்சுக்கணும்னு
அந்தப் பொம்பளைக்கே தெரியாத, விளங்காத, அவளுக்குள்
தோணுமாம். புருஷன் ஜெயிச்சுகிட்டே இருந்தாக்க இன்னும்
அதிகம் பெருசா போயிடுமாம். நாலு பேருக்கு முன்னாடி
புருஷனை சின்னப்பையன் மாதிரி நடத்தணும்னு ஒரு ஆசை
ஒரு வேகம் ஏன் ஒரு வெறியே வருமாம். நீங்க என்னை
கொண்டாடறீங்க. நான் எட்டி உதைச்சு அவனை எழுப்பறேன்
பார் அப்படின்னு அவருக்கு சொல்றதுக்கு உள்ளுக்குள்ள ஒரு
ஏக்கம் தோணுமாம். என் காலை சுத்திகிட்டிருந்தவன் தாண்டு
நான் எழுந்திருன்னா எழுந்துப்பான். உட்காருன்னா உட்காரு
வான். அப்படின்னு உரத்த குரல்ல எல்லாருக்கும் சொல்லணு
மாம். நெஞ்சு தழைஞ்சு போச்சு. வயித்துல சுருக்கம் விழுந்
ருச்சு. கண்ணுக்குக் கீழ வளையம். அங்கங்க தலையில நரை
முடி உடம்பு ஊதிப்போச்சு. உட்கார்ந்தா எழுந்திருக்க முடி
யலை. எழுந்தா உட்கார முடியலை. இது தவிரவும் மாதாந்திர
தொந்தரவுகள்ல குளறுபடிகளும் நடக்கும். ஹார்மோன் குறை
பாடும் காரணமாய் இருக்கும். நல்லவேளை நீ தோத்துப்போன
அதுவும் ஜெயிச்சுக் காண்பிச்சுட்டு தோத்துப்போன. நஷ்டத்
துல ஏற்பட்ட ஒரு லாபம். தோல்வியில கிடைச்ச நல்லது. இந்த
ஊர்லயே பிரமாதமா ஜெயிச்சுருந்தேன்னு வச்சுக்கோ, உனக்
கும் உன் பொண்டாட்டிக்கும் இந்நேரம் டைவர்ஸே ஆயி
டிருக்கும். எதுனா காரணம் காண்பிச்சு உன்னை கன்னாபின்
னான்னு கத்தி வெறுப்பேத்தி என் புருஷனைமாதிரி கொடு
மைக்காரன் உலகத்துல எவனுமில்லைன்னு பத்துபேருக்கு
சொல்ல வச்சுருப்போ. சொல்லும்படியா உன்னை தூண்டி
யிருப்போ. ஒரு நாளைப்போல நைநைன்னாக்க என்ன பண்
ணுவ. ரெண்டு அறை வைப்ப. அவ்ளோதான் கூடி பஞ்சாயத்து
பண்ண ஆரம்பிச்சுடுவாங்க. அந்தளவுக்கு இழுத்து விட்டு
ருவோ. நல்லவேளை தோத்துட்டதால இந்தம்மா கொஞ்சம்

...டா இருக்காங்க. இருந்தாலும் அந்த ஹார்மோன்
...பலன்ஸ் தொந்திரவு பண்ணத்தான் செய்யுது. இது மத்திம
...துல வர ஒரு குறைபாடு."

"இதுக்கென்ன மருந்து மாத்திரை, ஊசி."

"அப்படி ஒண்ணும் கிடையாது. மனசுக்குண்டான நோய்க்கு
...தான் மருந்து. என் பொண்டாட்டி மாதிரி உண்டான்னு
...டியா சொல்லாத, மறைமுகமா வேற ஒருத்தர் மூலமா
சொல்லும்படியா வச்சுடணும். உண்மையிலேயே அகிலா
...டி."

"ரொம்ப நல்லவ. கெட்டிக்காரி. சாமர்த்தியம், அழகு, அறிவு
நிறைஞ்சிய பெண்."

"உன்மேல உயிரா இருந்தவதானே."

"அப்படித்தான் சொல்லணும். அகிலா இல்லைன்னா நான்
இல்லவே இல்லை. நான் இவ்ளோதூரம் உசந்து நிக்கறேன்னா
அதுக்கு அகிலா காரணம். யார்கிட்ட சொல்லணும்."

"அகிலாகிட்ட யார்போய் சொல்லுவாங்களோ அவங்ககிட்ட
சொல்லணும்."

"அகிலாகிட்ட யார் சுலபமாபோய் சொல்லுவாங்க."

"உனக்கு மகள் இருக்காளே அவகிட்ட சொல்லு. உங்கம்மா
மாதிரி தேவதை யாருமில்லைன்னு சொல்லு. அகிலாவுக்கு
யாரை பிடிக்குமோ அவங்க ஸ்நேகிதிகிட்ட சொல்லு. அக்கா
கிட்ட, அதாவது அகிலாவோட அம்மா கிட்ட... 'இப்போதான்
...த்தறா. மத்தபடிக்கு அவமாதிரி சுகமான, சுமுகமான ஒரு
பொம்பளை யாருமில்லை.'ன்னு சொல்லு. ஒண்ணு, ரெண்டு,
மூணு, நாலுன்னு வெவ்வேறு இடத்துலேர்ந்து இந்த விஷயங்
கள் அவங்ககிட்ட போய் சேருகிறபோது அவங்க உள்ளுக்குள்ள
ஒரு பிடிமானம் ஆவாங்க."

"எனக்கு புரியுதுங்கய்யா. இதெல்லாம் நடுவுல செய்யாத
விட்டுட்டேன். என் வேலை பளுவுல அகிலாவைப்பத்தி

அதிகம் அக்கறைப்படாத விட்டுட்டேன். சாப்பாடு போட [illegible] உன் வேலை. திங்கறது என் வேலைங்கறமாதி நடந்துகிட்டே [illegible] எனக்கு புரியுது. அகிலா பாவம். நான் செய்யற உழைப்புக்கு யாராவது பாராட்டணும்னு நினைக்கற மாதிரி, அது செய்யற உழைப்புக்கு நான் பாராட்ட வேணாமா. உண்மையில [illegible] நான் ஜெயிச்சதுக்குக் காரணம் அகிலாதான்யா. அங்க ஜெயிச்ச சதை இங்க ஏன் வந்து செய்ய முடியலைன்னுதான் பயமா இருக்கு. இனிமே ஜெயிக்க முடியாதோன்னு ஒரு கவலை வருது."

"அடடே... அப்படியெல்லாம் இல்லை. இங்க வந்து ஆறுமாசம்தானே ஆகுது. இங்க கடை இருக்கறதே நிறைய பேருக்குத் தெரியலையே. வீடு மாதிரி இல்ல வச்சுருக்கீங்க. கடையே வீடு. வீடே கடை."

சட்டென்று சீனுவாசன் நின்றார்.

"என்னங்கய்யா நிறுத்திட்டீங்க."

"இந்த வார்த்தை நல்லாயில்லை."

"எந்த வார்த்தைய்யா."

"கடைசியில நான் சொன்னது."

"என்னா சொன்னீங்க."

"வீடே கடை நல்லாயில்லை."

"நல்லாயிருக்குய்யா, என்ன பண்ணலாம்னு சொல்றீங்க."

"இதை விளம்பரப்படுத்தேன். வீடே கடை."

"சிலருக்கு பிடிக்காது."

"இது வீடு மாதிரி இருக்குய்யா. கடை மாதிரியே இல்லை. இப்போ எல்லாரும் கடைன்னு சொல்லி விதம்விதமா அலங்காரம் பண்றாங்க. நீ என்னா பண்ற. வீடு மாதிரி கடைய வச்சுருக்கற. அழகான வீடா பண்ணு. கல்யாண வீடாவே பண்ணு. வாசல்ல பெரிய கோலம் போடு. தட்டுப்பந்தல் போடு.

[illegible] மாவிலைத்தோரணம் புதுசா கட்டு அந்தத் தோட்டத்துல [illegible]ப்பந்தல் போட்டு அங்க சேர் போட்டுடு. வர ஆம்பளை [illegible] காரட்டும். அங்கயும் கோலம்போடு. ரெண்டு குத்து [illegible]க்கு வெளிய எரிய வை. வீட்டு வாசல்ல துளசி மாடம் வை. [illegible] அருவிமாதிரி மண்ணுல செய்து வை. ஹால், பொம்ப[illegible] உடுத்தற ரூம் எல்லா இடமும் கோரப்பாய் போட்டு [illegible]தென்று வை. ஒரே அளவா நிறைய சாமி படங்கள் வை. நீ [illegible]டு வந்து கொடுத்தியே டபரா செட்ல காபி, அந்த மாதிரி [illegible] கேட்டாங்கன்னாக்க பாட்டில்ல கொடுக்காத. கண்[illegible] டம்பளர்ல கொடுக்காத. நல்லா பளபளன்னு தேய்ச்சு [illegible] எவர்சில்வர் சொம்புல கொடு. வெள்ளி டம்பளர் காபி [illegible]. வெள்ளி டம்பளர் மாதிரி இருக்கற ஒயிட் மெட்டல் [illegible]ம்பளர்ல காபி கொடு. ஏதாவது ஊஞ்சல் இருக்க முடியு[illegible]ன்னு பாரு. ஊதுபத்தி, சந்தனம், அரகஜா அந்த மாதிரி [illegible]ஷயங்கள் மணக்கட்டும். அங்கேய பூஜை ரூம் பிரமாதமா [illegible]ச்சுனு வை. இதெல்லாம் நீயா செய்ய முடியும்... உன் [illegible]ண்டாட்டிதான் செய்யணும் அதனால அவளை அற்புதமா [illegible]ண்டாடு. ஒன்றரை வருஷமா ஒரு முக்கியமான கிரகம் [illegible]றைப்பா இருக்கு. அதனாலதான் சரிஞ்சிட்ட. வேற கிரகத்து [illegible]றுதல் வேற இடைஞ்சல் பண்ணுது. மூணுமாசம் எல்லாம் [illegible]றி, மறுபடியும் ஒரு தூக்கு தூக்கும்."

"எல்லாம் ரைட்டுதான். கேட்கறதுக்கு நல்லாயிருக்கு. ஆனா, இவ்ளோ வேலைய அவ எங்க செய்யப்போறா. நான்தான் செய்தாகணும்."

"ஏம்ப்பா... அவ நல்ல பொம்பளைதானே."

"நல்ல பொம்பளையாத்தான் இருந்தா. வேற என்னமோ தொந்தரவு. காலையில ஆறு மணிக்கு ஆரம்பிச்சா இந்தக் கோயிலு. அந்தக் கோயிலு, இந்தப் பூஜை, அந்த பூஜைன்னு அவ சமையல் அறைக்கு போகறதுக்கே டைம் ஆயிடுது.

அப்புறம் ஏதோ டிபன் கிபன் செய்து ஒப்பேத்தறாங்க அவங்களுக்கும் முடியலை."

"அடடே... என்னாத்துக்கு அவ்ளோ பூஜை செய்யணும்."

"கேட்டாதான் தப்பாயிடுதே. எதுவும் கேட்க முடியலையே."

"விடு. நான் சொல்லிக்கறேன். கொண்டாடறத நிறுத்தாத இன்னிக்கே நான் உன்னை ரெண்டாந்தடவை பார்த்தது எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். ஒரு நல்ல நட்பு அப்படித்தான் டக்குனு இன்னொரு தடவை பார்க்க வச்சுடும். நீ எனக்கு காபி கொடுத்த நான் என்ன பண்றது. அம்மா, செல்வராஜுக்கு டிபன் கொடேன்."

அவர் மனைவி மெல்லியதாய் சப்பாத்திகள் இட்டு பன்னீர் மசாலாவும், பைத்தம்பருப்பு கூட்டுமாக படைத்தாள்.

"நல்லாயிருக்குங்களே... கடையில சாப்பிடற மாதிரி நீங்களே பண்ணீங்களா வீட்ல."

"இதெல்லாம் ரெடிமேடுங்க. வெந்நீர் ஊத்தி கலக்கி வச்சோம்னா பன்னீர் மசாலா ஒரு கொதி இறக்கினோம்னா இன்னும் சுவைய்யா இருக்கும்."

"அப்படியா... அப்படியா..." செல்வராஜ் வியந்தான். கூட ஒரு சப்பாத்தி சாப்பிட்டான்.

"நல்லா இருக்குடா ஐயர் சொன்னது. வீடே கடை. மூகாம்பிகை சில்க்ஸ் பில்லுல இருக்கட்டும். போர்டு இருக்கட்டும். வீடே கடைன்னு விளம்பரப்படுத்துவோம். வேற யார்க்கிட்டயாவது கேட்டுப் பார்ப்போமா."

"இதுக்கு முன்னாடி இருந்த ஊர் கோயில்ல ஒரு ஜோசியர் இருந்தாரே அவர்கிட்ட சொல்லிப் பாரேன். இப்படிப் பேர் மாத்தறேன்னு."

அகிலா எந்த அபிப்ராயமும் இல்லாது உம்மென்று இருந்தாள். அம்மாவுக்கும் இந்த வீடே கடை என்கிற ஒலிநயம் பிடித்திருந்தது.

"நல்லாயிருக்குங்களே."

இரவு போனில் பேச எதிர்பக்கத்திலிருந்த ஜோசியர் சத்தமாகப் பேசினார். "ஐ" சத்தம் வரது நல்லாயிருக்கும். ஐயப்பன், ஐடை இலை, ஐஸ்வர்யா இதெல்லா நல்ல ஜெயிச்ச விஷயங்கள். நிரந்தரமான வெற்றி 'ஐ' சவுண்ட்ல இருக்கு. நிறைய மந்திரங்கள் 'ஐ' என்ற எழுத்துலதான் ஆரம்பிக்கும். வீடே கடை அந்தக் கடையில 'ஐ' இருக்கு. இதுகூட உன் பேருக்கு நல்லா ஒர்க் அவுட் ஆவுது, வச்சுடு.

"மூகாம்பிகா சில்க்ஸ்தான் பேரு. பில்லுல இருக்கும். விளம்பரப்படுத்தறபோது வீடே கடை அப்படின்னு சொல்லப் போறோம்."

"சொல்லு, நல்லாயிருக்கும். கூடுதலா கூட்டம் கூட்டிகிட்டு வரும்."

"எப்படி விளம்பரப்படுத்தலாம்."

"அதுக்குன்னு சின்னப்பசங்க இருக்காங்க. விதம்விதமா ஐடியா தருவாங்க. அவங்கள கேட்டுப்பாரு."

அப்பா வெளியே போய் இரண்டு இளைஞர்களை அழைத்து வந்தார். முப்பது, முப்பத்திரண்டு வயதுதான் இருக்கும். ஒருவன் சமீபத்தில் திருமணமானவன்.

"நல்லாயிருக்குங்க ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. சுடிதார் இன்னும் இந்த ஊர்ல பிக்அப் ஆகலை. பாவாடை, தாவணியிலதான் பொண்ணுங்க சுத்துதுங்க. ஆடம்பரம் இல்லாத அமைதியான, அடக்கமான சுடிதார் பாம்பேலேர்ந்து கொண்டு வந்துட்டீங்கன்னா நிச்சயம் போவும். பட்டுப்புடவைக்கு காஞ்சிபுரம் போற மாதிரி தீபாவளிக்கு துணி வாங்க வெளியூர் போறாங்க. அந்த ஆளுங்களை நீங்க பிடிக்கலாம். அந்த ஊர்லதான் பாம்பே துணிங்க விக்கணும்னு இல்லை. இங்கயும் விக்கும். இந்த வராண்டா முழுக்க கண்ணாடி ஷோகேஸ் பண்ணி, மேலும் நீளமா நிறைய சுடிதார் செட்டுகளை தொங்க விடுங்க. இந்த இடம் சின்ன பொண்ணுங்களுக்கா இருக்கட்டும். வீட்ல

ரெண்டுபக்கமும் வராண்டா. ரெண்டு பக்கமும் மாடர்ன் மெட்டீரியலா இருக்கட்டும். ஹால்ல புடவைங்க இருக்கட்டும். நீங்க சொல்றாப்போல வீடே கடையா இருக்கட்டும் நாங்க சரவிளக்கு, பிள்ளையார் பொம்மை, காமாட்சியம்மன் சிலை எல்லாம் வச்சுடறேன். அங்க கண்ணாடி நாலுபக்கமும் போட்டு ஒரு ரூம் வச்சுருக்கீங்களே சூப்பர் ஐடியா அது. ஆனா லைட் நல்லாயில்லை. லைட் கண்ணாடியில விழுந்து கண்ணை அடிக்கும். கண்ணாடியில விழாத நாங்க லைட்டிங் ஏற்பாடு பண்ணித்தரோம். மொத்தத்துக்கும் ஒரு சவுண்ட் சிஸ்டம் செய்யலாமா. கொஞ்சம் காசு ஆகும். சிமெண்ட்டுக்கு முதல்ல காசு கொடுங்க. மத்ததுக்கு மெல்ல மெல்ல கொடுங்க. இதை ஒரு சேலஞ்சா எடுத்துகிட்டு செய்யறோம். உங்க கடைக்கு கூட்டம் வரணும். என்ன விளம்பரம் பண்றதுன்னும் நாங்க மண்டைய உடைச்சு யோசனை பண்ணி நாலஞ்சு பேப்பரோட வரோம்.

சின்ன வயசுல எங்க ஊர்ல புடவை வாங்கறபோது ஒரு பெரிய தட்டு நிறைய வெத்தலையும், பாக்குமா வைப்பாங்க வெத்தலைப்பாக்கு போடற வழக்கமே இல்லாதவங்களும் கொஞ்சம் பாக்கும், வெத்தலையும் எடுத்து போட்டுப்பாங்க அப்படி வைக்கலாமா தப்பில்லையே."

"ஆலோசனை கேட்ட அவனை செல்வராஜுக்கு பிடித்துப் போயிற்று. அகிலாவும் பல் தெரிய சிரித்தாள்."

"நல்லாயிருக்கு ஐடியா." என்று சொன்னாள்.

"இவங்க என் வொய்ஃப் இவங்கதான் என்னுடைய பலம்.இவங்கதான் எனக்கு ஐடியாவெல்லாம் கொடுக்கறது"

"அடடே... அப்படியா. முகத்தை பார்த்தாலே தெரியுது பளிச்சுனு இருக்காங்க. இது என்னம்மா வைரமா."

காது தோடு பார்த்துக் கேட்டான்.

அவள் ஆமாம் என்று மெல்லியதாய் தலையசைத்து விட்டு உள்ளே போய்விட்டாள்.

அகிலாவுக்கு குதூகலமான வெட்கம் படர்ந்தது.

இவ்வளவு ஆனபிறகும் புருஷன் விட்டுக் கொடுக்காம நான்தான் காரணம்னு சொல்றான் பார்.

செல்வராஜ் மீது நன்றி பொங்கியது.

செல்வராஜும் அந்த இளைஞர்களும் கார் எடுத்துக் கொண்டு காமாட்சியம்மன் சிலை வாங்க வேறு ஒரு ஊருக்கு பயணமானார்கள்.

"காமாட்சியம்மன் சிலை எங்கிட்ட இருக்கே. என்னா பண்றது ஷோ பீஸா... பூஜை பண்ணப்போறீங்களா."

"அவ்ளோ உயரம் பூஜை பண்ண முடியுமா. கோயில்ல தானே பண்ணணும். நாங்க ஷோபீஸாதான் வைக்கப் போறோம்."

"வெளியூருக்கு அனுப்பும்போது ஒண்ணு பின்னப் பட்டுப் போச்சு நான் அதை ரிப்பேர் பண்ணி வச்சுருக்கேன். பூஜைன்னா அது வேணாம். ஷோபீஸ்னா நல்லாயிருக்கும்."

"எங்க பின்னப்பட்டு போச்சு."

"நான் சொல்லாத உங்களால கண்டு பிடிக்கவே முடியாது. நான் சொன்னா அப்படியான்னு கேட்டுப்பீங்க. இப்போ அது முக்கியமில்லை. நீங்க பூஜை பண்ணலைன்னா இந்த சிலை தரேன்"

"என்னாங்க விலை."

"இருவத்தஞ்சாயிரம் ரூபா இல்லாத பட்டணத்துல இதை வாங்க முடியாது. உங்களுக்கு பாதி விலையில தரேன்."

"இன்னும் கொஞ்சம் குறைச்சுக்கோங்கய்யா."

"சொல்லிட்டதுனாலதானே குறைக்க சொல்றீங்க. நான் பொய் சொல்லியிருந்தேன்னாக்க இருவத்தஞ்சாயிரம் சம்பாதிச்சிருக்கலாமில்ல. என் நிலைமைய கொஞ்சம் யோசனை பண்ணிருப்பாருங்கய்யா, நீங்க எப்படி சம்பாதிக்கணும்னு

ஆசைப்படறீங்களோ அதே போல நானும் சம்பாதிக்கணும்னு ஆசைப்படறேன். ரெண்டு வருஷமா இந்தச்சிலை இருக்கு. எடுத்துகிட்டுப்போங்க."

"எந்த இடம் டேமேஜ் சொல்லுங்க."

"பின்னாடி இருக்கற வட்டத்திகிரி. ஒருத்தன் லொட்டுனு போட்டுட்டான். நேரா அது அடிபட்டு வட்டத் திகிரி எகிறிப் போச்சு திருப்பி அந்த வட்டத்திகிரியை வச்சு பத்த வச்சிட்டேன். ஒரே மோல்டா இருந்தது. பத்த வச்சதுகூட உங்களுக்குத் தெரியாது."

"மத்தபடி கைகால்ல ஒண்ணுமில்லையே."

"பளிச்சினு இருக்கும். ரொம்ப ரொம்ப சுத்தமாக இருக்கும்."

"கன்னத்துல தேமல்மாதிரி இருக்கு."

"அதுதானா ஏற்பட்டுது. அம்மாவுக்குண்டான அழகுத் தேமல். கொண்டுவந்து வச்சிட்டேனே தவிர, அதுக்கு நான் தினம் பூ போட்டுக்கிட்டிருக்கேன்யா. இதை விட மனசில்லை. நீங்க எடுத்துகிட்டு போய் தினம் பூ போடுங்க. நல்லாயிருப்பீங்க."

கரும்புவில்லை தனியாக கொண்டுவந்து அம்மன் மீது சார்த்த, அம்மன் களையாக இருந்தது.

"சொல்லுங்க... விலை சொல்லுங்க."

"நான் சொல்றதை சொல்லிட்டேன் இப்போ நீங்க என்ன பண்ணப்போறீங்க. நீங்க ஒரு விலை சொல்லுங்க."

அவர் வீட்டுப் பெண்மணி குரல் கொடுக்க, அவள் உள்ளே போய்வந்தான்.

"எங்க வீட்டு அம்மா பேசணும்கறாங்க."

"அடடே... பேசலாமே."

செல்வராஜ் உள்ளே நுழைந்து கைகூப்பினான்.

"எங்களுக்கு துணிமணி வாங்கணும். தங்கச்சி வீட்ல விசேஷம் வருது. அதுல குறைச்சுப்பீங்களா."

"உங்க ஐயா குறைக்கறாரு நான் குறைக்காத இருப்பேனா. நான் அசலுக்கு விக்கறேன். வாங்க நல்லா வாங்க கார் எடுத்துட்டு நாலஞ்சு பேரா வாங்க மத்தியானம் நம்ம வீட்ல சாப்பிடலாம். ஸ்தபதிகூட வராலமே."

செல்வராஜ் மிகப்பிரியமாக அவர் கைகளை பற்றிக் கொண்டான்.

"எனக்கு என்ன தெரியும் புடவையைப் பத்தி. இங்க ஏகபட்ட வேலை இருக்கு. இவங்களை கவனிச்சு அனுப்புங்க போதும். எவ்வளோம்மா எடுக்க போறீங்க."

"ஒரு பன்னெண்டு பதிமூணு ரூபாய்க்கு எடுக்கலாம்னு இருக்கோம்."

"போச்சுடா. தானிக்கும் தீனிக்கும் சரி போய்ந்தி போ. எடுத்துகிட்டு போங்கய்யா. அவங்களுக்கு புடவை சல்லிசா பார்த்து கொடுங்க. நல்ல புடவையா பார்த்து கொடுங்க அவர்களுக்கு என்ன புடவை எடுக்கறதுன்னே தெரியாது. மாப்பிள்ளை பொண்ணுக்கு ஒரு பரிசு அளிக்கணும். இவங்க தங்கச்சிக்கு ஒரு பரிசு கொடுக்கணும். அதைத்தவிர எங்க வீட்டு பெண்களுக்கு எடுக்கணும்." என்று சொல்ல...

"நான் பார்த்துக்கறேன் விட்ருங்க. பட்டு வாங்க போறாங்களா."

"இல்லை. பட்டு மாதிரி பளிச்சினு இருக்கற புடவையா இருந்தா நல்லாயிருக்கும்."

"அந்தக் கவலையை எங்கிட்ட விட்ருங்க."

செல்வராஜ் சொன்னான். அம்மன் சிலையை வாரி காரில் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவளை மெல்ல அணைத்த படி வந்தான்.

உள்ளுக்குள் இனம்புரியாத சந்தோஷம் பொங்கியது.

"என்னடி கண்ணு. செல்வராஜ் இல்லையா"

சீனுவாசன் உள்ளே நுழைந்தார் கடை வாசலில், கடை உள்ளே கல்லாவுக்கருகே அகிலா உட்கார்ந்திருந்தாள் யாருக்கோ புடவை காட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

"வாங்கப்பா வாங்க."

அவள் எழுந்து நின்று கைகூப்பினாள்.

"எழுந்திருக்காத வேலை நேரத்துல. உட்கார்."

தள்ளிப்போய் சுவரோரம் சீனுவாசன் உட்கார்ந்து கொண்டார் முகம் துடைத்துக் கொண்டார். சரஸ்வதி அம்மாள் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்.

"காபி சாப்பிடறீங்களா." என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

"அதான் வழக்கமாயிடுச்சே. கொடுங்க எங்கிட்ட இருக்கற ஒரே கெட்டபழக்கம் காபிதான். சாப்பிடறேன் கொண்டாங்க."

இன்னும் நாலைந்து பெண்கள் உள்ளே வுந்தார்கள்.

சீனுவாசன் மெல்ல எழுந்திருத்தார். இடதும், வலதும் பார்த்தார்.

"உள்ள போங்கப்பா."

அகிலா அவரை நோக்கி உள்ளே போகும்படி கைகாட்டினாள்.

அவர் ஹால் தாண்டி உள்ளுக்குள்ளே டைனிங் ரூமில் நுழைய, சமையலறையிலிருந்து சரஸ்வதி அம்மாள் வேகமாக வந்து சேர் எடுத்துப் போட்டாள். மின்விசிறியை சுழலவிட்டாள்.

"நானே கூப்பிடணும் நினைச்சேன்."

"ஆமாம்மா. அங்க கூட்டமாயிருந்துச்சு. அதான் இந்தப் பக்கம் வந்துட்டேன்."

ஐந்து நிமிடத்தில் காபியை ஆற்றிக்கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

"வேற எதுனா சாப்பிடறீங்களா." என்று கேட்டாள்.

"என்னாயிருக்கு."

"மிச்சர் வச்சிருக்கேன்."

"கொண்டாங்களேன்."

சீனுவாசன் மிச்சர் சாப்பிட்டு காபி குடித்துவிட்டு டிவியைப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு டி.வி. பார்க்க, வந்திருந்த வாடிக்கையாளர்கள் புடவை பார்சல்களோடு வெளியே கிளம்ப கேஷ் பாக்ஸை பூட்டி விட்டு இடுப்பு சாவியை சொருகிக் கொண்டு அகிலா வந்து உட்கார்ந்தாள்.

"நிறைய பேசனீங்க போலிருக்கே. எங்க வீட்டுக்காரர் கிட்ட."

"ஆமாம்மா. ஏதாவது சொன்னாரா..."

"சொல்லலை ஆனா முகத்துல ஒரு மாற்றம் தெரிஞ்சது. சரி, ஏதோ கேட்டுகிட்டு வந்திருக்காரு. அவரா ஏதாவது சொல்லுவாரான்னு பார்த்தா ஒண்ணும் சொல்லலை. நானும் விட்டுட்டேன்."

"என்ன உனக்கு. வாய் திறந்து கேட்க வேண்டியதுதானே. என் பிரெஸ்டீஜ் பார்க்கற."

"அவரு பார்க்கறாரு இல்ல. அப்போ நான் பார்த்தா என்ன."

"இது என்னம்மா இது. ஏன் இப்படி நடந்துக்கற. ரொம்ப நல்ல பையன்மா அவன்."

"யார் இல்லைன்னது. ஆனா, பொண்டாட்டிய மட்டும் அலட்சியமாத்தான் நடத்துவாங்க."

"அப்படி நடத்தறாப்போல எனக்குத் தெரியலையே."

"உங்களுக்கு அது தெரியாது. ஏன் எங்க அம்மாவுக்கும் அது தெரியாது."

"ச்சீ... சும்மா இருடி. தேவையில்லாத அவனைப்பத்தி [illegible] சொல்லாத."

அம்மா சொல்ல அகிலா பதிலுக்கு சீறினாள்.

சீனுவாசன் கையமர்த்தினார்.

"காலையில ஆறு மணிலேர்ந்து பதினோரு மணி [illegible] இந்தக்கடை நல்லபடியா நடக்கணும்னு மூணு கோயில் [illegible] வரேன். இருபது நிமிஷம் தியானம் பணறேன். முப்பது [illegible] மந்திரம் சொல்றேன். நீ என்ன மயிரைப் புடுங்க[illegible] கேள்வி கேட்கறாரு. ரொம்ப வருத்தமாப்போச்சு. [illegible] சோறு பரிமாறது இவருக்கு துணி தோய்ச்சு போடறது [illegible] கடையில உட்கார்ந்து கணக்கு எழுதறது... இதான் [illegible] வேலையா. அது அவரு வேலை. நான் அதை செய்ய[illegible] சொல்லிட்டு கோபப்படறாரு. நான் இந்த கடைக்காக[illegible] கோயிலுக்குப் போறேன். எனக்கு முடியுதா. கால் [illegible] காலையில எழுந்திருக்க முடியலை. இருந்தாலும் [illegible] இருந்த நிலைமைக்கு நாம மறுபடியும் வரணும். [illegible] பார்க்க ஜெயிச்சு காண்பிக்கணும். ஊர்உலகம் பார்க்க [illegible] நிக்கணும் அப்படின்ற வெறியில் நான் கோயிலுக்கு [illegible] அதைப்பத்தி கேவலமா பேசினா நோவாதா அப்போ [illegible] முக்கயமில்லைன்னுதானே அர்த்தம். உன் சாமர்த்திய[illegible] தான் பிழைப்பேன்னுதானே நினைக்கற. பொண்டாட்டி [illegible] பண்ணி நடக்காதுன்னு தானே உனக்கு தோணிடுச்சு.

நான் கிழவியாயிட்டேன். உன் பார்வை வேற எந்த [illegible] திரும்புது. இந்த ஸ்நேகம் எனக்கு வரக்கூடாதா. [illegible] செருப்பால அடிப்பேன் அப்படின்னு கத்தறாரு."

"ஐய்யய்யோ என்ன இப்படி பேசற அகிலா. நான் [illegible] நினைச்சேனோ அதையே சொல்ற. அதையே [illegible] சொல்ற. முதல் தப்பு ஆறுலேர்ந்து பதினோரு வரைக்கும் [illegible] பண்றது. தேவைதானா."

[illegible] பேசறீங்க நீங்க. எப்படி இருந்தோம் தெரியுமா. [illegible] திறந்தா கட்டுக்கட்டாக காசு இருக்கும். தீபாவ[illegible] [illegible] பதினோரு லட்சரூபா காசு இருந்தது. [illegible] வைக்கறது சரியா தப்பான்னுகூட தெரியாத, பீரோவுல [illegible] ஒருவேளை இன்கம்டாக்ஸ் ரெய்டு வந்துடுமோன்னு [illegible] வேலைக்காரங்களுக்கு கட்டிக்கொடுத்த ரூமுல [illegible] சுத்தி வச்சு பூட்டிட்டு வந்தோம். காசு இருக்கறது [illegible] வேலைக்காரிக்கு லீவு கொடுத்து அனுப்பிட்டோம். நாங்க [illegible] போலவே இன்கம்டாக்ஸ் ஆளுங்க வந்தாங்க. [illegible] ஒழுங்கா இருக்கான்னு பார்த்துட்டு திரும்பி [illegible] டாங்க. பன்னெண்டு லட்சரூபா எங்க வீட்ல இருந்த [illegible] மறுபடியும் எங்களுக்கு வரவேணாமா. அதுக்கு [illegible] செய்ய வேண்டாமா. என்ன சாமி குத்தம் பண்ணமோ [illegible]ருக்கோ அதுதான் இந்தமாதிரி ஆயிப்போச்சு."

[illegible]தெல்லாம் இல்லைம்மா. சில கிரகக்கோளாறுகள் [illegible] தூக்கும். கீழயும் சாய்க்கும். கீழ சாய்க்கிற போது [illegible] எடுத்துக்கணும். நல்ல டைம் வரும்போது நல்லபடியா [illegible]க்கணும். அதுக்காக காலையில ஆறுமணிக்கு வெளிய [illegible] பதினோரு மணிவரைக்கும் வீட்டு வேலையையே செய் [illegible] இருந்தால் அது நல்லாயில்லையே அம்மா இருக்காங் [illegible] செய்யறே. அம்மாக்கு தள்ளாமை வந்துடுச்சு இல்லை. [illegible] அவளை புரட்டி எடுத்தீன்னா அவ எப்படி வேலை [illegible] அவ ஏழு மணிவரைக்கும் தூங்கலாம். உங்கப்பா ஏழு [illegible] வரைக்கும் தூங்கலாம். அவங்களை காலையில அஞ்சு [illegible] எழுந்திருக்கச் சொல்லி சமையல் செய்யச் சொன்னா [illegible] தள்ளாடுவா இல்ல. நீ செய்யற நறுவிசு உங்கம்மா [illegible] முடியுமா. ஏதோ அக்கா அவஸ்தைபட்டுண்டு [illegible]னு பொறுத்துப்பான். வெந்ததும் வேகாததுமா [illegible] போவான். என்னிக்காவது ஒருநாள் கோவம் வந்தி[illegible] ஏழு மணிக்கு எழுந்துக்க வேண்டிய உங்கப்பாதான் [illegible]டாட்டி எழுந்திருக்காளேன்னு அவரும் கூட எழுந்

திருந்து உன் குழந்தையை பார்த்து பள்ளிக்கூடம் அனுப்புறது தேவைதானா. நீ பள்ளிக்கூடம் அனுப்பினா மாதிரி இருக்குமா அது. நீ தலை பின்னிவிடறா மாதிரி வருமா. தலை பின்னிவிடற நேரத்துல நீ பாட்டுக்க கோயிலுக்கு போயிட்டீன்னா, நல்லா யிருக்கா."

"தினம் சிவன் கோயிலுக்கு போறதா வேண்டிண்டிருக்கேனே."

"சிவன் கோயிலை நீ இங்க வரவழைச்சுடு."

"அது எப்படிங்க... அதெப்படிங்க... எனக்கு முப்பத்தஞ்சு வயது. சிலநாள் பூஜை பண்ண முடியாது. வீட்டுக்குள்ள சிவலிங்கம் வச்சு அபிஷேகம் பண்ண வேணாமா. அர்ச்சனை பண்ண வேணாமா."

"வேண்டாம் வேற ஒரு வழிமுறையில் சொல்லித் தரேன். சிவன் கோயில் போயிட்டு வேற எங்க போற."

"பெருமாள் கோயிலுக்கு போறேன்."

"என்ன பண்றது."

"கோவிந்த நாமாவளி சொல்றேன்."

"வேற..."

"ஈஸ்வரன் கோயில்ல போய் சனீஸ்வரனுக்கு பிரதட்சணம் வரேன்."

"அப்புறம்."

"துர்கை கோயிலுக்குப் போய் அங்க நாகருக்கு பால் ஊத்தறேன்."

"அப்புறம்."

"வீட்டுக்கு வந்து மந்திர ஜபம் சொல்றேன்."

"அப்புறம்."

"நாடிசுத்தி பண்ண கண்மூடி தியானம் பண்றேன்."

"எத்தனை மணிக்கு... பத்து மணிக்கா. உனக்கு யார் சொல்லி கொடுத்தாங்க."

"பல பேர் சொல்லிக் கொடுத்தது."

"எல்லாத்தையும் ஒட்டுமொத்தமா பண்ணி கதம்ப சாதமா செய்துண்டியிருக்கியா. எல்லாம் வேண்டாம். அப்படி வலது கையால ஓரமா நகரத்தி வச்சுடு."

"எனக்கு மனசு ஒப்பலீங்க."

"என்ன சொல்லப் போறேன்னு கேட்டுண்டா மனசு ஒப்பும்"

"சொல்லுங்க கேட்டுக்கறேன்."

"காமதேனு... காமதேனுன்னு கேட்டிருக்கியா. அந்த காமதேனு உடம்புல எல்லா தெய்வங்களும் இருக்கறதா ஒரு ஐதீகம். கன்றுக்குட்டியோட சேர்ந்த பசுவை வழிபடுவது உத்தமமான விஷயம். பசு காமதேனு கன்னுக்குட்டி நந்தினி. தாயும், கன்றுமா இருக்கற ஒரு சலவைக்கல் சிலை நான் வாங்கித்தரேன். நல்ல சலவைக்கல்லுல ஒரு அடி இரண்டங்குல உயரம் ஒண்ணேகால் அடியாக இருந்தால் அது கோயிலாயிடும் ஒரு அடி இரண்டங்குலங்கறதுனால அதை வீட்லயே வச்சு பூஜை பண்ணலாம். வடக்கத்திகார பையன் ஒருத்தன் இந்த சலவைக்கல்லை செய்யறான். சாய்பாபா சிலை செய்யறவன். காமதேனு செய்யச் சொல்லிட்டு வந்தா செய்து வச்சிருப்பான். இல்ல, முன்னாடியேகூட செய்து வச்சுருக்கலாம். அதை வாங்கிண்டு வந்து தாயும் கன்றுமா இருக்கறதை, வட இந்தியர்கள் பூஜை பண்ணுவாங்க. ஆனா, நாம அதை செய்யறதில்லை. நாம அந்த சிலைய வாங்கிண்டு வருவோம். சிலைக்கு உள்ளுக்குள்ள எல்லா தேவர்களும் இருக்காங்கன்னு ரெண்டு மூணு தடவை சொல்லியும் அப்படி எதையும் அவனால செய்யமுடியலை. காமதேனு சிலையை வாங்கிண்டு நீ வந்துடு. வந்து அந்தந்த இடத்துல அழகா தேவர்களை பெயிண்ட் பண்ணச் சொல்வோம். இல்ல, பெயிண்ட்டர் கிடைக்க

லைன்னா சிவன், விஷ்ணு, மகாலஷ்மி, பிரம்மா முனிவர்கள் அப்படின்னு பேர் எழுதிடுவோம்."

சொல்லிவிட்டு அகிலாவையே சீனுவாசன் பார்த்தார்.

"சொல்லுங்க நல்லாயிருக்கு நீங்க பேசறது."

"பிடிச்சுருக்கா."

"பிடிச்சுருக்கு. என்ன பண்ணணும் அதை."

"வாங்கிண்டு வந்து பெயிண்ட் பண்ணி பூஜையில வச்சு தாம்பாளத்துல தண்ணி போகறதுக்கு வழி வச்சு சிலையை மஞ்சல் நீர்னாலயும், வாசனை திரவியத்தாலும், பால்னாலயும் அபிஷேகம் பண்ணி மாலை சார்த்தி, பூவால அஷ்டோத்திரம் சொல்லி போட்டு, நெத்திக்கு சந்தனக் குங்குமம் இட்டு தூபதீபம் காட்டி தினம் நாம சாப்பிடற சாப்பாட்டை முன்னால கொண்டு வந்து பருப்பு நெய்யோட வச்சுட்டீன்னா போதும் இதை செய்யறதுக்கு உனக்கு முக்கா மணிநேரம் ஒரு மணி நேரம் ஆகும். பின்னாடி மனசுல பதிஞ்சுடும். முக்கா மணி நேரத்துல முடிச்சுடுவ. உலகத்திலுள்ள அத்தனை தெய்வங்களையும் வழிபட்ட ஒரு திருப்தி, ஒரு சந்தோஷம். ஒரு நிறைவு, ஒரு புண்ணியம் இதுல கிடைக்கும். ஒரு ஏழெட்டு நிமிஷம் உட்கார்ந்து காமதேனுவினுடைய மூல மந்திரஜபம் சொல்லு. அந்த மகாலஷ்மி மந்திரம் சொல்லு. மறுபடியும் அற்புதமா இந்த கடை நடககலைன்னா பார். இப்படி சொல்லணும்னு எனக்குத் தோணி நீயும் கேட்கறியே இதுக்கே கொடுப்பினை வேணும். உனக்கு அந்த சிலை கிடைச்சுடுச்சுன்னா நல்லாயிருக்கும்."

"எங்கய்யா விக்கறாங்க."

"இங்கிருந்து இருபது கிலோமீட்டர். நான் போனேன்னா கூட வாங்கிட்டு வந்துடுவேன்."

"நாளைக்கே போகலாம்ப்பா."

வாசலில் கார் சத்தம் கேட்டது.

அந்த இளைஞர்களை வழியில் இறக்கிவிட்டு செல்வராஜ் மும் காரில் வந்து இறங்கினான்.

காமாட்சியம்மனை அள்ளி எடுத்து கொண்டு உள்ளுக்குள் வந்தான். கடையில் வைத்தான்.

வீடு வியந்தது.

ரொம்ப நல்லாருக்கு. ரொம்ப நல்லாருக்கு என்று அத்தனை பேரும் கையெடுத்து கும்பிட்டார்கள் காலைத் தொட்டு வணங்கினார்கள்.

"என்ன விலைப்பா."

"ரொம்ப சீப்தான். ஆயிரத்து நூறு ரூபாதான் கொடுத்தேன். மிச்ச காசுக்கு வந்து துணி வாங்கிக்கறேன்னாங்க."

"பின்னப்பட்டு சரி பண்ணானோ...?"

சீனுராசய்யர் டக்கென்று கேட்டார்.

செல்வராஜ் திகைப்போடு பார்த்தான்.

"ஷோ பீஸா வச்சுக்க சொன்னானோ..."

"ஆமாய்யா. எப்படி இவ்ளோ கரெக்டா சொல்றீங்க."

"ஒண்ணுமில்லை. மொத்த விலை சொல்லாத இருந்தான் னாலேயே எங்கயோ தட்டிட்டான்னு அர்த்தம்.

இல்லைன்னா இது இருவத்தஞ்சு முப்பது ரூபாய்க்கு சொளையா நீ கீழ வச்சாதான் உன் கைக்கே வந்திருக்கும்."

"ப்பா... அவ்ளோ விலைதான் சொன்னான். பின்னால திகிரி உடைஞ்சு போச்சாம். அதை மறுபடியும் பத்த வச்சிருக்கானாம் பத்த வைச்சதே தெரியாத."

சீனுவாசய்யர் எட்டிப் பார்த்தார்.

"ஆமாம். தெரியலை. ரொம்ப லட்சணமா இருக்கு. பூஜை வேண்டாம். ஷோகேஸ்ல வச்சுக்க. அகிலாவை விட்டு புடவை தைக்கச் சொல்லி ஒரு நாளைக்கு ரெண்டு புடவை அப்படின்னு

மாத்துங்க. பத்துப்பதினைஞ்சு தச்சுடுங்க அழாக இருக்கும் உள்ள கொசுவம் வச்சாப்போல தச்சுட முடியும்."

"எனக்கு தெரியும்ப்பா இது. ஏங்க அப்பா இன்னொரு விஷயம் சொன்னாரு."

"என்ன."

"காமதேனு பூஜை பண்ணச் சொன்னாரு. நான் சொன்னேன், என்ன சண்டைன்னு. அவ்ளோ நேரம் ஏன் பூஜை பண்ணணும். ஒரு மணி நேரம் பண்ணாப்போறும்னாரு."

"ஐயா, உங்களை கால்ல விழுந்து கும்பிடறேன். இன்னொரு தடவை சொல்லி அவர்களை அந்த வழிக்கு கொண்டு வந்துருங்கய்யா. காலையில பசங்க அவஸ்தை படுதுங்க. நான் அவஸ்தை படறேன். எங்க் அக்கா அவஸ்தை படறாங்க வீடு மொத்தமும் ஓண்ணு விட்டுட்டு. இவ பாட்டுக்க நாம ஜெயிக்கணும், நாம ஜெயிக்கணும், கோயிலுக்கு போனாதான் ஜெயிக்க முடியும்னு போயிடறா."

"ஏன்... அவர் மட்டும் என்ன... ஒன்றரை மணிநேரம் பூஜை பண்ணிட்டு..."

"காலையில பசங்கள பள்ளிக்கூடம் அனுப்பற வேலையை இவதானே செய்தாகணும். அக்கா செய்ய முடியுமா. இதுகூட உன்னால செய்யமுடியாதான்னு அவங்கம்மாவை பார்த்து கத்தறா. நல்லாவாயிருக்கு?"

"செல்வராஜ் ஒண்ணும் பெருசா இதை பேசாத. நான் சொல்லி விட்டேன். அவ கேட்கறேன்னா. கொஞ்சம்போய் வாங்கிண்டு வரணும்."

"எங்க இருக்கு."

அவர் ஊர் பெயரைச் சொன்னார்.

"அங்கயா. வண்டியிருக்கு. போயிட்டு வந்துடலாங்களா இப்போ கிடைக்குமா..."

"தெரியலையே."

"போயிட்டு வரலாம் வாங்க. ஆர்டராவது பண்ணிட்டு வருவோம்."

"நானும் வரேனேடா. சும்மா வீட்டிலேயே அடைஞ்சு கிடந்து போரடிக்குது." சரஸ்வதி கிளம்பினாள்.

மகளும், மகனும் வருகிறேன் என்று எகிற எல்லோருமாய் கிளம்பினார்கள்.

"ரெண்டு மணிநேரத்துல போயிடலாம். கவலைப்படாதீங்கோ வாங்கோ."

காரில் ஏறி அவர்கள் கிளம்பினார்கள்.

புருஷன் கூடவே வந்ததனுடைய சந்தோஷத்தில் அகிலாவின் முகம் மலர்ந்திருந்தது. அவள் புருஷனை தொட்டுத் தொட்டு பேசினாள். அவள் மாறியிருப்பதை செல்வராஜ் உணர்ந்தான். அவள் சந்தோஷமாய் வருவதைக்கண்டு சந்தோஷப்பட்டான்.

சீனுவாசய்யர் வழிகாட்ட, கார் சந்துபொந்துகளில் திரும்பி ஒருவர் வீட்டில் நின்றது.

ஊரின் எல்லையிலுள்ள அந்த வீட்டின் பின்புறத்தில் ஒன்றரை அடி உயரத்தில் சலவைக்கல் சிலை ஒன்று அழகாக இருந்தது. கன்றுக்குட்டி தனியாக வைக்கப் பட்டிருந்தது. ஒரு அடி உயரத்தில் இன்னொரு சிலை இருந்தது. நாலேகால் அடி உயரத்தில் இன்னொரு சிலை பாதி செதுக்கப்பட்டு, முழுமைக்குக் காத்திருந்தது.

அகிலா துள்ளினாள்.

"என்ன அழகா இருக்கு. வெள்ளை வெள்ளேர்னு ஒரு பசு இப்போ மட்டும் லோச கொம்புல கருப்பு தடவிட்டா அவ்ளோ அளவு ஆயிடும்."

"கொம்பு மட்டும் இல்லீங்க... மூக்கு, வால்முடி, மூணுத்துக்கும் இப்போ பண்ணித்தரேன். கொம்புகளுக்கு கருப்பு பெயிண்ட் அடித்து, மூக்குக்கு கருப்பு பெயிண்ட் அடித்து, கண்

விழிகள் எழுதி வாய் பக்கத்தை கருப்புப்படுத்தி மூடியிருந்த தைக் காட்ட, கால்பக்கம் சிறியதாய் அந்த வேலையைச் செய்ய உயிர்கொண்டு எழுந்து வந்த பசுவைப்போல சிலை இருந்தது.

"என்ன விலைப்பா."

அவன் பெரிய விலை சொன்னான்.

"சீனுவாசன், வாங்க போகலாம். இது நமக்கு விக்கற பொருள் இல்லை. ரொம்ப ரொம்ப பணக்காரங்களுக்கு விக்கற பொருள்."

"நீங்க யாருங்கய்யா... எங்கேயிருந்து வறீங்க."

செல்வராஜ் விஷயம் சொன்னான்.

"எங்கேயிருக்கு சொல்லுங்க கடை."

அவன் ஆவலாக கேட்டான்.

துணி யாருக்குத் தேவையில்லை. எல்லோருக்கும் துணி அவசியம் துணி வியாபாரம் உலக வியாபாரத்தில் முதன்மை யானது. சகலருக்கும், துணி ஆசையான விஷயம்தான்.

விலை சொல்லுங்கள் என்று சொல்ல, உடனே அவன் விலையை பாதியாகக் குறைத்தான்.

அந்த ஆளோடு அகிலா பேசத்துவங்க. "சும்மாயிரு" என்று செல்வராஜ் விரல் நீட்டினான். ஐநூறு ரூபாயை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தான்.

"இதுதான் கார்டு. இதான் அட்ரஸ். நாளைக்கே பஸ் பிடிச்சு வா. துணி வாங்கிக்கோ."

"இன்னும் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுங்க." என்று கேட்க மறுபடி யும் காசு உருவிக் கொடுத்தான்.

அவனுக்கு லேசாக அவர்களைப் பற்றி சந்தேகம் இருந்தது. தமிழர்களை நம்புவதா, வேண்டாமா என்று ஒரு தவிப்பு இருந்தது."

"சரி, மொத்த காசையும் கொடுத்துடறேன். வச்சுக்க."

அவன் வேண்டாம் என்று மறுத்தான்.

"எப்படி எடுத்துகிட்டு போவீங்க."

"மடியில வச்சுதான்."

அகிலா பதில் சொன்னாள்.

காருக்குள் ஏறி அவளே மடியில் பசுவை சார்த்தி வைத்துக் கொண்டாள். குழந்தைகள் பசுவை தொட்டபடி வந்தன.

செல்வவாஜுக்கும் திரும்பி ஒருமுறை தொட்டுத்தடவி பார்த்தான் வீட்டிற்கு வரும்போது அந்திப்பொழுது சாயத் துவங்கியிருந்தது.

உள்ளே நுழைய "அடியே, அப்படியே வச்சுக்க. ஒரு நிமிஷம். நான் வந்துடறேன். வாசல்லயே நில்லு. நான் சொன்ன பிறகு உள்ள வா."

அம்மா உள்ளே ஓடினாள். ஆரத்தி கரைத்து வந்தாள். நடுவே வெற்றிலை வைத்து கற்பூரம் ஏற்றினாள்.

வாடி என் கண்ணு உள்ள வாடி என் தங்கம்" என்று பசுவுக்கு ஆரத்தி காட்டி. ஆரத்தியை கோலத்திற்கு வெளியே வாசலில் கொட்டினாள்.

"மஹாலஷ்மி வருவாயம்மா...' என்று கைதட்டி பாட்டு பாடினாள். தேவுரம்மா தேவுரம்மா... என்று கொஞ்சினாள். பசுவுக்கு முல்லைச்சரம் அணிவித்தாள். வீட்டிலுள்ள ஒரு பட்டுத்துணியை எடுத்து அதன் முதுகில் போட்டாள். வெற்றிலையும் வாழைப்பழமும் நைவேத்தியம் செய்தார்கள். எத்தனை முறை பார்த்தாலும் அலுக்கவில்லை.

சீனுவாசய்யர் அருகே உட்கார்ந்து குளம்புக்களை பெயிண்ட் பண்ணச் சொன்னார். அகிலா ஓடிப்போய் பெயிண்ட் பாக்ஸை எடுத்து வந்து குளம்புகளுக்கு பெயிண்ட் செய்தாள். கண்விழி ஓரம் சிகப்பு எழுதினாள். பால்காம்புகளில் பேபி பிங் வரைந்தாள்.

"நல்லா பண்றியே. பின்பக்கம் மஹாலக்ஷ்மி வரை பார்க்கலாம்."

அகிலா நிதானமாக கால்பக்கம் மஹாலஷ்மி வரைந்தாள்.

"ஏ க்ளாஸா இருக்கு அகிலா. ரொம்ப நல்லா வரைஞ்சிருக்க. இப்படியே உடம்பு முழுக்க வரைஞ்சுடு வீட்டுக்கு போய் அந்தப் படம் கொண்டுவந்து தரேன்."

சீனுவாசய்யர் வீட்டிற்குப் போய் இருபது நிமிடத்தில் படம் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

செல்வராஜ் அலுப்பில் தூங்கிப் போனான். அகிலா கண் விழித்து காமதேனுவின் உடம்பு முழுவதும் உள்ள எல்லா தேவதைகளையும் வரைந்து முடித்து அதிகாலை நேரம் அதற்கருகிலேயே மனைக்கட்டையிலேயே தலை வைத்து உறங்கிப்போனாள்.

அவளுக்கு யாரோ அருகே அழைத்து ஒரு சொம்பு நிறைய பாலும், ஒரு சொம்பு நிறைய தயிரும் கொடுக்கிறார்கள். யார் அது என்று பார்க்க, அவர் முகம் தள்ளி போய்க்கொண்டே இருந்தது. சொம்புகளுடன் இருந்த இரண்டு கைகள் மட்டும் நீட்டிக் கொண்டேயிருந்தன. இரண்டையும் வாங்கி என்ன செய்வது என்று யோசித்த போது, இரண்டும் நீ குடிக்கத் தகுந்த விஷயங்கள் என்று சொல்ல இரண்டையுமே ஒன்றாகக் கலந்து அகிலா குடித்துவிட்டாள். வாயோரம் வழிந்தது. துடைத்த போது விழிப்பு வந்துவிட்டது.

நாலே முக்கால் மணிக்கு எழுந்திருந்தது மறுபடியும் காம தேனுவைப் பார்த்தாள். மிகப்பிரியமாக வரைந்திருந்த ஓவியங் களை தொட்டுப்பார்க்க நன்கு காய்ந்திருப்பது தெரிந்தது. மெல்ல அணைத்துக்கொண்டு நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். காலுக்கு தங்கக் கொலுசு வரைந்தாள்.

அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த பலகைக்கு பச்சை வர்ணம் தீட்டினாள் புல்லுக்கு நடுவே காமதேனு இருப்பதுபோல ஒரு தோற்றம் உண்டாயிற்று.

மணி ஐந்து பத்து, அம்மா அயர்ந்து தூங்குவது தெரிந்தது. எழுந்து பாத்ருமிற்கு போனாள். சில்லென்ற ஜலத்தில் குளித்து விட்டு வந்தாள். நல்ல புடவை உடுத்திக் கொண்டாள்.

காமதேனு எதிரில் மறுபடியும் உட்கார்ந்தாள். குத்துவிளக்கு ஏற்றினாள்.

சீனுவாசய்யர் சொல்லிக் கொடுத்ததுபோல நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டாள். பழைய மாலையை எடுத்துவிட்டு புது மாலை சார்த்தினாள். உதிரிப்பூக்களை குளிர்ப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்துவந்து சீனுவாசய்யர் சொல்லிக் கொடுத்த மஹாலஷ்மி மந்திரம் சொல்லி பூக்கள் போட்டாள்.

ஓம் ஸ்ரீம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் கமலே கமலாயே
ப்ரசீதப் ப்ரசீத ஸ்ரீம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம்
மஹாலஷ்மியை நமஹ.

பசுவின் பின்பக்கம் முழுவதும் அரளிப் பூவால் அர்ச்சித்தாள். பிறகு அதைத் தொட்டு கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டாள். மிகப்பெரிய நிம்மதி உள்ளே படர்ந்தது.

மறுபடியும் வாழைப்பழமும், கல்கண்டும், திராட்சையும் வைத்து நைவேத்தியம் செய்தாள்.

எனக்கு நீ போறும்டா. நான் எங்கயும் போகவேண்டாம். என்னை கவனிச்சுக்கறியா. பசுவின் தாடையைப் பிடித்து கொஞ்சினாள். மறுபடியும் கும்பிட்டாள். படுக்கை அறைக்குப் போனாள்.

புருஷன் லுங்கி கலைந்து கிடக்க குப்புற படுத்துக்கிடந்தான்.

பாவம் இதையும் வேதனைப்படுத்தி நானும் வேதனைப் பட்டு நாலு நாளா எதுவுமே சரியில்லை போறும். எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு. காமதேனு வந்துட்டா. நான் இனிமே கோவமா இருக்கமாட்டேன் தேவையில்லாத வெளிய போகமாட்டேன். உனக்கு என்ன வேணும் சொல்லு. எல்லாம் நானே செய்யறேன்.

கண்ணு எழுதிருடா. மணி ஆறாச்சு. இப்போ எழுந்தீன்னாதான் எட்டு மணிக்கு கடை திறக்கலாம்."

புருஷன் எழுதிருந்தான். மல்லாக்க புரண்டான்.

அவள் சில்லென்று இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு கண்ணை வருடினான். இடுப்பைக் கட்டிக்கொண்டான்.

"அஞ்சு நிமிஷம் தூங்கறேன். அப்படியே இரு." என்றான். ஐந்து நிமிடம் அவன் முதுகு முழுவதும், தலைமுழுவதும் தோள் முழுவதும் தடவிவிட்டாள். கால்களை பிடித்துவிட்டாள்.

அவன் ஆறாவது நிமிஷம் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

"என்ன கண்ணு பளிச்சுனு இருக்க."

"குளிச்சிட்டேன். பூஜை பண்ணிட்டேன்."

"அப்படியா. எப்போ?"

"காலையிலேயே."

"ஏன்?"

"வந்து பாருங்களேன். எவ்ளோ அழகா இருக்க அவன்னு."

புருஷன் தட்டுத்தடுமாறி எழுந்தான். பின்பக்கமாய் வாய் கொப்பளித்து கைகால் அலம்பி வந்தான். வந்து நின்று பூஜையறையிலுள்ள காமதேனுவைப் பார்த்தான் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

"என்னமோ கோயில் மாதிரி ஆயிப்போச்சு இல்ல, வீடு பாருங்களேன்... இவ வந்த வேளை நல்லாயிருக்கும் எனக்கு கனவு வந்தது. பாலும் தயிரும் ஒரு அம்மா கொடுக்கறாங்க. என்ன பண்றதுன்னு தெரியாம ரெண்டையும் கலந்து குடிச்சிட்டேன்"

"ஆமாம்... பால் ஆரோக்கியம். தயிர் செல்வம். ரெண்டும் வரட்டும் நமக்கு."

மெல்ல செல்வராஜ் மனைவியை அணைத்துக் கொண்டான்.

குழந்தைகள் எழுந்திருத்தார்கள். பல் தேய்த்துவிட்டு காமதேனுவை விழுந்து வணங்கினார்கள்.

சரஸ்வதி அம்மாள் ஆறேமுக்கால் மணிக்கு எழுந்திருந்து, "அடியே, என்னாடி இது. என்னென்னமோ கனவு வருது." என்று தள்ளாடியபடியே அகிலாவை நோக்கி வந்தாள்.

"என்னா கனவு."

"நம்ம வீட்டு கொட்டில் நிறைய பசு. ஏகப்பட்ட பசு. நூறு நூத்தம்பது இருக்கும். என்ன இத்தினி பசுன்னா நாங்க எங்கம்மாவை தேடிக்கிட்டு வந்தோம்னு ஒரு பசு சொல்லுது. எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலை போ. நான் திகைச்சுப்போய் நிக்கறேன். கூடத்துக்குள்ள எல்லாப் பசுவும் வருது. நல்ல கனவுதானே..."

காலையில் கடைதிறந்ததும் வாசலில் ஒரு கார் வந்து நின்றது. பம்பாயில் பார்த்துப்பேசிய பனியா இறங்கி வந்தான்.

"செல்வராஜ் வீடு இதுவா..." என்று கேட்டான்.

எழுந்து நின்று அப்பா அவனை வரவேற்றார்.

"செல்வராஜ் அந்த சேட் வந்திருக்கான் பார்." என்று குரல் கொடுத்தார்.

செல்வராஜ் வெளியே வந்தான்.

க்ஷணநேரம் உள்ளே ஒரு கோபம் பொங்கியது.

இல்லை. இவன் மீது கோபித்து புண்ணியமில்லை. ஒரு வியாபாரி என்ன செய்வானோ அதைத்தான் இவன் செய்தான். மறுபடியும் வந்திருக்கிறான். என்ன என்று விசாரிக்கலாம் என்று கைகூப்பி "வாங்க...வாங்க." என்று சொன்னான். இரண்டு கைகளையும் போய் பற்றிக் கொண்டான். உள்ளே அழைத்து வந்தான்.

"நல்லாயிருக்கே. இது வீடுன்னு நினேச்சேன். கடையா. வீடு எங்க."

"இதுதான் வீடு. இதுதான் கடை. வீடே கடை."

"அப்படியா. இது நல்லாயிருக்கு. இந்த அம்மன் சிலை யாருது."

"நாங்க வாங்கி வச்சுருக்கோம். வீடே கடை. கடையே வீடு. வீடுதான் கோயில்" என்று சொல்ல அவன் அம்மனை தொட்டுக் கும்பிட்டான்.

"காபி சாப்பிடறீங்களா?"

"சாப்பிடணும். டீ இருக்குமா..."

"அகிலா, டீ இருக்கா."

"இருக்குங்க."

அகிலா துள்ளி குதித்து உள்ளே போனாள்.

அவர்கள் டைனிங் டேபிளில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

"தேடி வந்தது ரொம்ப சந்தோஷம்."

"காரணமில்லாம தேடி வரலை. உன்னை வளர விட்டுட்டு, ஒரு ஸ்டேஜ்ல அந்த வியாபாரத்தை நாங்க எடுத்துகிட்டோம். ஒரு முறையில் அது தவறு இல்லைன்னாலும் இன்னொரு முறையில் அது நம்பிக்கை துரோகம். நட்புத் துரோகம் நல்லா பழகியிருந்த உன்னை நான் இழந்துட்டேன்னு நினைச்சேன். வேற ரெண்டு மூணு பேர் முதுகுல குத்திட்டான். குத்தறபோது எனக்கு உன் மூஞ்சிதான் ஞாபகம் வந்தது. இப்படி தொந்தரவு பண்ணியும் நீ ஒண்ணும் சொல்லாத மௌனமா இருந்த. வியாபாரம் செய்றத விட்டுட்டு நகர்ந்து போயிட்ட அப்படின்னாங்க. எனக்கு அது ரொம்ப வலிச்சது. எங்க வியாபாரம் பண்றேன்ற போது யாரும் சொல்லலை. நேத்துத்தான் நீ இந்த ஊர்ல இருக்கேன்னு சொன்னாங்க நான் அடுத்த ஊருக்கு வந்தேன். அங்கேயிருந்து காடா துணி வாங்கிட்டு போகலாம்னு வந்திட்டேன். அவங்க பேசுற தமிழ் எனக்கு புரியலை. அவங்களுக்கு இங்கிலீஷோ, இந்தியோ தெரியலை. அதனால சரி உன்னை கூட்டிகிட்டு போகலாம்னு வந்துட்டேன். நான் உனக்கு நஷ்டம் ஏற்படுத்தியிருக்கேன். உன் வியாபாரத்தை கெடுத்திருக்கேன்

திலுக்கு ஏதாவது பண்ணணும். சொல். உனக்கு என்னா வேணும்."

கொச்சைத் தமிழில் கேட்க, செல்வராஜ் மௌனமாக இருந்தான்.

அகிலா தொலைவிலிருந்து அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பா எதிர்நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார். சரஸ்வதி அம்மாள் குழந்தைகளுக்கு தலைவாரிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ரொம்ப கஷ்டப்பட்டுட்டாங்க. ஆம்படையான் பொண்டாட்டிக்குள்ள சண்டை வந்துடுச்சு போங்களேன். எதுனா ஒரு நேரத்துல பிரிஞ்சுடுவாங்களோன்னு நாங்க பயந்தோம். நல்ல வேளை ஒண்ணும் ஆவலை. இங்க வியாபாரம் நல்லபடியா வரத்துக்கு எல்லா முயற்சிகளும் செய்துகிட்டிருக்கோம். நீங்க ஒண்ணும் பண்ண வேணாம். கடனா லட்ச ரூபாய்க்குன்னு சரக்கை கொடுத்தீங்கன்னா போதும். அதை வச்சுகிட்டு நாங்க தான் கிளப்பிடுவோம்."

"லட்ச ரூபாய்க்கு போதுமா..."

"அவ்வளவுதான் ஆகும்."

"வாங்கி வச்சுக்கோங்க. ஹோல் சேலும் பண்ணுங்க. மூணு லட்ச ரூபாய்க்கு சரக்கு தரேன். தொண்ணூறு நாள் க்ரெடிட் தரேன். வித்து காசு கொடுங்க போதும்."

"கடவுளே, காலங்காலையில வீட்டுக்குள்ள நுழைஞ்ச கேட்கறீங்களே. யார் செய்வாங்க இப்படி."

"நான் தப்பு பண்ணியிருக்கேன் இல்ல. அதை சரி பண்ணணுமில்ல. அது என்ன பசுமாடு."

"அது பசுமாடு இல்லீங்க. காமதேனு."

"அப்படியா. காமதேனுக்கு ரெக்கை இருக்குமே. மனுஷியா இருக்குமே."

“இல்லை. அப்படி இருக்கணும்னு அவசியமில்லை. [illegible] பெண் லேடி. அவளை இப்படித்தான் கும்பிடுவோம்.”

“ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. எப்போ வாங்கினீங்க.”

“நேத்துதாங்க வந்தது. ராத்திரி முழுக்க உட்கார்ந்து [illegible] தான் பெயிண்ட் பண்ணுச்சு.”

“ஆஹா... இந்த பெயிண்ட் நீங்க பண்ணீங்களா. [illegible] அழகா இருக்கு. ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. எனக்கு இப்படி [illegible] பொம்மை வாங்கிக் கொடுங்களேன். இப்படி டிராயிங் [illegible] கொடுங்களேன்.”

“நிச்சயமா ப்ணிறோம்.”

“இன்னும் ரெண்டு மூணு ஊருக்கு போயிட்டு அப்புறம்தான் பாம்பே போறேன். நான் பாம்பே போனபிறகு உனக்கு [illegible] பண்றேன். உங்க போன் நம்பர் கொடுங்க.”

அவன் வாங்கிக் கொண்டான். தன்னுடைய மாறிய [illegible] நம்பரையும் குறித்துக்கொள்ளச் சொன்னான். உள்ளே [illegible] காமதேனுவை தொட்டுக் கும்பிட்டான்.

“அந்த காமாட்சியம்மன் தன்னுடைய சிலைய கேட் [illegible] அது எங்க வாங்கனீங்களோ நான் அதுபோல வாங்கணும் [illegible] நினைச்சேன். ஆனா, அதை விட இது அழகு. ரொம்ப [illegible] இருக்கு. இன்னும் பெரிய சிலையா இருந்தாக்கூட நல்லது.”

“இருக்குங்க. ரெண்டடி உயரத்துல இருக்கு.”

“கொண்டாங்களேன். ஜாக்கிரதையா கொண்டாந்திடுங் களேன்.”

“வந்துடலாம். நல்ல பார்சல் பண்ணி இதை மட்டும் [illegible] டிரெயின்ல போட்டு எடுத்துகிட்டு வந்துடலாமா.”

“ஏன் டிரெயின்ல வறீங்க. நல்லா பேக் பண்ணி ப்ளைட் [illegible] வந்துடுங்க. நீங்களும் வாங்கம்மா.”

அம்மாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

[illegible] ட்ரெயின்லயே வரோம். எங்க அக்கா, அத்தான் [illegible] பாம்பே வரணும்னாங்க. குழந்தைகளுக்கும் லீவு [illegible] எல்லாரையும் கூட்டிகிட்டு ட்ரெயின்ல வரோம்.”

[illegible]லாருக்கும் நான் ப்ளைட்ல டிக்கெட் அனுப்பறேன். [illegible] மட்டும் ஜாக்கிரதையா கொண்டாந்துடுங்க.”

[illegible] சேட் இவ்வளவு செலவு பண்ற.”

[illegible] ஒரு தப்பு பண்ணியிருக்கேன் உனக்கு. அது எனக்கு [illegible] அதை நேர் பண்ணணும். அவர் சொன்னாரே உங்க [illegible] பேருக்கும் சண்டைன்னு அப்படி போட்டிருந்தா அது [illegible] வரும். என் பொண்ணுக்கு வரும். என் பொண்ணோட [illegible]க்கு வரும். அந்தப் பாவம் வேண்டாம். நல்லா [illegible] பண்ணி நல்லபடியா சரக்கு அனுப்பினபோது நாங்க [illegible] புகுந்து அதை வாரி எடுத்துகிட்டோம். அது தப்பு. [illegible] பார்த்ததுதான் எனக்கு நிம்மதியாச்சு. வந்து எங்க வீட்ல [illegible] ரெண்டு நாள் இரு. இல்ல, ஹோட்டல்ல வேணா ரூம் [illegible]றேன்.”

[illegible] போட்டுக்கறோம்.”

[illegible] வேகமா பதில்சொன்னாள்.

[illegible] நான் போடக்கூடாதா ரூம்.”

[illegible]. விமான டிக்கெட் கொடுக்கறீங்க. அந்த செலவு [illegible] எதுக்கு. நல்ல சரக்கா கடன் கொடுங்க. ஆறுமுறை [illegible]. நாங்க வீயாபாரத்தை பெருக்கிக்கிறோம். அதுக்கப் [illegible] கொடுத்து வாங்கறோம்.”

[illegible] விரல் சொடுக்கிப் பேசினாள். அவள் பேசும் கம்பீரம் [illegible] எல்லோருக்கும் பிடித்திருந்தது.

[illegible]யும், மிளகாய்ப்பொடியும், கத்தரிக்காய் கொத்தஸு [illegible]விட்டு பம்பாய் சேட் விடைபெற்றுப் போனான்.

"சீனுவாசய்யரை கூட்டிகிட்டு வாங்க. காமதேனு வந்த நேரம் எப்பேர்பட்ட விஷயம் கிடைச்சுருக்கு இல்ல. சீனுவாசய்யர் கிட்ட சொல்லலாம்."

செல்வராஜ் போன் செய்தான்.

"டெல்லி போயிருக்கார். கார்த்தால ஃப்ளைட்ல தான் போனார். மாப்பிள்ளையோட தங்கைக்கு பிரசவ நேரமாம் இவர் பொண்ணு கூடமாட வேலை செய்யறதுக்கு இருக்காளாம். குழந்தைங்கள பார்த்துகறதுக்காக இவரை டெல்லிக்கு வரச் சொன்னாங்களாம். இன்னிக்கு காலையில டக்குனு கிளம்பி போயிட்டாராம். பதினைஞ்சு நாள் இல்ல, ஒரு மாசம் இருந்துட்டுதான் வருவேன்னு சொல்லியிருக்கார்."

"ப்பா... சீனுவாசய்யர் வந்துதான் உங்களுக்குள்ள பெரிய மாற்றம் கொடுத்துடுச்சு. சீனுவாசய்யர் சொன்னேரே அந்த வீடே கடை அதை என்ன் பண்ணலாம். வாசல்ல போர்டு எழுதிடலாம். வீடே கடை இதுதான் அப்படின்னு எழுதலாம்."

ஊர் முழுவதும் பிட் நோட்டீஸ் வழங்கப்பட்டன.

வீடே கடை. வீடே கடை... பல பெண்கள் உரக்க உரக்க அந்த விஷயத்தைச் சொன்னார்கள் நான்கு நாளில் மெல்ல மெல்ல திசை திரும்பி பெண்கள் கூட்டம் உள்ளுக்குள் வரத்துவங்கியது.

"இப்போ இருக்கறதெல்லாம் சரக்கு இல்லைம்மா இன்னும் ஒரு வாரம் கழிச்சா நிச்சயமா வாங்க. ஆயிரம் சுடிதார் மெட்டீரியல் கொண்ணாந்து இறக்கப் போறேன். ஸேரி கொண்டாரப் போறேன்."

உற்சாகமாக செல்வராஜ் சொல்ல, அவர்கள் வீட்டுக்குள் வந்து காமதேனுவை நமஸ்கரித்துவிட்டுப் போனார்கள். காமாட்சி அம்மன் எதிரேயுள்ள குங்குமத்தை இட்டுக் கொண்டும், பூவை கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டும் போனார்கள்.

சரக்கு வந்து இறங்கியபோது, அந்த ஊர் பெண்களுக்கும், அடுத்த ஊர்களுக்கும் அப்படியொரு கடை இருப்பது நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது.

காலை ஏழுமணிக்கு பெண்கள்வாசலில் வந்து உட்கார அகிலா பூஜையை முடித்துவிட்டு ஏழு மணிக்கு கடை திறந்தாள். தினந்தோறும் முதல் பில் போடுவது அகிலாதான் என்று தெளிவாயிற்று.

சுடிதார்... சுடிதார் என்று இளம் பெண்கள் சுற்றிக் கொள்ள அகிலாவுக்கு நிச்சயம் ஜெயிப்போம் என்று நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

"சீனுவாசய்யர் வந்துட்டாராம். போய் பார்த்துட்டு வராலம் வர்றீங்களா."

"வேட்டியும், சட்டையும், புடவையும் ரவிக்கைத் துணியும் எடுத்துக் கொண்டு போய் சீனுவாசய்யரை நமஸ்கரித்தார்கள்.

"செல்வராஜ் எனக்கொரு வேலை போட்டு கொடுறா. புடவை மடிக்க பிரிக்கெல்லாம் தெரியாது. வாசல்ல நின்னு வரவாள உள்ள வாங்கோ வாங்கோன்னு சொல்றேன். எவ்ளோ கொடுப்ப."

"லட்ச ரூபா கொடுக்கணும். ஆனா, அப்படியொரு வசதி வந்தவுடனே நிச்சயமா தரேன். இப்போ நீங்க என்ன கேட்கறீங் களோ தரேன்."

"என் பொண்ணுக்கும், அவ மாமியாருக்கும், அவ நாத்தனாருக்கும் புடவை அனுப்பணும். அதைக் கடனா கொடு போதும். அடையற வரைக்கும் உங்கிட்ட வேலை செய்யறேனே."

"கடன் என்ன கடன். இனாமா வச்சுக்கோங்களேன். என்ன புடவை வேணாலும் எடுத்துக்கோங்களேன்"

"வியாபாரிகிட்ட கடனா கேட்கலாம். இனாமா கேட்கக் கூடாது. சரக்கு கடன் கேட்கலாம். காசு கடன் கேட்கக் கூடாது. வியாபாரி நல்லா இருந்தாதான் ஊர், உலகம் நல்லாயிருக்கும்.

ஒரு மாசத்துக்கு ஆயிரம் ரூபா சம்பளம். மத்தியானம் [illegible] இலவசம். ரெண்டு வேளை காபி கொடுத்தே ஆகணும் [illegible] சாயிரம் ரூபாய்க்கு புடவை எடுத்துக்கறேன். அஞ்சு [illegible] அடைச்சுடறேன்."

"கொடுத்து வச்சுருக்கணுமய்யா... கொடுத்து [illegible] கணும்."

குரல் தழுதழுக்க கைகூப்பி சீனுவாசய்யரை [illegible] செல்வராஜ் சொன்னான்.

உடனே தன் வேலையை சீனுவாசய்யர் [illegible] துவங்கினார்.

"வாங்க... வாங்க... உள்ள வாங்க... இதான் கடை [illegible] கடை வாங்க... வாங்க..."

பெரிய கூட்டமொன்று ஹாலுக்குள் நுழைந்தது.

அகிலாவும், செல்வராஜும் பரபரப்பானார்கள்.

முற்றும்